SCIENCE FICTION

WILLIAM GIBSON

CONTELE ZERO

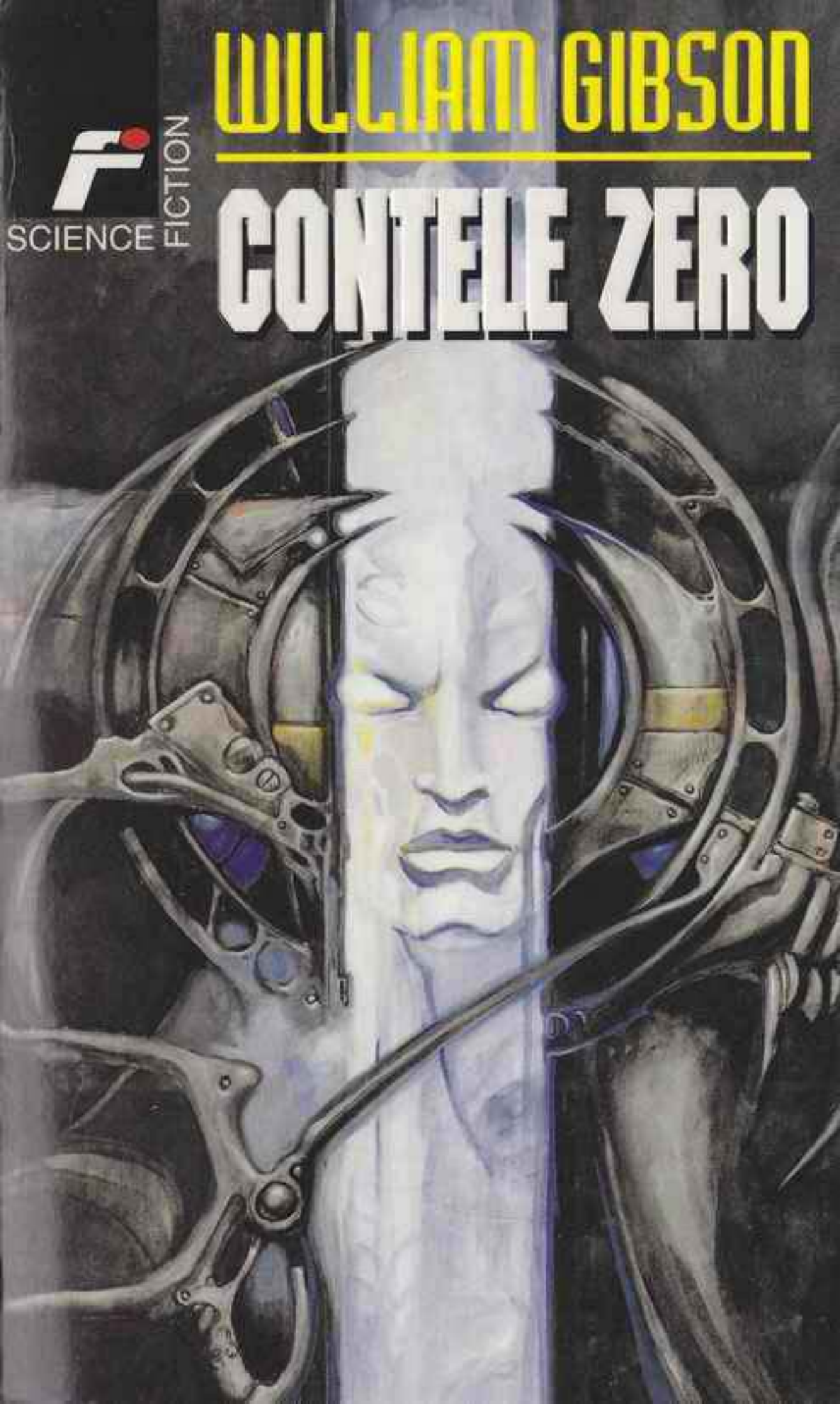

WILLIAM FORD GIBSON s-a născut la Conway, South California (SUA), în 1948. A studiat limba şi literatura engleză la Universitatea Baja, California, pe care a absolvit-o în 1976, obţinînd titlul de Bachelor of Arts. Este căsătorit, are doi copii. Pentru a scăpa de rigorile fiscului, se mută împreună cu familia în Canada, stabilindu-se la Vancouver, unde trăieşte şi în prezent. Debutează în 1977, cu povestirea *Fragments of a Hologram Rose (Fragmente din holograma unui trandafir)*. Începînd cu 1981, publică în revista *Omni*, sprijinit fiind de Ellen Datlow, secretara literară a respectivei publicaţii, supranumită (datorită sprijinului acordat autorilor de cyberpunk şi, în special, lui Gibson) „regina SF-ului punk". În 1982, reputaţia lui Gibson, deja formidabilă, se întemeia pe exact două lucrări: *Burning Chrome (Chrome)* şi *Johnny Mnemonic*, ambele publicate în *Omni*. Prima dintre acestea va fi desemnată pentru balotajul final la premiul Nebula, fără a reuşi să-l cîştige. În 1984 însă, William Gibson va da „marea lovitură": romanul său de „debut", *Neuromancer (Neuromantul)*, va obţine toate premiile importante ale SF-ului american (Hugo, Nebula şi Philip K. Dick Memorial Award), plus Ditmar-ul australian. Cartea a avut cronici favorabile atît în „interiorul" genului, cît şi în „afara" lui. Pînă şi pretenţiosul *New York Times* o va acoperi cu laude, trecînd-o pe lista lecturilor recomandate ale anului 1985, în domeniul science fiction. În 1986, Gibson îşi adună proza scurtă în volumul *Burning Chrome (Chrome)*, după care publică un nou roman, *Count Zero (Contele Zero)*, partea a doua a unei trilogii cyberpunk ce avea să se încheie cu romanul *Mona Lisa Overdrive (Mona Lisa explodează*, 1988). În 1990, colaborarea mai veche a lui Gibson cu Bruce Sterling avea să se materializeze într-un nou roman de excepţie, *Difference Engine*, prin care se inaugura un nou curent al literaturii SF, opus cyberpunk-ului, denumit „steampunk". Ultimul roman (pînă la această dată) a lui Gibson este *Virtual Light (Lumină virtuală*, 1993) care, fără a se ridica la valoarea cărţilor anterioare, consolidează totuşi statutul lui Gibson drept portdrapel al curentului cyberpunk.

WILLIAM GIBSON

CONTELE ZERO

FAHRENHEIT

EDITURA FAHRENHEIT
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

WILLIAM GIBSON
Count Zero
© Brunner Fact and Fiction 1968

Traducere din limba engleză
MIHAI DAN PAVELESCU

Coperta colecției
DONE STAN

Ilustrația copertei
TUDOR POPA

Ediția I

© Editura Fahrenheit 1999
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Martie 1999

ISBN 973-97683-7-7

PENTRU *D* A MEA

Quiero hacer contigo
lo quela primavera
hace con los cerezos
– Neruda

COUNT ZERO INTERRUPT – *decrementarea contorului la zero în momentul recepționării unei întreruperi.*

1

Arme în stare perfectă de funcţionare

Trimiseseră un copoitrosnitor după Turner în New Delhi, programat pe feromonii lui şi pe culoarea părului. Îl ajunsese din urmă pe o stradă numită Chandni Chauk şi se năpustise printr-o pădure de picioare arămii goale şi cauciucuri de ricşe către BMW-ul închiriat. Nucleul său era un kilogram de hexogen recristalizat şi TNT lamelar.

Bărbatul nu-l văzuse venind. Ultima lui imagine din India fusese faţada de stuc trandafiriu a unei clădiri denumită Hotelul Khush-Oil.

Pentru că avea un agent bun, avea un contract bun. Pentru că avea un contract bun, a ajuns în Singapore la o oră după explozie. Sau măcar cea mai mare parte din el a ajuns. Chirurgului olandez îi plăcea să glumească despre asta, despre felul cum un procentaj nespecificat din Turner nu izbutise să decoleze de pe Palam International cu acea primă cursă şi fusese nevoit să petreacă noaptea acolo, într-o baracă, într-o cuvă de menţinere.

Olandezul şi echipa sa avură nevoie de trei luni ca să-l reclădească la loc. Clonară pentru el un metru pătrat de piele,

dezvoltat pe plăci de colagen şi polizaharide din cartilaje de rechin. Ochii şi organele genitale le achiziţionară de pe piaţa legală. Ochii erau verzi.

Turner petrecu cea mai mare parte a celor trei luni într-o plăsmuire simstim ROM–generată a unei copilării idealizate în Noua Anglie din secolul anterior. Vizitele Olandezului erau vise cenuşii în zori, coşmaruri care păleau pe măsură ce bolta se lumina dincolo de fereastra dormitorului de la etajul întîi. Pe înserate, puteai simţi parfumul liliacului. Turner citea Conan Doyle, la lumina unui bec de şaizeci de waţi acoperit de un abajur din pergament imprimat cu desene de clipere. Se masturba în izul cearşafurilor curate din bumbac şi se gîndea la majorete. Olandezul îi deschidea o uşă din spate în creier şi pătrundea ca să-i pună întrebări, iar maică-sa îl chema la micul dejun unde-l aşteptau cereale Wheaties, ouă cu şuncă şi cafea cu lapte şi zahăr.

Iar într-o dimineaţă se trezi într-un pat necunoscut, cu Olandezul lîngă o fereastră prin care se revărsau un verde tropical şi o lumină solară ce-i rănea ochii.

– Acum poţi pleca acasă, Turner. Am terminat cu tine. Eşti ca nou-nouţ.

Era ca nou-nouţ. Dar ce însemna asta? Habar n-avea. Luă obiectele pe care i le dădu Olandezul şi o şterse din Singapore. Acasă însemna următorul aeroport Hyatt.

Şi următorul. Şi tot aşa.

Zbură întruna. Cipul lui de credit era un dreptunghi de oglindă neagră, tivit cu auriu. Persoanele dinapoia tejghelelor surîdeau cînd îl zăreau şi încuviinţau din cap. Uşile se deschideau, apoi se închideau înapoia lui. Roţile păraseau ferobetonul, băuturile soseau, masa era servită.

Pe Heathrow, un fragment imens de memorie se desprinse din castronul lipsit de trăsături al cerului aeroportului şi căzu

peste el. Turner vomită într-un container de plastic albastru fără să se oprească din mers. Cînd ajunse la tejgheaua din capătul coridorului, îşi schimbă biletul.

Zbură spre Mexic.

Şi se deşteptă în zăngănitul pe gresie al găleţilor din tablă, fişîitul umed al măturilor, corpul cald al unei femei lipit de trupul lui.

Încăperea era o grotă înaltă. Tencuiala albă, simplă, reflecta zgomotele fără prea multă claritate; undeva, dincolo de vocile matinale ale cameristelor din curtea interioară, se distingeau bubuiturile brizanţilor. Cearşafurile strînse între degetele sale erau de batist grosolan, subţiat de atîtea spălări.

Îşi amintea razele soarelui printr-o vastă fereastră polarizată. Barul unui aeroport, Puerto Vallarta. Fusese nevoit să parcurgă pe jos cei douăzeci de metri de la avion, strîngînd puternic din pleoape în faţa soarelui. Îşi amintea un liliac mort, strivit precum o frunză uscată pe betonul pistei.

Îşi amintea călătoria într-un autobuz, un drum montan şi duhoarea combustiei interne, marginile parbrizului împodobite cu hologramele unor sfinţi roz şi bleu. Ignorase panorama abruptă în favoarea unei sfere de lucită trandafirie şi dansul smucit al mercurului din miezul ei. Măciulia încununa tija îndoită din oţel a schimbătorului de viteze; era cu puţin mai mare decît o minge de baseball. Fusese turnată în jurul unui păianjen ghemuit suflat din sticlă transparentă, cav şi pe jumătate umplut cu mercur. Argintul viu tresărea şi luneca atunci cînd şoferul smucea autobuzul prin curbe strînse, se legăna şi vibra pe porţiunile rectilinii. Măciulia era ridicolă, lucrată manual, funestă; se afla acolo pentru a-i saluta întoarcerea în Mexic.

Prin duzina de microsofturi primite de la Olandez, exista unul care-i permitea o anumită fluenţă în spaniolă, dar în Vallarta bîjbîise înapoia urechii stîngi şi inserase în locul lui un obtura-

tor de praf ce ascundea mufa şi conectorul sub un plasture micropor pătrat de culoarea pielii. Un pasager din spatele autobuzului avea un aparat de radio. O voce întrerupsese periodic popul metalic pentru a recita un soi de litanie, şiruri de cîte zece cifre, numerele cîştigătoare în ziua aceea la loteria naţională.

Femeia de lîngă Turner se foi în somn.

El se ridică într-un cot şi o privi. Chipul unei străine, totuşi nu cel cu care-l obişnuise viaţa lui petrecută prin hoteluri. S-ar fi aşteptat la o frumuseţe de rutină, ieşită din ieftina chirurgie estetică şi implacabilul darwinism al modei, un arhetip obţinut din principalele feţe mass-media ale ultimilor cinci ani.

Conturul maxilarului inferior avea ceva specific vestului mijlociu, ceva arhaic şi american. Cearşafurile bleu i se încreţeau peste şolduri, iar razele soarelui, strecurîndu-se printre jaluzelele din lemn, îi brăzdau coapsele lungi cu diagonale aurii. Feţele alături de care se trezea în hotelurile lumii aduceau cu ornamentele de pe capota automobilului lui Dumnezeu însuşi. Chipuri de femei dormind, identice şi singure, goale, aţintite direct spre neant. Aceasta însă se deosebea de ele. Cumva, avea deja ataşată o semnificaţie. O semnificaţie şi un nume.

Se sculă în capul oaselor şi îşi coborî picioarele din pat. Călcîiele sale înregistrară firele de nisip ale plajei pe gresia răcoroasă. Se simţea un iz slab, pătrunzător, de insecticid. Turner se ridică, dezbrăcat, cu capul pulsînd. Îşi sili picioarele să se mişte. Merse, încercă prima dintre cele două uşi şi descoperi gresie albă, altă tencuială albă, un duş bulbucat şi cromat, atîrnînd din capătul unei ţevi din fier pătată de rugină. Robinetele chiuvetei ofereau firicele identice de apă călîie. Un ceas de mînă străvechi stătea lîngă o sondă din plastic – un Rolex mecanic cu o curea de piele albicioasă.

Geamurile băii, mascate cu jaluzele, nu erau jivrate, ci doar acoperite cu o plasă verde, fină, din plastic. Bărbatul privi afară printre şipcile de lemn, mijind ochii înaintea soarelui puternic,

şi văzu o fîntînă arteziană secată, căptuşită cu dale pe care erau pictate flori, şi caroseria ruginită a unui Volkswagen Rabbit.

Allison. Aşa o chema pe femeie.

Ea purta un şort kaki zdrenţuit şi un tricou alb de-al lui. Avea picioarele foarte bronzate. Rolexul cu capacul său mat din oţel îi cuprindea încheietura mîinii stîngi cu cureluşa din piele de porc. Porniră pe jos pe plajă, spre Barre de Navidad. Se menţinură pe fîşia îngustă de nisip umed şi compactat de deasupra liniei valurilor.

Aveau deja amintiri comune; el şi-o reamintea într-o dugheană în dimineaţa aceea, în *mercado* acoperit cu tablă al oraşelului, ţinînd cu ambele palme cana uriaşă din lut, plină cu cafea fierbinte. Ştergînd cu o tortilla ouăle şi sosul din farfuria albă, crăpată, Turner privise musculiţele rotindu-se în jurul degetelor de soare ce-şi găsiseră drum printr-un mozaic de frunze de palmieri şi pereţi laterali ondulaţi. Discutaseră despre slujba ei, la o firmă juridică în L.A., despre felul cum trăia singură într-unul din dărăpănatele oraşele-ponton amarate de Redondo. El îi spusese că lucra în probleme de resurse umane. Mai exact, lucrase... „Poate că-mi găsesc alt fel de meserie...“

Totuşi conversaţia părea secundară pe lîngă ceea ce exista între ei, iar acum o fregată le pluti deasupra capetelor, purtată de briză, se înclină pe o aripă şi dispăru. Amîndoi se înfiorară de libertatea păsării, de glisarea ei neglijentă. Allison îl strînse de mînă.

O siluetă albastră apăru pe plajă, apropiindu-se, un poliţist militar îndreptîndu-se către oraş, cu luciul cizmelor negre ireal pe fundalul blînd şi strălucitor al nisipului. Cînd trecu pe lîngă ei, cu chipul imobil şi întunecat sub ochelarii de soare, Turner observă carabina laser Steiner-Optic cu vizor Fabrique Nationale. Uniforma albastră era imaculată, cu dungi în care te puteai tăia.

Deşi nu purtase niciodată uniformă, Turner fusese aproape toată viaţa soldat pe cont propriu. Mercenar, angajat de corporaţiile imense care se războiau în secret pentru controlul unor întregi economii. Multinaţionalele pentru care lucrase n-ar fi recunoscut niciodată existenţa unor indivizi ca el...

– Azi-noapte ai băut aproape o sticlă întreagă de Herradura, spuse femeia.

El încuviinţă din cap. În mîna sa, palma ei se simţea caldă şi uscată. O privea răşchirînd degetele picioarelor la fiecare pas; unghiile erau lăcuite cu ojă roz, sărită pe alocuri.

Valurile se rostogoleau, marginile lor transparente aidoma sticlei verzi.

Stropii se depuneau mărgeluşe pe bronzul lui Allison.

După prima zi împreună, viaţa lor căpătă un şablon simplu. Dejunau în *mercado*, într-o dugheană cu tejghea din beton tocit şi netezit precum marmura lustruită. Îşi petreceau dimineaţa înotînd, pînă ce soarele îi alunga înapoi în răcoarea cu jaluzele a hotelului, unde făceau dragoste sub lentele pale de lemn ale ventilatorului din plafon, apoi dormeau. După-amiezele explorau labirintul de străduţe înguste dinapoia Avenidei, sau făceau excursii pe dealuri. Cinau în localuri de pe plajă şi beau în *patio*-urile restaurantelor albe. Razele lunii se răsuceau în marginile valurilor.

Şi treptat, fără cuvinte, ea îl învăţă un nou fel de a iubi. Turner era obişnuit să fie servit, satisfăcut în chip anonim de profesioniste experte. Acum, în grota albă, el îngenunchea pe gresii. Îşi cobora capul, lingînd-o, sarea Pacificului amestecîndu-se cu licoarea femeii, simţind interiorul coapselor ei răcorindu-i obrajii. Cuprinzîndu-i şoldurile în palme, o ţinea, ridicînd-o ca pe un pocal, apăsîndu-şi buzele în vreme ce limba lui căuta locul geometric, punctul, frecvenţa care s-o satisfacă. Apoi, zîmbind larg, o încăleca, o pătrundea şi-şi găsea propria cale acolo.

Uneori după, ea vorbea, spirale lungi de istorii nefocalizate care se torceau, împreunîndu-se cu sunetele oceanului. Vorbea foarte rar, dar bărbatul învăţase să aprecieze puţinul acela şi, întotdeauna, îi atrăgea atenţia. Asculta.

Trecu o săptămînă, după aceea încă una. În ultima lor zi împreună, el se trezi în aceeaşi odaie răcoroasă, descoperind-o alături. În timpul dejunului, îşi închipui că simţea o schimbare în ea, o încordare.

Făcură plajă, înotară şi, în patul familiar, el uită de fiorul vag de nelinişte.

După-amiază, Allison îi propuse să se plimbe pe plajă, spre Barre, aşa cum făcuseră în acea primă dimineaţă.

Turner scoase obturatorul din mufa dinapoia urechii şi introduse o aşchie de microsoft. Structura spaniolei coborî prin el precum un tum de sticlă, porţi invizibile cu balamale din prezent şi viitor, condiţional, mai mult ca perfect. Lăsînd-o în cameră, traversă Avenida şi intră în piaţă. Cumpără un coş de pai, cutii de bere rece, sandvişuri şi fructe. Pe drumul de întoarcere, cumpără altă pereche de ochelari de soare de la vînzătorul de pe Avenida.

Bronzul îi devenise egal şi profund. Reţeaua de linii lăsate de grefele Olandezului dispăruse şi Allison îl învăţase care îi era unitatea trupului. Dimineţile, cînd întîlnea ochii verzi în oglinda băii, aceştia erau ai lui, iar Olandezul nu-i mai bîntuia visele cu bancuri proaste şi tuse seacă. Cu toate astea, uneori mai visa fragmente din India, o ţară pe care de-abia o cunoştea, schije strălucitoare, Chandni Chauk, miros de praf şi frigănele...

Zidurile hotelului dărăpănat se ridicau la o depărtare egală cu un sfert din arcul golfului. Aici talazurile erau mai puternice, fiecare o detunătură.

Acum, femeia îl trase într-acolo, cu ceva nou în colțurile ochilor, o încordare. Pescărușii se împrăștiară cînd ei suiră, mînă în mînă, de pe plajă, ca să scruteze umbrele dinapoia intrărilor lipsite de uși. Nisipul se tasase, permițînd fațadei să se surpe, pereții dispăruseră lăsînd pardoselile celor trei niveluri să spînzure, precum țigle gigantice, din tendoanele îndoite, ruginite, din oțel de grosimea degetului, fiecare purtînd altă culoare și configurație de gresii.

Deasupra unei arcade din beton scria cu majuscule copilărești, făcute din scoici: HOTEL PLAYA DEL M.

– Mar, rosti el completînd numele, deși scosese microsoftul.

– S-a terminat, zise ea pășind pe sub arcadă, în umbre.

– Ce s-a terminat?

O urmă pe femeie; coșul din pai îi freca șoldul. Nisipul de aici era rece, uscat, scurgîndu-i-se printre degetele de la picioare.

– Terminat. Gata. Locul ăsta. Aici nu există timp, nici viitor.

El o fixă cu privirea, se uită dincolo de Allison spre arcuri de pat ruginite, încîlcite la joncțiunea a doi pereți năruiți.

– Miroase a pișat, spuse. Hai să facem baie.

Oceanul alungă răceala, însă între ei rămăsese o distanță. Se așezară pe o pătură din camera lui Turner și mîncară în tăcere. Umbra ruinei se lungi. Vîntul mișca părul decolorat de soare al femeii.

– Mă duci cu gîndul la cai, vorbi el în cele din urmă.

– Păi, spuse ea cu un ton care trăda o epuizare profundă, n-au dispărut decît de treizeci de ani.

– Nu, clătină Turner din cap, la părul lor. La părul de pe gîtul lor, cînd aleargă.

– Coamă, zise femeia și în ochi îi licăriră lacrimi. În pizda mă-sii...

Umerii începură să-i tremure. Inspiră adînc. Azvîrli cutia goală de Carta Blanca pe plajă.

– Ei... eu... ce contează? Îl cuprinse din nou în brațe: Haide, Turner. Hai...

Se lăsă pe spate, trăgîndu-l după ea, și bărbatul observă ceva, o navă, micșorată de distanță la dimensiunea unei cratime albe, acolo unde apa întîlnea cerul.

Cînd se ridică, trăgîndu-și blugii retezați, iahtul se afla mult mai aproape, o curbă albă, grațioasă, afundată în apă. Apă adîncă. Judecînd după puterea valurilor, linia țărmului cobora aici aproape vertical sub apă. Probabil acesta era motivul pentru care hotelurile se opreau acolo unde o făceau și de aceea nu supraviețuise nici ruina. Talazurile îi roseseră fundația.

– Dă-mi coșul.

Allison își încheia bluza. El i-o cumpărase dintr-o micuță prăvălie de pe Avenida. Bumbac mexican albastru electric, prost cusut. Rareori hainele pe care le cumpărau de acolo durau mai mult de o zi-două.

– Am zis să-mi dai coșul.

Ea i-l întinse. Turner scotoci printre resturile după-amiezei lor, descoperindu-și binoclul sub o punguliță din plastic cu felii de ananas muiate în zeamă de lămîie și presărate cu pulbere de ardei iute. Îl trase afară: un binoclu compact 6 x 30, de luptă. Scoase cu un pocnet capacul integral de pe obiective și de pe ocularele capitonate și studie ideogramele aerodinamice ale emblemei Hosaka. O șalupă galbenă ocoli pupa și porni spre plajă.

– Turner, eu...

– Sus. Îi înghesui pătura și prosopul în coș. Luă dinăuntru o ultimă cutie caldă de Carta Blanca și o așeză lîngă binoclu. Se sculă, trăgînd-o iute în picioare și-i băgă coșul în mîini.

– Poate mă-nșel, îi spuse. Dacă-i așa, șterge-o de-aici. Ia-o-nspre palmierii ăia, îi arătă. Nu te-ntoarce la hotel. Ia un autobuz pînă-n Manzanillo sau Vallarta. Du-te acasă.

Acum putea auzi torsul motorului bărcii.

Îi văzu lacrimile, dar Allison nu scoase nici un sunet cînd se răsuci şi o luă la fugă în sus, pe lîngă ruină, strîngînd coşul, împiedicîndu-se de o movilită de nisip. Nu privi înapoi.

El se întoarse şi se uită spre iaht. Şalupa sălta prin valuri. Iahtul se numea *Tsushima* şi-l zărise ultima dată în golful Hiroshima. De pe puntea lui, văzuse roşia poartă Shinto din Itsukushima.

Nu avea nevoie de binoclu ca să ştie că pasagerul din barca pneumatică era Conroy, primul pilot al ninjelor Hosaka. Se aşeză turceşte în nisipul care începea să se răcească şi deschise ultima lui cutie de bere mexicană.

Privi îndărăt spre linia de hoteluri albe, cu palmele inerte pe balustrada de tec a lui *Tsushima*. Înapoia hotelurilor străluceau cele trei holograme ale oraşelului: Banamex, Aeronaves şi Madona de şase metri a catedralei.

Conroy veni lîngă el.

– O dezertare, îi spuse. Te pricepi.

Glasul era sec şi lipsit de inflexiuni, de parcă l-ar fi modelat după un cip vocal ieftin. Avea o faţă lăţăreaţă şi albă, cadaverică. Ochii îi erau încercănaţi, cu pleoape grele, dedesubtul unui ciuf oxigenat, pieptănat peste cap, dezgolind fruntea lată. Purta o cămaşă neagră de polo şi pantaloni negri.

– Înăuntru, adăugă întorcîndu-se.

Turner îl urmă, aplecîndu-se să intre pe uşa cabinei. Ecrane albe, lemn de pin deschis la culoare, fără cusur – stilul auster al corporaţiilor din Tokio.

Conroy se aşeză pe o pernuţă joasă, dreptunghiulară, din piele sintetică de culoarea ardeziei. Turner stătu în picioare, cu braţele atîrnînd pe lîngă trup. Conroy luă un inhalator moletat din argint de pe măsuţa joasă, smălţuită dintre ei.

– Amplificator de bilineurină?

– Nu.

Celălalt îşi înfundă inhalatorul într-o nară şi aspiră.

– Vrei sushi? Puse inhalatorul înapoi pe măsuţă. Acum o oră am prins nişte peşte.

Turner rămase locului, privindu-l.

– Christopher Mitchell, zise Conroy. Maas Biolabs. Şeful hibridomelor. Vine la Hosaka.

– N-am auzit niciodată de el.

– Căcat! Bei ceva?

Turner clătină din cap.

– Siliciul e pe ducă, Turner. Mitchell e tipu' care-a făcut biocipurile să meargă şi Maas deţine principalele patente. Ştii asta. El e tipu' pentru monoclonale. Vrea să plece. Noi doi o să-l transferăm.

– Cred că m-am retras, Conroy. Mă simţeam bine acolo.

– Aşa a zis şi echipa psiho din Tokio. Adică, nu eşti venit cu pluta, nu? Gagica era psiholog social, plătită de Hosaka. Un muşchi porni să se zbată în coapsa lui Turner.

– Au zis că eşti gata. Erau puţin cam nesiguri după New Delhi, aşa c-au vrut să verifice. Nitică terapie nu strică, nu?

2

Marly

Îşi pusese hainele cele mai bune în vederea interviului, dar în Bruxelles ploua şi ea nu avea bani de taxi. Merse pe jos de la staţia Eurotransului.

Mîna ei, în buzunarul singurei jachete bune – (o Sally Stanley, veche de aproape un an), era un ghem alb în jurul faxului boţit. Nu mai avea nevoie de el, întrucît memorase adresa, însă părea că nu-i putea da drumul, tot aşa cum nu putea ieşi din transa ce o menţinea aici, acum, privind în vitrina unui magazin scump care vindea lenjerie pentru bărbaţi, atenţia trecîndu-i de la tricourile bătrîneşti din flanelă la reflecţia propriilor ochi întunecaţi.

Cu siguranţă, ochii singuri ar fi fost suficienţi s-o coste slujba. N-avea nevoie şi de părul ud, şi îi părea rău acum că n-o lăsase pe Andrea să i-l scurteze. Ochii afişau o durere şi o inerţie pe care o putea citi oricine, şi cu siguranţă toate aceste lucruri aveau în curînd să-i fie dezvăluite lui Herr Josef Virek, cel mai puţin probabil dintre potenţialii patroni.

Cînd primise faxul, ea insistase să-l privească drept o farsă crudă, un alt apel iritant. Graţie mass-media avusese parte de suficiente asemenea episoade, ba chiar atît de multe încît Andrea comandase un program special pentru telefonul apartamentului,

unul care selecta apelurile exterioare, comparîndu-le cu numerele listate în agenda ei permanentă. Tocmai acesta, insistase Andrea, trebuia să fi fost motivul faxului. Cum altfel ar fi putut s-o contacteze cineva?

Marly se mulţumise să clatine din cap şi se strînsese mai adînc în vechiul capot din pluş al prietenei sale. De ce ar fi dorit Virek, colecţionar şi proprietar extrem de bogat, să angajeze o fostă şi dizgraţiată directoare a unei micuţe galerii pariziene?

Apoi fusese rîndul Andreei să scuture din cap, enervată pe noua, *dizgraţiata* Marly Hruşciova, care petrecea acum zile întregi în apartament, uneori nederanjîndu-se nici măcar să se îmbrace. În Paris, spusese ea, încercarea de vindere a unui singur fals nu reprezenta cîtuşi de puţin noutatea pe care şi-o imagina Marly. Dacă presa n-ar fi fost atît de nerăbdătoare să arate ce prost era dezgustătorul Gnass, incidentul de abia dacă ar fi constituit o ştire. Gnass însă era îndeajuns de bogat şi îndeajuns de grosolan ca să asigure scandalul unei săptămîni. Andrea zîmbise.

– Dacă ai fi fost mai puţin atrăgătoare, ai fi fost mult mai puţin băgată în seamă.

Marly clătinase iarăşi din cap.

– Iar falsul aparţinea lui Alain. Tu erai nevinovată. Ai uitat?

Strîngîndu-se în capotul destrămat, Marly intrase în baie fără să-i răspundă.

Înapoia dorinţei de alinare a prietenei ei, putea simţi deja nerăbdarea cuiva silit să împartă un spaţiu foarte mic cu un musafir nefericit şi care nu plăteşte.

Iar Andrea trebuise să-i împrumute costul biletului pe Eurotrans.

Cu un efort de voinţă conştient, dureros, se desprinse din cercul gîndurilor şi se contopi cu fluxul dens, totuşi ordonat de cumpărători belgieni sobri.

O fată în colanţi viu coloraţi, purtînd sacoul mult prea mare al vreunui amic, trecu pe lîngă ea, surîzătoare şi cu părul scurt.

La următoarea intersecție, Marly remarcă debușeul unei case de modă pe care o frecventase și ea în studenție. Hainele păreau imposibil de tinerești.

În pumnul ei, alb și secret, faxul.

Galerie Duperey, 14 Rue au Beurre, Bruxelles.

Josef Virek.

Recepționera din anticamera răcoroasă și cenușie a galeriei Duperey putea foarte bine să fi crescut chiar acolo, o superbă plantă, probabil otrăvitoare, înrădăcinată înapoia plăcii de marmură lustruită în care era inserată o tastatură emailată. La apropierea lui Marly, înalță ochii strălucitori. Marly își imaginâ clinchetul și bîzîitul obturatorului, imaginea ei pleoștită pierind undeva într-un colț îndepărtat al imperiului Virek.

– Marly Hrușciova, rosti ea, împotrivindu-se imboldului de a scoate ghemotocul strîns de fax pentru a-l netezi jalnic pe marmura rece și perfectă. Îl caut pe Herr Virek.

– Fraulein Hrușciova, spuse recepționiera, Herr Virek n-a putut veni astăzi în Bruxelles.

Marly îi privi buzele perfecte, în mod simultan conștientă de suferința pe care i-o cauzau vorbele și de plăcerea acută pe care învățase s-o derive din dezamăgiri.

– Am înțeles...

– Dînsul a optat însă pentru desfășurarea interviului prin intermediul unei conexiuni senzoriale. Dacă sînteți amabilă să intrați pe a treia ușă din stînga...

Încăperea era goală și albă. Pe doi pereți atîrnau tablouri neînrămate, părînd cartoane pătate de ploaie și perforate în mod repetat de o varietate de instrumente. *Katatonenkunst*. Conservator. Genul de lucrări vîndute comisiilor de control trimise de consiliile de administrație ale băncilor comerciale olandeze.

Se așeză pe o banchetă joasă acoperită cu piele și-și permise în sfîrșit să dea drumul faxului din mînă. Era singură, dar bănuia că, într-un fel oarecare, o supravegheau.

– Fraulein Hrușciova... În ușa opusă celei prin care intrase, apăruse un tînăr purtînd un halat verde-închis de tehnician. După ieșirea mea, v-aș ruga să traversați camera și să intrați pe aici. Vă rog să apucați clanța încet, ferm și într-o manieră care să permită contactul maxim cu pielea palmei. Pășiți înăuntru cu grijă. Veți simți o minimă dezorientare spațială.

Marly clipi spre el.

– Par...

– Conexiunea senzorială, explică el și se retrase, ușa închizîndu-se îndărătul său.

Ea se ridică, trase de reverele ude ale jachetei, încercînd să le redea forma, își atinse părul, apoi își dădu seama că ar fi fost o greșeală, inspiră adînc și porni spre ușă. Fraza recepționerei o pregătise pentru unicul fel de conexiune pe care o cunoștea, un semnal simstim dirijat prin Bell Europa. Bănuise că avea să poarte o cască ticsită de dermatrozi, iar Virek urma să utilizeze un vizor pasiv drept cameră umană.

Averea lui era însă de cu totul alt ordin de mărime.

Cînd degetele femeii se strînseră în jurul clanței reci din bronz, aceasta păru că se mișcă, parcurgînd în prima secundă de contact un întreg domeniu de rugozitate și temperatură detectabile prin pipăit. Apoi redeveni metal, fier vopsit în verde, mișcîndu-se în jos și în față, de-a lungul unei linii de fugă, o balustradă veche pe care Marly o strînse acum surprinsă.

Cîteva picături de ploaie îi suflară în față.

Iz de ploaie și pămînt umed.

O confuzie de detalii minuscule, propriile-i amintiri ale unui picnic turmentat la școala de arte războindu-se cu perfecțiunea iluziei lui Virek.

Dedesubtul ei se întindea panorama inconfundabilă a Barcelonei, fumul înceţoşînd spiralele stranii ale Bisericii Sagrada Familia. Prinse balustrada şi cu cealaltă mînă, luptîndu-se cu vertijul. Cunoştea locul acesta. Fusese în parcul Güell, vulgarul loc de distracţii al lui Antonio Gaudí, pe colina stearpă dinapoia centrului oraşului. În stînga ei, o gigantică şopîrlă din petice demente de ceramică încremenise la mijlocul lunecării pe o rampă din piatră neprelucrată. Botul ei rînjitor stropea un răzor de flori obosite.

– Eşti dezorientată. Te rog să mă scuzi.

Josef Virek se găsea înapoia ei, cocoţat pe una dintre băncile sinusoidale ale parcului, cu umerii laţi strînşi sub pardesiul fin. Trăsăturile sale îi fuseseră familiare femeii toată viaţa. Acum, din cine ştie ce motiv, ea îşi reamintea o fotografie a lui Virek alături de regele Angliei. Bărbatul zîmbi către Marly. Capul său era masiv şi frumos dăltuit sub peria rigidă a părului negru, grizonat. Avea nările permanent dilatate, de parcă ar fi adulmecat adierile invizibile ale artei şi afacerilor. Ochii, foarte mari înapoia ochelarilor rotunzi şi fără rame, marcă de fabrică, erau bleu pal şi ciudat de blînzi.

– Te rog. Bătu uşor cu palma îngustă pe mozaicul aleatoriu de cioburi ceramice al băncii. Trebuie să-mi scuzi dependenţa de tehnologie. De peste un deceniu sînt întemniţat într-o cuvă. Pe o hidoasă platformă industrială a Stockholmului. Sau poate a iadului... Nu sînt tocmai zdravăn, Marly. Stai lîngă mine.

Inspirînd adînc, femeia coborî treptele din piatră şi traversă dalele pavajului.

– Herr Virek, rosti ea, acum doi ani v-am văzut ţinînd o prelegere în München. O critică la adresa lui Faessler şi al său *autistisches Theater*. Pe atunci păreaţi sănătos...

– Faessler? Fruntea bronzată a lui Virek se încreţi. Mi-ai văzut o dublură. Poate o hologramă. Multe lucruri, Marly, sînt comise în numele meu. Anumite aspecte ale averii mele au

devenit autonome, în anumite grade. Uneori chiar se războiesc între ele. Rebeliunea extremităţilor fiscale... Cu toate acestea, din motive într-atît de complexe încît rămîn pe deplin ocult, realitatea bolii mele n-a fost niciodată făcută publică.

Marly se aşeză lîngă el şi coborî privirea spre caldarîmul murdar dintre vîrfurile uzate ale cizmuliţelor ei negre, pariziene. Văzu o pietricică albicioasă, o agrafă ruginită pentru hîrtii, micuţul cadavru prăfuit al unei albine sau bărzăun.

– Detaliile sînt uluitoare...

– Da, încuviinţă Virek, noul biocip Maas. Trebuie să-ţi spun că ceea ce cunosc eu despre viaţa ta intimă este aproape la fel de detaliat. În anumite privinţe, ştiu chiar mai multe decît tine însăţi.

– Adevărat?

Constată că-i venea mai uşor dacă se concentra asupra oraşului, desluşind repere pe care şi le reamintea din vreo şase vacanţe studenţeşti. Acolo, da, acolo trebuia să fie Ramblasul, papagali şi flori, taverne servind bere brună şi caracatiţă.

– Da. Ştiu că amantul tău a fost cel care te-a convins că ai găsit un Cornell original, pierdut...

Marly strînse puternic din pleoape.

– El a comandat falsul, angajînd doi talentaţi studenţi artizani şi un istoric bine cunoscut care trecea prin anumite dificultăţi personale... I-a plătit cu bani pe care-i luase deja de la galeria ta, după cum fără îndoială ai bănuit. Plîngi...

Femeia încuviinţă din cap. Un deget rece o bătu pe încheietura mîinii.

– L-am plătit pe Gnass. Am plătit poliţia să claseze cazul. Presa nu merita să fie cumpărată, rareori meritä efortul ăsta. Iar acum poate că superficiala ta notorietate ţi-ar putea fi de folos.

– Herr Virek, eu...

– O clipă, te rog. Paco! Vino aici, copile.

Marly deschise ochii şi zări un băieţel de vreo şase ani, îmbrăcat sobru în hăinuţă închisă la culoare şi pantaloni scurţi,

ciorapi lungi albi, ghete negre, înalte, cu nasturi, patentate. Părul șaten îi cădea peste frunte într-o buclă perfect pieptănată. În mîini ținea ceva, un fel de cutie.

– Gaudí a început parcul în 1900, spuse Virek. Paco poartă costumul din epoca aceea. Vino aici, copile. Arată-ne minunea ta.

– Señor, graseie Paco făcînd o plecăciune și pași înainte, ridicînd cutia pe palme.

Marly privi fix. O casetă din lemn simplu, cu peretele frontal din sticlă. Obiecte...

– Cornell, rosti ea uitînd de lacrimi. Cornell? Se răsuci spre Virek.

– Bineînțeles că nu. Obiectul inserat în osul acela este un biomonitor Braun. Aceasta e lucrarea unui artist în viață.

– Mai sînt? Mai sînt și alte casete?

– Eu am descoperit șapte. Pe o perioadă de trei ani. Vezi tu, colecția Virek este un soi de gaură neagră. Densitatea anormală a averii mele atrage în mod irezistibil cele mai rare opere ale spiritului uman. Este un proces autonom, față de care de obicei nu manifest un interes deosebit...

Marly era însă fascinată de casetă, de distanțele imposibile, pierderea și nostalgia pe care le evoca aceasta. Era sobră, blîndă și, cumva, copilărească. Conținea șapte obiecte.

Osul subțire și canelat, în mod cert destinat zborului, cu siguranță provenind din aripa unei păsări mari. Trei străvechi plăcuțe de circuite imprimate, acoperite cu labirinturi de aur. O sferă albă și netedă din lut ars. O bucată de dantelă înnegrită de vreme. Un fragment de lungimea unui deget din ceea ce, bănuia ea, putea fi osul unei încheieturi umane, alb-sur, avînd inserat mînerul din siliciu al unui micuț instrument care probabil, cîndva, fusese la nivelul epidermei... însă acum era carbonizat.

Caseta era un univers, un poem înghețat la frontierele experienței omenești.

– *Gracias,* Paco.

Caseta și băiatul dispărură.

Marly rămase cu gura căscată.

– Ah. Scuză-mă. Am uitat că tranzițiile acestea sînt prea bruște pentru tine. Acum însă trebuie să discutăm despre misiunea ta...

– Herr Virek, rosti ea, ce este „Paco"?

– Un subprogram.

– Am înțeles.

– Te-am angajat să mi-l găsești pe autorul casetei.

– Herr Virek, cu resursele dumneavoastră...

– Dintre care acum faci și tu parte, copilă. Nu dorești să ai o slujbă? Cînd am aflat de afacerea escrocării lui Gnass cu un Cornell fals, mi-am dat seama că mi-ai putea fi utilă în această privință. Ridică din umeri. Trebuie să admiți că am un anumit talent în obținerea rezultatelor dorite.

– Cu siguranță, Herr Virek! Și, da, doresc o slujbă!

– Perfect. Vei primi un salariu. Vei căpăta acces la anumite linii de credit, deși dacă va trebui să achiziționezi, să zicem, proprietăți imobiliare extinse...

– Proprietăți imobiliare?

– Sau o corporație, sau un vehicul spațial... În asemenea cazuri vei avea nevoie de autorizația mea indirectă. Pe care o vei căpăta aproape cu siguranță. În rest, ai mînă liberă. Îți sugerez totuși să lucrezi la un nivel pe care-l stăpînești. Altfel îți asumi riscul de a pierde contactul cu propria intuiție, iar într-un astfel de caz intuiția joacă o importanță crucială.

Faimosul zîmbet îi sclipi încă o dată.

Marly inspiră adînc.

– Herr Virek, dar dacă dau greș? În cît timp trebuie să localizez artistul?

– Ai la dispoziție restul vieții tale.

– Scuzați-mă, se pomeni ea vorbind, spre propria-i oroare, dar parcă ați zis că trăiți într-o... cuvă?

– Da, Marly. Iar din perspectiva aceasta oarecum terminus, te-aş sfătui să cauţi să trăieşti permanent în propriul trup. Nu în trecut, dacă înţelegi ce vreau să spun. Vorbesc ca un individ care nu mai poate tolera acea simplă stare, celulele corpului meu optînd pentru donquijotismul unor cariere individuale. Îmi închipui că unui om mai norocos, ori unuia mai sărac, i s-ar fi permis să moară în cele din urmă, sau să fie codificat în miezul unui hardware. Eu însă par constrîns de o plasă bizantină de circumstanţe care necesită, aşa am înţeles, cam o zecime din venitul meu anual. Făcînd din mine, bănuiesc, cel mai costisitor invalid din lume. M-au mişcat, Marly, problemele tale sentimentale. Îţi invidiez carnea din care se depliază ele.

Şi, pentru o clipă, ea privi direct în ochii aceia blînzi, albaştri şi ştiu, cu instinctiva siguranţă a mamiferului, că superbogătaşii nu mai erau nici măcar pe departe oameni.

O aripă de noapte flutură peste cerul Barcelonei precum zvîcnetul unui gigantic şi lent obturator, iar Virek şi Güell dispărură, şi ea se pomeni stînd pe bancheta joasă din piele, privind foile zdrenţuite de carton pătat.

3

Bobby face un Wilson

Ce chestie simplă era moartea. Acum îşi dădea seama: pur şi simplu, se-ntîmpla. O beleai puţintel şi gata, apărea – ceva rece şi inodor dilatîndu-se din cele patru colţuri cretine ale camerei, sufrageria maică-tii din Barrytown.

Căcat, se gîndi. Doi-Pe-Zi o să se cace pe el de rîs, fac wilson de prima dată cînd ies.

Singurul zgomot din odaie era clănţănitul slab, dar permanent al dinţilor săi vibrînd, un tremur paralitic supersonic pe măsură ce feedbackul îi halea sistemul nervos. Îşi privi mîna îngheţată, oscilînd delicat, la cîţiva centimetri de butonul din plastic roşu care putea întrerupe conexiunea ce-l ucidea.

Căcat!

Venise acasă şi trecuse direct pe treabă, băgase spărgătorul de gheaţă închiriat de la Doi-Pe-Zi şi se cuplase, tastînd către baza pe care o alesese drept prima lui ţintă vie. Se gîndise c-aşa trebuia făcut; dacă vrei să faci o chestie, atunci *fă-o*. Avea micuţul deck Ono-Sendai de numai o lună, însă ştia deja că voia să fie mai mult decît un oţ din Barrytown. Bobby Newmark, supranumit Contele Zero, dar se terminase deja. Spectacolele nu se sfîrşeau niciodată în felul ăsta, nu chiar de la început. Într-un spectacol, fata cowboyului erou, sau poate partenerul lui, apărea

în ultima clipă, îi smulgea trozii şi apăsa butonaşul roşu DECUPLAT. Aşa că reuşeai, o scoteai la capăt.

Acum însă Bobby era singur, sistemul lui nervos autonom era supraîncărcat cu protecţiile unei baze de date aflate la trei mii de kilometri de Barrytown, iar el o ştia. Bezna aceea care se apropia deţinea o magie chimică, permiţîndu-i să întrezărească infinita atracţie a încăperii, cu mocheta ei de culoarea mochetei şi cu perdelele de culoarea perdelei, cu canapeaua spălăcită din plastic expandat, cu stativul cromat, cu muchii ascuţite, ce conţinea componentele unui modul recreativ Hitachi vechi de şase ani.

Trăsese precaut perdelele, pregătindu-se pentru rulare, dar acum, habar n-avea de ce, i se părea că oricum poate vedea afară, unde blocurile din Barrytown se înălţau în talazurile lor din beton pentru a se sparge de turnurile mai întunecate ale Proiectelor. Valul acela de blocuri zbîrlea perişorii fini de insecte ai antenelor individuale şi de satelit, între care se întindeau frînghii acoperite cu rufe puse la uscat. Maică-sii îi plăcea să se plîngă în privinţa asta; ea avea un uscător. Bobby îşi amintea încheieturile degetelor ei înălbite pe imitaţia de bronz a balustradei balconului, cutele uscate de la încheietura îndoită a mîinii. Îşi amintea un băiat mort, luat de pe Maidanul cel Mare pe o targă din aliaj, învelit în plastic de aceeaşi culoare cu maşina poliţiei. Căzuse şi se izbise la cap. Căzuse. Mort. Wilson.

Inima i se opri. I se păru că se prăbuşise într-o parte, şutată ca un personaj din desenele animate.

A şaisprezecea secundă din moartea lui Bobby Newmark. Moartea lui de oţ.

Atunci ceva *apăru,* o imensitate inexprimabilă, de dincolo de marginea cea mai îndepărtată a tot ce cunoscuse sau îşi închipuise vreodată, şi-l atinse.

CE FACI? DE CE-ŢI FAC ASTA?
Glasdefată, părcastaniu, ochinegri...
MĂ OMOARĂ MĂ OMOARĂ FUGI FUGI.

Ochinegri, stea-ndeşert, cămaşăcafenie, părdefată...
DAR I-UN ŞIRETLIC, PRICEPI? DOAR ŢI SE PARE CĂ
TE-A ÎNHĂŢAT. FII ATENT.
ACUM MĂ BAG AICI ŞI-AI IEŞIT DIN BUCLE.

Iar inima i se rostogoli înapoi la locul ei, izbindu-i prînzul în sus cu tălpile ei roşii desprinse din desenele animate, spasmul galvanic al unui picior de broască azvîrlindu-l din scaun şi smulgîndu-i trozii de pe frunte. Vezica i se deşertă atunci cînd capul îi şterse colţul Hitachi-ului, şi cineva spunea futu-i futu-i futu-i în mirosul de praf al mochetei. Glasuldefată dispăruse, steaua-ndeşert nu mai era, senzaţia de o clipită a unui vînt rece şi piatră tocită de apă...

Apoi capul îi explodă. Văzu totul foarte clar, de undeva de la mare depărtare. Precum o grenadă cu fosfor.

Alb.

Lumină.

4

Pontajul

Honda neagră plutea la douăzeci de metri deasupra punții octogonale a platformei petroliere abandonate. Se apropiau zorile și Turner putea distinge conturul decolorat al unui trifoi biohazard ce marca eliportul.

– Ai un biohazard acolo jos, Conroy?

– Nu-i ceva pe care să nu-l cunoști.

O siluetă în salopetă roșie făcea semnale energice din brațe către pilotul Hondei. Asolizară și curentul elicei suflă crîmpeie de ambalaj în ocean. Conroy lovi plăcuța de decuplare a centurilor și se aplecă prin fața lui Turner ca să deschidă ușa. Vuietul motoarelor îi asaltă cînd portiera glisă. Conroy îl împungea în umăr, făcînd din podul palmei mișcări insistente de ridicare. Arătă spre pilot.

Turner se tîrî afară și-și dădu drumul jos. Elicea uruia cu vuiet. Conroy poposi ghemuit lîngă el. Ieșiră de pe trifoiul decolorat, mergînd legănat și cu picioarele îndoite din genunchi, în felul acela al crabilor comun eliporturilor, curentul Hondei fluturîndu-le pantalonii în jurul gleznelor. Turner purta o valiză cenușie simplă, turnată din ABS[1] balistic, singurul lui bagaj; cineva i-l strînsese din hotel și-l adusese pe

[1] Acrilonitril-stiren.

Tsushima. O modificare bruscă a țiuitului îl anunță că elicopterul se ridica. Se îndepărtă scîncind spre coastă, fără lumini de poziție. Cînd zgomotul se pierdu, Turner auzi strigătele pescărușilor și plescăiturile Pacificului.

– Cîndva, cineva a-ncercat să stabilească aici un port de date, zise Conroy. Sînt ape internaționale. Pe-atunci nimeni nu trăia pe orbită, așa c-a ținut cîțiva ani... (Porni către o pădure ruginită de grinzi ce sprijineau suprastructura platformei.) Unu' din scenariile pe care mi le-a arătat Hosaka era să-l aducem pe Mitchell aici, să-i facem controlul, să-l suim pe *Tsushima* și să băgăm cărbuni spre baba Japonie. Le-am zis să renunțe la rahatu' ăla. Dacă Maas se prinde, poate sări pe noi cu orice au chef. Le-am zis că baza aia pe care-o au în D.F., ăla-i locul, este? Acolo Maas n-ar îndrăzni prea multe căcaturi, ce aia mă-sii, e centrul lui Ciudad de Mexico...

O siluetă se desprinse din umbre, cu forma capului distorsionată de ochelarii bulbucați ai unui amplificator de imagini. Le făcu semn să treacă, fluturînd din mănunchiul de țevi boante ale unui lansator de săgeți Lansing.

– Biohazard, spuse Conroy trecînd pe lîngă individ. Lasă capul jos, aici. Și fii atent, treptele sînt lunecoase.

Platforma mirosea a rugină, nefolosință și saramură. Nu existau ferestre. Pereții crem-murdar erau pătați de pecinginea întinsă a ruginii. La fiecare cîțiva metri, din grinzile de sus atîrnau reflectoare fluorescente cu baterii, proiectînd o lumină verzuie hidoasă, simultan intensă și iritant de inegală. În această încăpere centrală lucrau cel puțin douăsprezece persoane; se mișcau cu precizia relaxată a tehnicienilor capabili. Profesioniști, gîndi Turner; se priveau rareori și vorbeau puțin. Era frig, foarte frig, iar Conroy îi dăduse o canadiană uriașă, acoperită de plăcuțe și fermoare.

Un bărbos cu o jachetă îmblănită de pilot de bombardier folosea bandă argintie ca să fixeze mănunchiuri de cabluri optice pe un batardou îndoit. Conroy se afundase într-o discuţie şoptită cu o negresă îmbrăcată într-o canadiană ca a lui Turner. Tehnul cel bărbos ridică privirea şi-l văzu pe Turner.

– Bă-ăă-ga-mi-aş! rosti el, rămînînd în genunchi. Bănuisem c-o să fie ceva tare, da' cred c-o să fie şi nasol.

Se sculă, ştergîndu-şi în mod automat palmele de blugi. Aidoma celorlalţi tehni, purta mănuşi chirurgicale micropor.

– Tu eşti Turner. Rînji, se uită iute în direcţia lui Conroy şi scoase un flacon de plastic negru dintr-un buzunar al jachetei: Alungă frigu'. Mă mai ţii minte? Am lucrat împreună-n Marrakech, cînd am trecut pe-un băiat de la IBM la Mitsu-G. Eu am montat bombele pe-autobuzu' ăla cu care tu şi francezu' aţi intrat în recepţia hotelului.

Turner luă flaconul, îi scoase dopul şi trase o duşcă. Bourbon. Era tare şi acid, căldura împrăştiindu-se din regiunea sternului.

– Mulţumesc.

Îi întinse flaconul şi bărbatul îl strecură în buzunar.

– Oakey, spuse el. Mă cheamă Oakey. Ţii minte?

– Sigur că da, minţi Turner. Marrakech.

– E Wild Turkey, zise Oakey. Am venit cu avionu' prin Schipol şi-am sărit pe duty-free. Partenerul tău, privi din nou spre Conroy, nu-i prea relaxat, este? Adică nu-i ca-n Marrakech, este?

Turner încuviinţă din cap.

– Dac-ai nevoie de ceva, continuă Oakey, anunţă-mă.

– Ce anume?

– Altă pileală... sau mai am şi nişte pulbere peruviană, de-aia care-i galbenă cu-adevărat. Oakey rînji iarăşi.

– Mulţumesc, rosti Turner, văzîndu-l pe Conroy că se desprinde de lîngă negresă. Bărbosul îl zări şi el şi îngenunche iute, rupînd o altă bucată de bandă argintie.

– Cine-i? întrebă Conroy, după ce-l conduse printr-o uşă îngustă, înconjurată de o garnitură neagră, deteriorată. După aceea, răsuci roata care bloca uşa; cineva o lubrifiase recent.

– Îl cheamă Oakey.

Turner privi împrejurul noii camere. Mai mică. Două proiectoare, mese pliante, scaune, toate noi. Pe mese, echipamente ascunse sub huse protectoare din plastic negru.

– Amic de-al tău?

– Nu. A lucrat cîndva pentru mine. Se îndreptă spre masa cea mai apropiată şi dădu husa la o parte. Ce-i asta?

Consola avea aspectul brut, pe jumătate finisat, al unui prototip industrial.

– Deckul ciberspaţiu Maas-Neotek.

– Al tău? ridică din sprîncene Turner.

– Avem două. Unu-i pe teren. De la Hosaka. Cea mai rapidă chestie din matrice, evident, iar Hosaka nu poate nici măcar face releveul cipurilor, ca să le copieze. E cu totul altă tehnologie.

– Le au de la Mitchell?

– N-au zis. Faptul că le-au scos pe masă numai ca să dea jocheilor noştri o şansă-n plus e o indicaţie că-l doresc al naibii de tare.

– Cine-i pe consolă?

– Jaylene Slide. Cea cu care vorbeam, făcu semn din cap spre uşă. Tipul de pe teren e din L.A., un puşti, Ramirez.

– Sînt buni la ceva? Turner puse husa la loc.

– La cît o să coste, e şi cazul. Jaylene a dobîndit reputaţie-n ultimii doi ani, iar Ramirez e dublura ei. Căcat, strînse din umeri Conroy, ştii cum sînt cowboyii ăştia. Sonaţi rău...

– De unde i-ai angajat? De fapt, de unde l-ai angajat pe Oakey?

– De la agentul *tău*, surîse Conroy.

Turner îl privi fix, apoi aprobă din cap. Se răsuci şi ridică marginea următoarei huse. Casete, plastic şi polistiren expandat, aliniate ordonat pe metalul rece al mesei. Atinse un paralelipiped din plastic albastru, ştanţat cu o monogramă argintie: S & W.

– Agentul tău, repetă Conroy cînd celălalt deschise caseta. (Arma se afla într-un suport turnat din polistiren bleu, un revolver masiv cu o montură hidoasă, bulbucîndu-se sub ţeava groasă.) S & W Tactical, calibrul 0,408, cu proiector de xenon. Exact ce ţi-ai dorit.

Turner luă arma în mînă şi apăsă cu degetul mare butonul de testare a bateriilor pentru proiector. Un LED roşu pulsă de două ori în plăselele din lemn de nuc. Îi smuci tamburul în afară.

– Muniţie?

– Pe masă. Pentru încărcare manuală, cu vîrfuri explozive.

Turner găsi un cub transparent din plastic chihlimbariu, îl deschise cu mîna stîngă şi scoase un cartuş.

– De ce m-au ales pe mine pentru treaba asta?

Examină cartuşul, apoi îl introduse cu atenţie într-unul din cele şase locaşuri ale tamburului.

– Nu ştiu, răspunse Conroy. Am avut impresia că te programaseră din capul locului, din clipa cînd au avut acordul lui Mitchell...

Turner roti rapid tamburul, după care îl readuse la poziţie printr-o mişcare scurtă a încheieturii mîinii.

– Am zis: „De ce m-au ales pe mine pentru treaba asta?" (Ridică pistolul cu ambele mîini şi întinse braţele, aţintindu-l direct spre faţa celuilalt.) Cu un revolver ca ăsta, dacă lumina bate bine, uneori poţi vedea chiar prin ţeavă, poţi vedea dacă există glonţ.

Conroy clătină foarte încet din cap.

– Sau îl poţi vedea în alt locaş...

– Nu, rosti foarte încet Conroy, în nici un caz.

– Poate că psihologii au luat-o-n mînă. Ce părere ai?

– Nu, repetă Conroy cu un chip inexpresiv. Ei n-au greşit şi nici tu n-o s-o faci.

Turner apăsă trăgaciul. Percutorul ţăcăni pe un locaş gol. Conroy clipi o dată din ochi, deschise gura, o închise şi privi cum bărbatul coboară Smith & Wesson-ul. O singură picătură de transpiraţie i se rostogoli pe frunte, pierzîndu-se într-o sprînceană.

– Ei bine? întrebă Turner.

Conroy strînse din umeri.

– Termină cu căcatu-ăsta, spuse el.

– Aşa de tare mă doresc?

– E lucrarea ta, încuviinţă Conroy.

– Unde-i Mitchell?

Redeschise tamburul şi începu să încarce celelalte cinci locaşuri.

– În Arizona. În vîrful unui podiş mesa, la cincizeci de kilometri de linia Sonora, într-o arcologie de cercetare. Biolaboratoarele Maas din America de Nord. Ei deţin totul acolo, pînă la frontieră, iar mesa e sub ochii a patru sateliţi de recunoaştere. Lucru' dracului!

– Atunci cum o să intrăm acolo?

– N-o să intrăm. Mitchell o să iasă. Noi îl aşteptăm, îl luăm şi-l uşchim în stare perfectă la Hosaka.

Conroy vîrî un arătător sub gulerul descheiat al cămăşii negre şi trase afară un şnur din nailon întunecat de care era legat un pliculeţ din acelaşi material şi de aceeaşi culoare, închis cu arici velcro. Îl desfăcu atent şi scoase un obiect pe care îl ţinu pe palma deschisă.

– Uite. Asta a trimis.

Turner lăsă arma pe masa cea mai apropiată şi luă obiectul. Semăna cu un microsoft gri bombat, un capăt fiind o neurocuplă obişnuită, iar celălalt avînd o protuberanţă ciudată care nu semăna cu nimic din ce văzuse vreodată.

– Ce-i?

– Biosoft. Jaylene s-a conectat la el şi bănuieşte că-i făcut de o IA. Un fel de dosar al lui Mitchell, avînd anexat la sfîrşit un mesaj pentru Hosaka. Mai bine cuplează-te chiar tu – tre' să te pui în temă cît mai repede...

Turner ridică ochii de la biosoftul cenuşiu.

– Ce-a mai zis Jaylene?

– A zis că-i mai bine să fii întins cînd o faci. Am impresia că nu i-a prea plăcut.

Visele maşinilor deţineau un vertij special. În dormitorul improvizat, Turner se întinse pe o saltea virgină din plastic expandat verde şi se conectă la dosarul lui Mitchell. Acesta porni încet; avu timp să închidă ochii.

După zece secunde, ochii îi erau deschişi. Mîinile i se încleştaseră de saltea şi se lupta cu greaţa. Strînse din nou pleoapele... Porni, iarăşi, treptat, o pîlpîire, un flux nelinear de date senzoriale şi fapte, un soi de naraţiune evocată prin montaje bruşte, suprarealiste, şi juxtapuneri. Aducea vag cu o cursă într-un vagonet de *montagne russe* ce pendula aleatoriu între existenţă şi non-existenţă, la intervale imposibil de rapide, schimbînd altitudinea, unghiul şi direcţia cu fiecare pulsaţie de neant, atît doar că modificările nu aveau nici o legătură cu orientarea fizică ci mai degrabă cu alternări strălufgerătoare în sistemul simbolurilor şi paradigmelor. Datele acestea nu fuseseră concepute pentru a fi accesate de oameni.

Deschise ochii, trase jackul din mufă şi-l ţinu în palma umedă de transpiraţie. Parcă se trezea dintr-un coşmar. Nu dintr-unul urlător în care şocul spaimelor capătă forme simple, teribile, ci din soiul de vis, infinit mai tulburător unde totul este perfect şi oribil de normal, şi complet *nelalocul lui*...

Intimitatea degajată de lucrul acela era hidoasă. Turner stăpîni valurile de pur transfer afectiv, punîndu-şi în joc toată voinţa pentru a zdrobi un sentiment asemănător iubirii, tandreţea obsesivă pe care ajunge să o simtă un observator faţă de

subiectul supravegherii prelungite. Peste cîteva zile, sau peste cîteva ore, ştia sigur asta, cele mai infime detalii ale parcursului academic al lui Mitchell puteau răsări la suprafaţa minţii sale, sau numele unei amante, mireasma părului ei roşu şi bogat sub razele soarelui pătrunse prin...

Se ridică brusc, izbind podeaua ruginită cu tălpile din plastic ale pantofilor. Nu-şi dezbrăcase canadiana, iar Smith & Wesson- ul, pus într-un buzunar lateral, îl lovea dureros în şold.

Avea să treacă. Izul psihic al lui Mitchell avea să păleasscă, tot aşa cum gramatica spaniolă din lexicon se evapora după fiecare întrebuinţare. Accesase un dosar de securitate Maas compilat de un calculator inteligent, atît şi nimic mai mult. Puse biosoftul înapoi în micuţul portofel negru al lui Conroy, apăsă cu degetul mare închizătoarea velcro şi-şi trecu şnurul în jurul gîtului.

Deveni conştient de sunetele valurilor clipocind de laturile platformei.

– Hei, şefu', vorbi cineva dinapoia păturii brune militare ce acoperea intrarea spre restul dormitorului, Conroy zice că-i timpu' să treci în revistă trupele, şi dup-aia să plecaţi în altă parte. Chipul bărbos al lui Oakey se ivi de după pătură. Altfel nu te-aş fi trezit, este?

– Nu dormeam, răspunse Turner şi se sculă în picioare, frecînd cu degetele, în mod instinctiv, pielea din jurul mufei implantate.

– Păcat, comentă Oakey. Am nişte derme care te-adorm, o oră pe ceas, dup-aia-ţi trimit nişte stimulente ca lumea şi te scoală gata de treabă, pe bune...

Turner clătină din cap.

– Du-mă la Conroy.

5

Slujba

Marly trase la un hotel micuţ, cu plante verzi în recipiente mari din aramă, coridoarele pardosite cu gresie semănînd cu table de şah din marmură tocită. Ascensorul era o cuşcă poleită, cu lambriuri din lemn de trandafir, mirosind a ulei de lămîie şi trabucuri scurte.

Odaia ei se afla la etajul patru. O singură fereastră înaltă dădea spre stradă, genul de ferestre care puteau fi chiar deschise. După plecarea liftierului zîmbitor, Marly se prăbuşise într-un fotoliu al cărui pluş contrasta plăcut cu mocheta belgiană silenţioasă. Deschise pentru ultima dată fermoarele vechilor cizmuliţe pariziene, le azvîrli cît colo şi privi duzina de sacoşe lucioase pe care hamalul i le aliniase pe pat. Mîine, se gîndi, avea să-şi cumpere valize. Şi o periuţă de dinţi.

– Sînt şocată, se adresă ea sacoşelor. Trebuie să am grijă. Acum nimic nu mi se mai pare real.

Coborî ochii şi văzu că dresul îi era găurit la ambele picioare. Clătină din cap. Noua ei geantă se găsea pe noptiera din marmură albă; era neagră, din piele de vacă tăbăcită, groasă şi catifelată ca untul flamand. Costase mai mult decît i-ar fi datorat lui Andrea pentru cota parte din chiria pe o lună, dar acelaşi lucru era valabil şi pentru o singură noapte petrecută în

acest hotel. Geanta conţinea paşaportul şi cipul de credit pe care-l căpătase în galeria Duperey, bazat pe un cont administrat în numele ei de o filială orbitală a Băncii Olandeze Algemeen.

Intră în camera de baie şi răsuci manetele lucioase din alamă ale căzii mari, albe. Apa fierbinte, cu bule de aer, şuieră printr-un filtru japonez. Hotelul asigura flacoane cu săruri de baie, tuburi de creme şi uleiuri aromate. Deşertă în cadă un tub de ulei şi începu să se dezbrace, simţind un fior de regret cînd o aruncă pe Sally Stanley. Pînă acum o oră, jacheta veche de un an reprezentase haina ei favorită şi poate singurul obiect scump pe care-l deţinuse vreodată. Acum o puteau lua cameristele; poate că avea să ajungă într-unul din talciocurile oraşului, genul de locuri unde vîna chilipiruri, cînd era în şcoala de artă...

Oglinzile se aburiră, pe măsură ce camera se umplu cu aburul parfumat, începţoşîndu-i reflecţia goliciunii. Oare să fi fost chiar atît de simplu? Cipul de credit subţire şi auriu al lui Virek s-o fi extras din mizerie, aducînd-o în acest hotel, unde prosoapele erau albe, groase şi aspre? Simţea o anumită ameţeală spirituală, de parcă ar fi tremurat pe marginea unui abis. Se întrebă cît de puternici puteau fi banii de fapt – dacă ai fi avut suficienţi, cu adevărat suficienţi. Bănuia că doar oameni ca Virek ştiau cu precizie şi, mai mult ca sigur, ei erau practic incapabili *de a şti;* a-l fi întrebat pe Virek era ca şi cum ar fi chestionat un peşte ca să afle mai multe despre apă. Da, draga mea, este udă; da, copilă, cu siguranţă este caldă, înmiresmată, cu prosoape aspre. Păşi în cadă şi se întinse.

Mîine avea să se coafeze. La Paris.

Telefonul lui Andrea sună de şaisprezece ori înainte ca Marly să-şi amintească de programul special. Nu fusese deconectat, iar micul şi scumpul hotel din Bruxelles nu apărea pe lista lui. Se întinse să lase receptorul pe tăblia de marmură a noptierei şi aparatul piui o dată, melodios.

– Un curier v-a adus un pachet de la galeria Duperey.

După ce liftierul – de data aceasta un tînăr brunet, posibil spaniol – ieşi, Marly duse pachetul la fereastră şi-l răsuci în mîini. Era ambalat într-o singură coală de hîrtie fabricată manual, cenuşiu-închis, pliată în misteriosul fel japonez ce nu necesita adezivi sau panglici; ştia însă că o dată ce l-ar fi deschis n-ar mai fi izbutit să-l refacă. Antetul galeriei era imprimat în relief într-un colţ, iar numele ei şi denumirea hotelului fuseseră caligrafiate în cursive perfecte, pe mijloc.

Desfăcu ambalajul şi găsi un holoproiector Braun nou-nouţ şi un plic din plastic transparent. Plicul conţinea şapte holofişe numerotate. Dincolo de miniaturalul balcon din fier forjat, soarele apunea, aurind Oraşul Vechi. Femeia auzi claxoane de maşini şi strigăte de copii. Închise fereastra şi se apropie de birou. Braun-ul era un paralelipiped negru, neted, alimentat de celule solare. Îi verifică încărcătura, apoi luă prima holofişă din plic şi o introduse în fantă.

Caseta pe care o văzuse în simularea parcului Güell înflori deasupra proiectorului, sclipind cu rezoluţia de cristal a celor mai perfecte holograme de muzeu. Os şi aur de circuite, dantelă moartă şi o bilă albă, mată, din lut. Marly clătină din cap. Cum ar fi putut cineva aranja fragmentele acestea, nişte gunoaie, într-un asemenea mod încît îţi mişca inima, prinzîndu-ţi sufletul precum cîrligul unui pescar? După aceea, încuviinţă încetişor. Se putea face, o ştia, fusese făcut cu mulţi ani în urmă de un bărbat pe nume Cornell, care realizase casetele.

Se uită apoi în stînga, unde eleganta hîrtie gri zăcea pe tăblia mesei. Alesese întîmplător hotelul acesta, după ce se plictisise de cumpărături. Nu-i spusese nimănui că se afla aici, şi în nici un caz cuiva de la galeria Duperey.

6

Barrytown

Fusese inconştient timp de vreo opt ore, judecînd după ceasul de pe Hitachi-ul mamei. Se deşteptase privindu-i cadranul prăfuit, simţind sub coapsă un obiect dur. Ono-Sendai-ul. Se rostogoli într-o parte. Miros stătut de vomă.

Apoi se pomeni îmbrăcat sub duş, fără să ştie exact cum anume ajunsese acolo, răsucind robinetele. Îşi înfipse degetele în pielea feţei, trăgînd şi apăsînd adînc. O simţea ca pe o mască din cauciuc.

– S-a-ntîmplat ceva... Ceva nasol şi mare, nu era sigur ce anume.

Hainele lui umede se adunară treptat într-un maldăr pe gresia pardoselii duşului. În cele din urmă ieşi de acolo, merse la chiuvetă, îşi îndepărtă părul ud din ochi şi se zgîi la chipul din oglindă. Bobby Newmark, nici o problemă.

– Nu, Bobby, e o problemă. Şi cred că-i groasă de tot...

Cu prosopul în jurul umerilor, picurînd apă, străbătu holul îngust pînă în dormitorul său, un spaţiu micuţ cu formă prismatică, situat în capătul apartamentului. Cînd intră, aparatul holoporn porni, şase fete zîmbitoare, privindu-l cu evidentă încîntare. Păreau că se aflau dincolo de pereţii camerei, în panorame neclare de spaţiu pudrat în albastru, cu surîsuri albe şi

trupuri tinere și musculoase, strălucitoare precum neonul. Două dintre ele înaintară și începură să se mîngîie.

– Stop, rosti el.

Proiectorul se închise la comanda lui; fetele de vis dispărură. Aparatul aparținuse inițial fratelui mai mare al lui Ling Warren; coafurile și hainele fetelor erau demodate și vag ridicole. Puteai vorbi cu ele, punîndu-le să facă fel de fel de chestii, singure sau între ele. Bobby își amintea că la treisprezece ani fusese îndrăgostit de Brandi, cea cu pantaloni din neopren albastru. Acum aprecia proiecțiile în primul rînd pentru iluzia de spațiu pe care o confereau dormitorului improvizat.

– S-a-ntîmplat ceva-n pizda mă-sii, vorbi el îmbrăcînd blugînși negri și o cămașă aproape curată. Clătină din cap: *Ce?* Ce pizda mă-sii?

O creștere de tensiune în rețea? Vreun accident în Comitetul pentru Fisiune? Poate că baza în care încercase să se strecoare suferise o avarie ciudată, sau fusese atacată din altă parte... El însă rămăsese cu senzația că întîlnise pe cineva, cineva care... În mod inconștient, întinse mîna dreaptă, cu degetele rășchirate, imploratoare.

– Futu-i, rosti.

Degetele se strînseră pumn. Apoi își reaminti: mai întîi, senzația unei chestii mari, o chestie *cu adevărat* mare, pogorîndu-se asupra lui din ciberspațiu, urmată de impresia-de-fată. Arămie și zveltă, ghemuită undeva într-un întuneric ciudat, strălucitor, plin de stele și vînt. Luneca însă, îndepărtîndu-se cînd mintea lui o căuta.

Flămînd, își puse sandalele și porni către bucătărie, frecîndu-și părul cu un prosop umed. Trecînd prin sufragerie, zări afișajul CUPLAT al Ono-Sendai-ului privindu-l de pe mochetă.

– Căca-m-aș!

Stătu pe loc și-și supse măselele. Rămăsese cuplat. Era oare posibil să fi fost în continuare conectat la baza pe care-ncercase

s-o spargă? Ei și-ar fi putut da seama că nu murise? Habar n-avea. Știa un singur lucru: tipii aveau numărul lui. Nu se complicase cu ocolișuri și zorzoane care i-ar fi oprit să ruleze o căutare de revenire.

Aveau adresa lui.

Uitînd de foame, se răsuci spre baie și scotoci prin țoalele ude pînă ce găsi cipul de credit.

Avea două sute zece Yeni Noi ascunși în cavitatea mînerului din plastic al unei șurubelnițe multifuncționale. După ce băgă șurubelnița și cipul de credit în blugi, își trase perechea cea mai veche și mai grea de bocanci, apoi scormoni prin hainele nespălate de sub pat. Scoase o jachetă din prelată neagră cu cel puțin zece buzunare, unul dintre ele fiind o pungă mare între omoplați, un soi de rucsac integral. Sub pernă ținea un cuțit cu arc japonez, cu plăsele portocalii; îi găsi locul într-un buzunar îngust pe mîneca stîngă a jachetei, lîngă manșetă.

Fetele de vis apărură cînd pleca.

– Bobby, Bob-by, întoarce-te să ne jucăm...

În sufragerie, smulse jackul Ono-Sendai-ului din panoul frontal al Hitachi-ului, bobină cablul de fibră optică și-l vîrî într-un buzunar. Făcu același lucru cu setul de trozi, apoi strecură Ono-Sendai-ul în buzunarul-rucsac al jachetei.

Perdelele erau în continuare trase. Simțea talazul unei noi voioșii. Pleca. *Trebuia* să plece. Uitase deja jalnica nebunie generată de atingerea morții. Dădu puțin perdelele într-o parte, despărțindu-le doar cît lățimea unui deget, și privi afară.

Era spre sfîrșitul după-amiezii. Peste cîteva ore, primele lumini aveau să-nceapă să clipească pe formele masive și întunecate ale Proiectelor. Maidanul cel Mare se pierdea în depărtare precum un ocean din beton; Proiectele se înălțau pe țărmul opus, vaste structuri rectilinii, atenuate de un strat aleato-

riu de balcoane retransformate în sere, rezervoare cu şalăi, sisteme de încălzire solară şi omniprezentele antene pentru satelit.

Doi-Pe-Zi trebuia să fie pe acolo, dormind, într-o lume pe care Bobby n-o văzuse niciodată, lumea unei arcologii mincom. Doi-Pe-Zi cobora să facă afaceri, în majoritate cu oţii din Barrytown, după care urca înapoi. Dintotdeauna lui Bobby îi păruse interesant acolo sus, cu nenumăratele lucruri ce se petreceau nopţile pe balcoane, printre petele stacojii ale tăciunilor, copilaşi doar în lenjerie de corp mişunînd precum maimuţele, atît de mici încît de abia îi puteai zări. Uneori vîntul îşi modifica direcţia şi aromele de mîncare gătită se lăsau deasupra Maidanului, iar alteori zăreai o microuşoară planînd din tărîmul secret al acoperişurilor, sus de tot. Şi permanent, duduiturile contopite dintr-un milion de difuzoare, talazuri de muzică ce pulsau şi se destrămau o dată cu vîntul.

Doi-Pe-Zi nu discuta niciodată despre viaţa lui, ori despre locul unde trăia. Doi-Pe-Zi discuta despre afaceri sau, ca să fie mai sociabil, despre femei. Ceea ce spunea Doi-Pe-Zi despre femei îl făcea pe Bobby să-şi dorească mai mult decît oricînd să iasă din Barrytown, şi tînărul ştia că afacerile reprezentau unica lui cale de ieşire. Acum însă avea nevoie de dealer în cu totul altă problemă, fiindcă acum era depăşit.

Poate că Doi-Pe-Zi îi putea spune ce se-ntîmpla. În jurul bazei aceleia n-ar fi trebuit să existe nici un soi de chestii ucigaşe. Doi-Pe-Zi i-o alesese, apoi îi închiriase softul de care avea nevoie ca să pătrundă. Iar Doi-Pe-Zi era gata să-i cumpere orice lucru pe care ar fi reuşit să-l manglească. Aşadar, el trebuia să ştie. Măcar să ştie *ceva*.

– N-am nici barem numărul tău, moşule, se adresă el Proiectelor, lăsînd perdelele să revină la poziţia lor.

Să-i lase ceva maică-sii? Un bilet?

Cacat, rosti către odaia dinapoia sa, uşcheală d-aici, şi ieşi din apartament, mergînd pe coridor către scări. Pentru totdeauna, adăugă, deschizînd cu piciorul uşa scărilor.

Maidanul părea îndeajuns de sigur, cu excepţia unui drogat singuratic, fără cămaşă, adîncit într-o conversaţie furioasă cu Dumnezeu. Bobby îl ocoli pe departe; tipul răcnea şi sărea, despicînd văzduhul cu lovituri de karate. Era tuns în stilul Lobilor iar pe picioarele lui desculţe se zărea sînge închegat.

Cel puţin teoretic, Maidanul reprezenta un teritoriu neutru şi Lobii formaseră o asociere liberă cu Gotikii; Bobby avea legături destul de solide cu Gotikii, totuşi îşi menţinuse statutul de independent. Barrytown era un loc cam riscant să fii de capul tău. Cel puţin, se gîndi el în vreme ce bolboroselile mînioase ale nircomanului se pierdeau îndărătul lui, găştile asigurau o anumită structură. Dacă erai Gotik şi te rădeau Zilierii, era logic. Poate că te mierleau din motive complet sonate, dar existau nişte reguli. Independenţii însă puteau fi ucişi de drogo care trăiau numai din instinct, ori de criminali singuratici veniţi din locuri chiar atît de îndepărtate precum New Yorkul – cum fusese Colecţionarul de Penisuri din vara trecută, care-şi ţinea trofeele în buzunar, într-o pungă de plastic...

Bobby încercase să-şi croiască o ieşire din peisajul acesta încă de cînd se născuse, sau cel puţin aşa i se părea. Acum, în timp ce mergea, deckul ciberspaţiu din buzunarul-rucsac îl izbea în spinare. De parcă şi el îl zorea s-o şteargă.

– Haide, Doi-Pe-Zi, vorbi Bobby înspre Proiectele estompate, mişcă-ţi dracu' fundu' şi coboară-n „Leon" pînă-ajung eu acolo, ai auzit?

Doi-Pe-Zi nu era în „Leon".

De fapt înăuntru nu se afla nimeni, dacă nu-l puneai la socoteală pe Leon, care sonda misterele interioare ale unui convertizor cu ecran mural folosind o agrafă pentru hîrtii îndoită.

– De ce dracu' nu iei un ciocan şi-i tragi cîteva pînă-ncepe să meargă? întrebă Bobby. Ai avea acelaşi succes.

Leon ridică ochii de la convertizor. Trecuse probabil de patruzeci de ani, dar era greu de spus. Nu părea să aparţină unei rase anume sau, dintr-o altă perspectivă, era în sine reprezentantul unei rase cu totul speciale. Avea multe oase faciale hipertrofiate şi o coamă de păr negru, cîrlionţat, mat. În ultimii doi ani, clubul său de piraţi din subsol reprezentase unul dintre punctele fixe ale vieţii lui Bobby.

Îl privi pe tînăr inexpresiv cu ochi moleşiţi, pupile de un cenuşiu sidefat peste care se suprapunea o impresie de măsliniu translucid. Aspectul lor îl ducea cu gîndul pe Bobby la stridii şi ojă de unghii, două lucruri pe care nu-i făcea plăcere să le asocieze ochilor. Culoarea semăna cu ceva folosit la capitonarea taburetelor de bar.

– Vreau să zic că nu poţi repara o chestie d-asta scotocind prin ea, adăugă el stînjenit.

Leon clătină încet din cap şi reveni la explorările sale. Oamenii plăteau să intre aici pentru că Leon pirata kino şi simstim de pe cablu, rulînd o mulţime de lucruri pe care cei din Barrytown nu-şi permiteau să le acceseze altfel. În camera din spate se încheiau afaceri şi puteai face „donaţii" pentru băuturi, în majoritate rachiu alb de Ohio diluat cu suc de portocale sintetic pe care Leon îl producea în cantităţi industriale.

– Auzi, ăă, Leon, începu iarăşi Bobby, Doi-Pe-Zi n-a mai trecut pe-aici în ultima vreme?

Ochii cei oribili se ridicară din nou şi-l examinară cam prea mult pe Bobby.

– Nu.

– Poate azi-noapte?

– Nu.

– C-o noapte-n urmă?

– Nu.

Aha. Bine. Mulţam.

N-avea rost să-l sîcîie pe Leon. De fapt, existau chiar mai multe motive pentru care nu era bine s-o facă. Bobby privi împrejurul încăperii largi şi slab iluminate, la unităţile de simstim şi ecranele kino stinse. Clubul consta dintr-o serie de odăi aproape identice în subsolul unui eşafodaj semirezidenţial destinat garsonierelor şi unui firicel de industrie uşoară. Izolare fonică de calitate – de afară de abia auzeai muzica. În multe nopţi ieşise din „Leon" cu capul vuindu-i de zgomot şi pastile, în ceea ce i se păruse un vid magic de tăcere, cu urechile ţiuindu-i tot drumul peste Maidan, pînă acasă.

Acum avea probabil o oră la dispoziţie pînă începeau să noscească primii Gotiki. Dealerii, în majoritate negri din Proiecte sau albi din Oraş, ori altă suburbie, nu-şi făceau apariţia pînă nu exista o gaşcă de Gotiki care să le facă vînzare. Nimic mai nasol pentru un dealer decît să stea şi să aştepte, fiindcă asta însemna că nu cîştiga nimic, iar un dealer pe treabă n-ar fi pierdut în nici un caz vremea prin „Leon" doar ca să-şi omoare timpul. În club erau numai rahaţi de oţi, amatori de sfîrşit de săptămînă cu deckuri ieftine care urmăreau kino-uri japoneze spărgătoare de gheaţă...

Totuşi Doi-Pe-Zi nu era aşa, îşi spuse el suind treptele de beton. Doi-Pe-Zi era pe treabă. Voia să iasă din Proiecte, din Barrytown, din „Leon". Să meargă-n Oraş. În Paris, poate, ori în Chiba. Ono-Sendai-ul îl izbi în spinare. Îşi aminti că înăuntru rămăsese caseta cu spărgătorul lui Doi-Pe-Zi . Nu voia să aibă de dat nimănui explicaţii despre el. Trecu pe lîngă un chioşc de ştiri. Într-o fereastră de plastic dintr-o latură cu geamuri-oglindă se derula infaxul galben al ediţiei new yorkeze al lui *Asahi Shimbun*, guverne răsturnate în Africa, chestii ruseşti pe Marte...

Era ora aceea din zi cînd puteai vedea lucrurile foarte clar, puteai zări fiecare lucruşor hăt departe pe străzi, verdele crud de abia înmugurind pe crengile negre ale copacilor ce se înălţau

din găurile lor în beton şi strălucirea de oţel a cizmuliţei unei fete de la o distanţă de un cvartal, ca şi cum ai fi privit printr-un soi special de apă care facilita vederea, deşi era aproape beznă. Se răsuci şi privi în sus către Proiecte. Etaje întregi erau de-a pururi întunecate, fie abandonate, fie cu ferestrele camuflate. Ce făceau înăuntru? Poate că-ntr-o bună zi avea să-l întrebe pe Doi-Pe-Zi.

Verifică ora după ceasul Coke al chioşcului. Maică-sa trebuie să se fi întors deja din Boston, altfel ar fi scăpat unul din serialele favorite. O gaură nouă în capul ei. Era oricum ţicnită, nimic în neregulă cu mufa pe care o avusese încă dinainte să se fi născut el, dar de ani de zile se plîngea de paraziţi, rezoluţie şi hemoragie senzorială, aşa încît în cele din urmă riscase să se ducă-n Boston pentru o operaţie de înlocuire ieftină. Genul de clinică unde nici măcar nu te programează pentru operaţie. Intri şi ţi-o bagă-n ţeastă... Bobby ştia, sigur că da, cum avea să-şi facă apariţia cu o sticlă împachetată sub braţ, fără barem să-şi scoată haina, şi-avea să se cupleze la Hitachi, să-şi tîmpească creierii cu dramolete vreme de şase ore non-stop. Ochii ei îşi pierdeau focalizarea şi uneori, dacă era un episod cu adevărat bun, prin colţul gurii îi curgea un firicel de bale. Cam la douăzeci de minute izbutea să-şi amintească să soarbă delicat, ca o cucoană, din sticlă.

Dintotdeauna fusese aşa, cel puţin de cîtă vreme şi-o amintea el, afundîndu-se treptat tot mai mult în cel puţin jumătate de duzină de vieţi sintetice, fantezii simstim secvenţiale despre care Bobby fusese nevoit să audă toată viaţa. Tînărul nutrea încă un sentiment ce-l înfiora: că unele dintre personajele despre care-i vorbea maică-sa erau rudele lui, unchi şi mătuşi frumoase şi bogate, care puteau apărea într-o bună zi dacă el n-ar fi fost aşa o haimana. Se gîndea acum că poate chiar fusese adevărat, într-un fel; ea se cuplase la căcaturile alea tot timpul sarcinii, fiindcă i-o spusese, aşa încît el, fetusul Newmark, ghemuit înăuntru, revenise la vreo mie de ore de *Oameni importanţi* şi *Atlanta*. Nu-i plăcea totuşi să se imagineze ghemuit în pîntecul Marshei Newmark. Îl apuca transpiraţia şi i se făcea rău.

Mămica-Marsha. Abia în ultimul an, sau cam aşa ceva, începuse Bobby să înţeleagă lumea îndeajuns de bine – cum o vedea acum – pentru a se întreba în ce fel anume reuşea maică-sa să se descurce, chiar aşa jalnic cum o făcea, cu sticla de băutură şi cu spectrele mufei care să-i ţină tovărăşie. Cîteodată, cînd se găsea într-o anumită stare de spirit şi trăsese numărul corespunzător de sorbituri, continua să încerce să-i istorisească despre taică-său. Bobby ştiuse încă de la patru ani că erau vrăjeli, deoarece detaliile se modificau din cînd în cînd, totuşi ani de zile îşi permisese un soi de plăcere auzindu-le.

Găsi o travee de încărcare la cîteva cvartale în vestul lui „Leon", mascată de stradă printr-o pubelă de gunoaie proaspăt vopsită în albastru, vopseaua strălucind peste tabla îndoită şi adîncită. Deasupra traveei atîrna un singur tub de halogen. Se aşeză pe o bordură de beton comodă, atent să nu lovească Ono-Sendai-ul. Cîteodată trebuia pur şi simplu să aştepţi. Aceasta era unul dintre lucrurile învăţate de la Doi-Pe-Zi .

Pubela era umplută cu o varietate de rămăşiţe industriale. Barrytown deţinea cota lui de producători semiclandestini, făcînd parte din „economia subterană" despre care le plăcea să vorbească chipurilor de la ştiri, însă Bobby nu le băga prea mult în seamă. Afaceri. Totul se rezuma la afaceri.

Fluturii pîlpîiau pe orbite strîmbe în jurul tubului cu halogen. Bobby privi inexpresiv trei puşti, dintre care cel mai în vîrstă putea să aibă zece ani, escaladînd peretele albastru al pubelei cu ajutorul unei corzi murdare din nailon alb şi o ancoră cu gheare de pisică care fusese probabil un umeraş pentru haine. Cînd şi ultimul trecu peste margine, în maldărele de resturi din plastic, coarda fu trasă repede sus. Deşeurile începură să foşnească şi să scîrţîie.

Ca și mine, se gîndi Bobby, și eu făceam tîmpenii d-astea, umplîndu-mi camera cu gunoaiele ciudate pe care le găseam.

O dată sora lui Ling Warren găsise brațul cuiva, împachetat în plastic verde și legat cu benzi din cauciuc.

Pe mămica-Marsha o apucau uneori crize religioase care țineau cîte două ore, cînd intra în odaia fiului ei și-i arunca cele mai bune deșeuri și-i lipea deasupra patului niște oribile holograme autoadezive. Poate Isus, sau poate Hubbard ori Fecioara Maria, nu avea mare importanță pentru ea cînd îi veneau pandaliile. Îl șucărise pe Bobby rău de tot, pînă într-o bună zi cînd fusese deja destul de mare ca să vină în sufragerie cu un ciocan cu cap sferic și să-l ridice deasupra Hitachi-ului; dacă te mai atingi de lucrurile mele, îți rad toți amicii, mamă, pe toți. Femeia nu încercase s-o mai facă niciodată. Cu toate acestea, hologramele adezive avuseseră un efect asupra lui Bobby, întrucît religia reprezenta acum un subiect pe care simțea că-l analizase și-l abandonase. În esență, așa considera tînărul, existau oameni care aveau nevoie de rahatul ăla și bănuia că existaseră dintotdeauna, dar el nu făcea parte dintre ei, de aceea nu-i trebuia.

Unul dintre puști scoase capul, examină prin ochii săi oblici zona imediat înconjurătoare, apoi dispăru iarăși. Se auzi un zăngănit, urmat de un hîrșîit. Niște mîini micuțe și albe ridicară peste margine o canistră metalică știrbită și o coborîră cu coarda din nailon. Pradă bună, își spuse Bobby; puteai duce marfa la un dealer de metale și luai ceva pe ea. Băieții coborîră obiectul pe pavaj, cam la un metru de tălpile bocancilor lui Bobby; cînd aterizâ, acesta se răsuci întîmplător, arătîndu-i simbolul cu șase coarne al unui biohazard.

– Băga-mi-aș, făcu el trăgîndu-și piciorul în mod reflex.

Un puști se lăsă pe frînghie și ridică recipientul. Ceilalți doi îl urmară. Bobby văzu că erau mai mici decît crezuse.

– Auziți, rosti el, știți că poate fi ceva nasol de tot înăuntru? Puteți face cancer, sau alte chestii...

Ce-ar fi să dai limbi-n cur la cîini? îl sfătui primul dintre băieți. Eliberară ancora, încolăcirâ coarda și tîrîră canistra după colțul pubelei, dispărînd.

Așteptă o oră și jumătate. Suficient: la „Leon" se pornea treaba.

Cel puțin douăzeci de Gotiki se găseau în încăperea principală, aidoma unei turme de pui de dinozauri, crestele lor de păr lăcuit clătinîndu-se și vibrînd. Majoritatea se apropiau de idealul Gotik: înalți, zvelți, musculoși și totuși cu o urmă de scofîlcire provocată de agitație, sportivi tineri în fazele inițiale ale uzurii. Paloarea cadaverică reprezenta o obligativitate, iar părul Gotik era prin definiție negru. Bobby știa că era mai prudent să-i eviți pe puținii care nu-și puteau deforma trupurile pentru a se potrivi șablonului subculturii; un Gotik scund aducea necazuri, iar unul gras era ucigaș.

Acum îi privea unduind și scînteind prin club precum o creatură compozită, materie vîscoasă modelată cu o suprafață ca lama unui ferăstrău, din piele neagră și țepi de inox. Cei mai mulți aveau chipuri aproape identice, trăsături refăcute pentru a se potrivi unor arhetipuri străvechi selecționate din băncile kino. Alese un Dean extrem de atent realizat, al cărui păr se legăna aidoma dansului de împerechere al unei șopîrle nocturne.

– Frate, începu Bobby nesigur dacă-l mai întîlnise vreodată.

– Omu-meu, răspunse languros Dean-ul, cu obrazul stîng bombat de un ghemotoc de gumă de mestecat. E Contele, păpușă, se adresă fetei lui, Count Zero Întrerupt.

Degete lungi și albicioase cu o cicatrice recentă pe dosul lor, stringînd fesele fetei prin fusta din piele.

– Conte, ea-i gagică-mea.

Gotika îl privi pe Bobby cu un interes vag, dar lipsită de orice scînteie de recunoaștere umană, de parcă ar fi văzut

reclama unui produs de care auzise, însă pe care nu intenționa să-l cumpere.

Bobby examină mulțimea. Cîteva chipuri inexpresive, totuși nici unul cunoscut. Nici urmă de Doi-Pe-Zi.

– Auzi, știi, începu el, tu știi cum merg cioacele, caut pe-un pretenar bun, un pretenar d-afaceri – auzind asta, Gotikul încuviință cu înțelepciune, legănîndu-și creasta – de-i zice Doi-Pe-Zi...

Făcu o pauză. Gotikul îl privea impasibil, pocnind din gumă. Fata părea plictisită, negăsindu-și astîmpărul.

– Softar, adăugă Bobby ridicînd din sprîncene, un softar negru.

– Doi-Pe-Zi, repetă Gotikul. Sigur că da. Doi-Pe-Zi. Nu, păpușă?

Fata scutură din cap și se uită în altă parte.

– Îl știi?

– Cum să nu.

– A fost p-aici, în seara asta?

– Nu, răspunse Gotikul și surîse lipsit de rost.

Bobby deschise gura, o închise, se sili să încuviințeze din cap.

– Mulțam, frate.

– Orice pentru omu-meu.

Încă o oră, același lucru. Prea mult alb, paloare Gotică de albeața cretei. Ochii inexpresivi și strălucitori ai fetelor lor, cu tocurile cizmelor ca niște ace din ebonită. Bobby încercă să nu intre în încăperea de simstim, unde Leon rula o bandă dementă cu futaiuri în junglă, care te introducea și te scotea din tot soiul de animale diferite, o mulțime din acte petrecîndu-se în copaci, lucru pe care tînărul îl găsea oarecum amețitor. Acum era destul de flămînd ca să se simtă puțin nesigur, sau poate că de vină era postreacția după cele întîmplate, dar constată că-i venea tot mai greu să se concentreze, iar gîndurile i-o luau razna în direcții

ciudate. De pildă, cine se cocoțase în arborii ăia plini de șerpi ca să cableze pentru simstim perechea de creaturi ce semănau cu șobolanii?

Gotikii erau însă pe treabă. Se zvîrcoleau și tropăiau, identificîndu-se din plin cu șobolanul de copac. Noua bandă de succes a lui Leon, decise Bobby.

În stînga lui, dar cu mult în afara zonei de acțiune a simstimului, stăteau două fete din Proiecte, luxul lor baroc contrastînd violent cu monocromul Gotik. Redingotele lungi, negre erau descheiate arătînd vestele roșii cambrate din mătase brodată și poalele enormelor cămăși albe ce le atîrnau mult peste genunchi. Chipurile smeade erau ascunse sub borurile pălăriilor de pîslă de care atîrnau fragmente de aur străvechi: ace de cravată, amulete, dinți, ceasuri mecanice. Bobby le privi pe furiș; veșmintele dovedeau că au bani, dar și că cineva te-ar fi halit dacă încercai să faci o mișcare. Odată Doi-Pe-Zi coborîse din Proiecte purtînd un costum de velur de culoarea albăstruie a gheții, cu catarame din diamant la genunchi; poate că nu avusese vreme să se schimbe, totuși Bobby se comportase de parcă dealerul era îmbrăcat în obișnuitele haine de piele, deoarece bănuise că o atitudine cosmopolită era crucială în lumea afacerilor.

Încercă să se închipuie apropiindu-se degajat de ele și întrebîndu-le: Nu-i așa că doamnele îl cunosc pe bunul meu prieten, domnul Doi-Pe-Zi ? Erau însă mai în vîrstă decît el, mai înalte și se mișcau cu o demnitate pe care o găsea intimidantă. Probabil ar fi rîs de el, chestie pe care n-o dorea cîtuși de puțin.

Ce voia acum, dar rău de tot, era ceva de mîncare. Prin bumbacul blugilor, își pipăi cipul de credit. Trebuia să traverseze strada și să-și cumpere un sandviș... Apoi își reaminti de ce se găsea aici și, brusc, nu i se mai păru o idee la fel de inteligentă. Dacă fusese urmărit, după încercarea de spargere, numărul cipului era deja cunoscut; utilizarea lui l-ar fi indicat oricui îl căuta

prin ciberspațiu, dezvăluindu-l pe rețeaua Barrytownului precum o torță de semnalizare într-un stadion cufundat în beznă. Avea bani gheață, dar cu ei nu putea cumpăra mîncare. Deținerea lor nu era ilegală, atît doar că nimeni nu-i folosea în acțiunile legale. Trebuia să găsească un Gotik cu un cip, să cumpere credit de un Yen Nou, probabil la o rată de schimb jalnică și apoi să-l roage pe Gotik să-i comande mîncarea. Și-n ce dracu' avea să-și bage restul?

Poate că ești doar speriat, își spuse. Nu era sigur că fusese urmărit, iar baza pe care încercase s-o spargă era legală, sau așa trebuia să fie. De asta-i spusese Doi-Pe-Zi că nu trebuia să-și facă griji despre gheața neagră. Cine-ar fi pus programe feedback ucigașe în jurul unui loc care închiria kino porno? Ideea fusese că avea să petreacă puține ore de kino digital, lucruri noi neapărute pe piața de contrabandă. Nu reprezentau totuși genul de marfă pentru care să fii mierlit...

Cu toate acestea, cineva încercase s-o facă. Și se mai întîmplase ceva. Ceva cu totul diferit. Urcă din nou treptele, ieșind din local. Știa că în matrice existau multe de care el n-avea habar, însă n-auzise niciodată despre lucruri atît de stranii... Sigur că da, auzeai povești despre fantome, ba mai erau și oți care jurau că văzuseră nu știu ce chestii în ciberspațiu, dar bănuise că erau wilsoni care se cuplaseră făcuți; în matrice puteai halucina la fel de ușor ca în orice alt loc...

Poate c-asta s-a întîmplat, gîndi el. Vocea făcea parte din moarte, din linie-dreaptă, cine știe ce căcat dement pe care ți-l trimitea creierul ca să te facă să te simți mai bine, și se întîmplase ceva la sursă, poate o cădere de tensiune în partea lor de rețea, astfel încît gheața îi scăpase sistemul nervos din strînsoare.

Poate... Totuși nu știa. N-avea habar pe ce teren se juca. Ignoranța începuse să-l roadă în ultima vreme, întrucît din cauza ei nu putuse face mutările pe care trebuia să le facă. Pînă atunci nu se gîndise prea mult la asta, dar de fapt nu știa mare lucru mai

despre nimic. Mai exact, pînă ce începuse să fie oț avusese impresia că știa atît cît avea nevoie. Însă așa erau Gotikii, și de aceea Gotikii aveau să rămînă aici și să-și facă creierii scrum, sau să fie mierliți de Zilieri, iar procesul de uzură oprea din ei acel procentaj care, într-un fel sau altul, avea să devină următorul val de locuitori ai Barrytownului, procreînd copii și cumpărînd apartamente, totul putînd să reintre apoi în cerc.

Bobby aducea cu un copil născut și crescut lîngă un ocean, considerîndu-l la fel de firesc ca și cerul, fără să știe însă nimic despre curenți, rute de navigație, sau detalii climaterice. În școală utilizase deckuri, jucărioare ce te purtau prin infinitele întinderi ale spațiului care nu era spațiu, halucinația consenzitivă inimaginabil de complexă a omenirii, matricea, ciberspațiul, locul unde miezurile fierbinți ale marilor corporații ardeau precum nove de neon, date atît de dense încît sufereai supraîncărcări senzoriale dacă încercai să pricepi mai mult decît contururile cele mai aproximative.

Însă, de cînd devenise oț, începuse să înțeleagă cît de puține știa despre felul cum merg lucrurile, și nu numai în matrice. Cumva depășise cadrul ei și începuse să se întrebe – să se întrebe și să gîndească. Cum funcționa Barrytown, ce anume o propulsa pe maică-sa, de ce Gotikii și Zilierii investeau atîta energie în strădaniile de a se ucide reciproc. Sau de ce Doi-Pe-Zi era negru și locuia sus, în Proiecte, și ce anume schimba asta.

Mergînd, continua să-l caute pe dealer. Chipuri albe, alte chipuri albe. Stomacul i se strînse; se gîndi la pachetul proaspăt cu cotlete de grîu din frigiderul de acasă, prăjite în soia și cu o pungă de pesmeți din krill...

Trecînd din nou pe lîngă chioșc, privi ceasul Coke. Cu siguranță, Marsha venise deja și era cufundată în complexitățile întortocheate ale *Oamenilor importanți*, de aproape douăzeci de ani împărtășind printr-o mufă viața eroinei. Infaxul *Asahi Shimbun* curgea mai departe înapoia ferestruicii sale și Bobby se

apropie la timp ca să zărească prima consemnare a exploziei din Blocul A, Nivelul 3, Covina Concourse Courts, Barrytown, New Jersey...

Apoi acesta trecu, dispăru, înlocuit de un reportaj despre funeraliile oficiale ale şefului Yakuza din Cleveland. Strict tradiţionale. Toţi purtau umbrele negre.

Bobby trăise toată viaţa în Blocul A, apartamentul 503.

Lucrul acela enorm, aplecîndu-se, strivind-o pe Marsha Newmark şi Hitachi-ul ei. Bineînţeles, fusese destinat lui.

– E cineva cu care nu te joci, se auzi vorbind.

– Hei! Omu-meu! Conte! Eşti criţă, frate? Hei! Un'te duci?

Ochii celor doi Dean se întoarseră şi-l urmăriră în goana lui panicată.

7

Promenada

Conroy vină Fokkerul albastru scoţîndu-l de pe panglica erodată a autostrăzii de dinaintea războiului şi reduse debitul gazului. Dîra de colb alburiu asemănătoare cozii unui cocoş, care-i urmărise din Needles, începu să se aştearnă pe sol; cînd se opriră, vehiculul pe pernă pneumatică coborî pe şorţul său elastic, umflat.

– Ăsta-i locul de-ntîlnire, Turner.

– Ce-a distrus-o?

– Economia, răspunse Conroy. Dinainte de război. N-au mai apucat s-o termine. Zece kilometri mai la vest sînt numai sistematizări, numai fundaţiile reţelelor – nici case, absolut nimic.

– Cît de mare-i echipa?

– Nouă oameni, fără tine. Plus doftorii.

– Care doftori?

– Ai lui Hosaka. Maas se ocupă de biologice, este? Nu poţi şti dacă nu l-au aranjat pe băiatu' nostru. Hosaka a construit o miniclinică neurochirurgicală, complet echipată şi deservită de trei barosani. Doi sînt oamenii companiei, al treilea e coreean şi cunoşte medicaţiile şi pe faţă şi pe dos. E-n aia lungă – arătă el. Ca s-o bage, au demontat parţial o secţiune a acoperişului.

– Cum ai adus-o?

– Din Tucson, într-o autocisternă. Am simulat o pană. Am scos-o şi-am rostogolit-o. Am pus mîna toţi. N-a durat trei minute.

– Maas, rosti Turner.

– E-adevărat, încuviinţă Conroy oprind motorul. Trebuia să riscăm, adăugă el în tăcerea bruscă. Poate că n-au văzut-o. Băiatul nostru din cisternă a rămas în cabină şi s-a plîns pe CB[1] dispecerului din Tucson despre nenorocitu' de schimbător de căldură şi cît va dura pînă-l repară. Ne-am gîndit c-o să ne intercepteze. Aveai o idee mai bună?

– Nu. Mai ales dacă clientul doreşte chestia pe teren. Numai că acum stăm aici chiar în mijlocul fotografiilor lor de recunoaştere...

– Iubiţel, pufni Conroy, poate că ne-am oprit să tragem una mică. Am făcut şi noi o pauză în drumu' pînă la Tucson, nu? E genul de loc unde se fac d-astea. Să ştii că lumea se opreşte special aici să se pişe. (Îşi privi ceasul Porsche negru.) Trebuie s-ajung acolo într-o oră şi să iau un elicopter înapoi pe coastă.

– La platformă?

– Nu. Să-ţi aduc nenorocitul ăla de jet. Mă gîndeam să rezolv treaba chiar eu.

– Perfect.

– Eu aş fi luat un avion cu efect de sol Dornier System. L-aş fi ţinut lîngă şosea pînă-l vedeam pe Mitchell venind. Putea ajunge aici pînă-l curăţau medicii, îl aruncam împreună şi decolam spre frontiera Sonora...

– La viteze subsonice, comentă Turner. Nici vorbă. Te duci în California să-mi cumperi jetul. Băiatul o să plece d-aici într-un vehicul de luptă multimisiune care nu-i încă învechit.

– Te-ai gîndit la vreun pilot?

[1] *Citizen's Band:* bandă de radiofrecvenţe pentru comunicaţii pe distanţe scurte între două posturi.

La mine, răspunse Turner şi atinse mufa dinapoia urechii. E sistem interactiv complet integrat. O să-ţi vîndă şi softul de interfaţă şi o să mă cuplez direct.

Nu ştiam că poţi zbura...

Nici nu pot. N-ai nevoie de ajutoare ca s-o frigi în Ciudad de Mexico.

Tot nebun, Turner? Ştii ce se spune... că cineva ţi-a aruncat în aer sula-n New Delhi?

Conroy se răsuci să-l privească, cu un rînjet rece şi limpede.

Turner îşi trase canadiana dindărătul scaunului, luă pistolul şi cutia de muniţie. Înghesuia canadiana la loc, cînd Conroy spuse:

– Păstreaz-o. Noaptea e cancer p-aici.

Celălalt se întinse către maneta cupolei şi Conroy ambală motoarele. Vehiculul se înălţă cîţiva centimetri, legănîndu-se uşor cînd Turner deschise cupola şi ieşi din carlingă. Soare alb-orbitor şi aer precum catifeaua fierbinte. Scoase ochelarii mexicani din buzunarul cămăşii albastre de lucru şi-i puse. Purta adidaşi albi şi o salopetă de camuflaj tropical. Cutia de cartuşe explozive intră într-un buzunar de pe coapsa salopetei. Rămase cu arma în mîna dreaptă şi canadiana ţinută ghemotoc sub braţul stîng.

– Du-te la clădirea aia lungă, răcni Conroy peste vuietul motoarelor. Te-aşteaptă.

Bărbatul sări jos în strălucirea de furnal a amiezii deşertului, iar Conroy ambală din nou Fokkerul şi reveni către autostradă. Îl privi gonind spre est, imaginea lui tot mai redusă, distorsionată prin faldurile de căldură care se ridicau.

După ce dispăru, nu se auzi absolut nici un sunet, nici o mişcare. Se întoarse şi privi dărîmăturile. Ceva micuţ şi sur precum piatra ţîşni între doi bolovani.

Cam la optzeci de metri de şosea începeau zidurile neregulate. Cîndva, porţiunea respectivă de teren fusese o parcare.

Făcu cinci paşi, apoi se opri. Auzea oceanul, zgomotul valurilor, exploziile surde ale prăbuşirii talazurilor. Pistolul din mînă era prea mare, prea real, metalul lui încălzindu-se sub soare.

Nu-i nici un ocean, îşi spuse, absolut nici un ocean, nu-l pot auzi. Continuă să meargă, adidaşii lunecîndu-i pe rămăşiţele unor vitrine străvechi, presărate cu cioburi maro şi verzi de sticle. Zări discuri ruginite, care fuseseră capace de sticle, şi dreptunghiuri turtite, foste cutii din aluminiu. Insectele bîzîiau înălţîndu-se din pîlcurile scunde de tufişuri uscate.

Un loc terminat. Mort. În afara timpului.

Se opri din nou, aplecîndu-se puţin înainte, de parcă ar fi căutat ceva care-l putea ajuta să denumească lucrul ce creştea în el. Ceva găunos...

Promenada era de două ori moartă. Hotelul de pe plaja mexicană trăise cîndva, măcar un sezon...

Dincolo de parcare, zidurile din zgură compactată, ieftine şi lipsite de suflet, aşteptau.

Îi găsi ghemuiţi în fîşia îngustă de umbră oferită de o bucată de perete cenuşiu. Erau trei; simţi aroma cafelei înainte să-i vadă, ibricul emailat înnegrit de flacără balansîndu-se precar pe spirtiera micuţă. Desigur, avea menirea să fie adulmecată; îl aşteptau. Altfel ar fi găsit ruina pustie şi apoi, cumva, foarte tăcut şi aproape natural, ar fi murit.

Doi bărbaţi şi o femeie; cizme crăpate, colbuite, mai potrivite în Texas, blugi care probabil deveniseră impermeabili, judecînd după patina de grăsime. Purtau bărbi; pletele lungi fuseseră legate în creştet cu şireturi de piele neargăsită, în cocuri decolorate de soare. Femeia avea cărare pe mijloc, cu părul pieptănat spre spate, dezvăluind chipul ridat, ars de vînt. O motocicletă BMW veche stătea rezemată de zid; cromul jupuit şi vopseaua ciocănită fuseseră acoperite cu pete de camuflaj maronii şi gri făcute cu aerograful.

Turner desprinse mîna de pe patul Smith & Wesson-ului, lăsîndu-l să se balanseze în jurul degetului arătător, astfel încît ţeava pistolului era aţintită în sus şi spre înapoi.

Turner, rosti unul dintre bărbaţi ridicîndu-se; dinţii îi străluceau a metal ieftin. Sutcliffe.

Avea un accent vag, probabil australian.

Voi sînteţi avangarda?

Privi spre ceilalţi doi.

Avangarda, încuviinţă Sutcliffe şi se scobi în gură cu degetul mare şi arătătorul armii, scoţînd o măsea îngălbenită, cu coroană de oţel. Ceilalţi dinţi erau albi şi perfect egali. Tu l-ai luat pe Chauvet de la IBM pentru Mitsu, continuă el, şi se zice că l ai scos pe Semenov din Tomsk.

Asta a fost o-ntrebare?

Lucram pentru securitatea IBM din Marrakech cînd ai aruncat hotelul în aer.

Turner privi ochii bărbatului. Erau albaştri, calmi, foarte strălucitori.

– E vreo problemă pentru tine?

– Nu-ţi face griji, răspunse Sutcliffe. Voiam doar să zic că te-am văzut la treabă. Îşi introduse proteza dentară la loc. Lynch, indică din cap spre celălalt bărbat, şi Webber – arătă către femeie.

– Daţi-i drumul, zise Turner şi se strecură în fîşia îngustă de umbră. Se ghemui pe vine, fără să lase arma din mînă.

– Am sosit acum trei zile, începu Webber, cu două motociclete. Am aranjat ca una să-şi rupă vilbrochenul, în caz că trebuia să justificăm tabăra de-aici. Mai trec fel de fel – în special motarzi ţigani şi cultişti. Lynch a derulat şase kilometri de bobină optică spre est şi s-a cuplat la un telefon...

– Particular?

– Public, replică Lynch.

– Am emis un impuls de testare, continuă femeia. Dacă n-ar fi mers, ai fi aflat.

Turner aprobă din cap.

– Aţi recepţionat ceva?

– Nimic. Totul e rezervat pentru marea lovitură... care-o fi aia, ridică ea din sprîncene.

– E vorba de o dezertare.

– Asta-i destul de clar, comentă Sutcliffe, instalîndu-se lîngă Webber, cu spatele la perete. Deşi tonul general de pînă acum sugerează că noi, mercenarii, nu vom şti nici măcar pe cine extragem. Aşa-i, domnule Turner? Sau vom putea să citim pe vreun infax.

– Mai departe, Webber, îl ignoră Turner.

– După ce-am instalat linia, restul echipei a început să apară, cîte unul, cîte doi. Ultima a venit cisterna cu japonezi.

– Aia a fost dură, remarcă Sutcliffe, cam la limita riscului.

– Crezi că s-ar putea să-şi fi dat seama?

– Poate că da, poate că nu, strînse din umeri australianul. Am mişcat-o destul de rapid. Noroc c-am avut acoperişu' ăla sub care s-o băgăm.

– Ce-i cu pasagerii?

– Ies numai noaptea, explică Webber. Şi ştiu c-o să-i radem dacă încearcă să se depărteze cu mai mult de cinci metri de coşmelie.

Turner privi spre Sutcliffe.

– Ordinul lui Conroy, spuse bărbatul.

– De acum încolo, ordinele lui Conroy nu mai contează. Ăsta rămîne însă valabil. Ce sînt tipii?

– Medici, vorbi Lynch, sau pe-acolo.

– Aşa-i, încuviinţă Turner. Unde-i restul echipei?

– Am aranjat nişte hogeacuri din prelate mimetice. Se doarme în schimburi. Apa nu-i suficientă şi nici nu putem risca prea mult cu gătitul. (Sutcliffe se întinse către ibric.) Avem posturi de pază şi periodic verificăm integritatea liniei.

Turnă cafea neagră într-o cană de plastic ce părea că fusese mestecată de un cîine.

Deci cînd începem dansul, domnule Turner?

Vreau să văd cisterna cu doctorii. Vreau să văd postul de comandă. N-aţi zis nimic despre postul de comandă.

Totu-i pregătit, spuse Lynch.

Perfect. Ţine aici. Îi întinse lui Webber revolverul. Vezi dacă nu-mi poţi găsi un toc pentru el. Acum doresc ca Lynch să mă ducă la medicii ăia.

Bănuise c-ai putea fi tu, spuse Lynch escaladînd fără efort o pantă lină de sfărîmături, urmat de Turner. Ai ceva reputaţie.

Tînărul întoarse capul privindu-l de sub o şuviţă de păr decolorat, murdar.

– Cam prea multă, comentă Turner. Oricîtă este prea mult. Ai mai lucrat cu el? În Marrakech?

Lynch se aplecă în lateral, trecînd printr-o spărtură din perete şi Turner se ţinu aproape. Plantele deşertului miroseau a catran; muzicau şi înţepau dacă le atingeai. Printr-o deschizătură dreptunghiulară, goală, prevăzută pentru o fereastră, Turner întrezări munţii trandafirii; apoi Lynch plonjă în josul unui povîrniş.

– Sigur c-am mai lucrat pentru el, răspunse oprindu-se la baza grohotişului. Avea o centură de piele veche de tot, pe care o purta coborîtă jos pe şolduri; catarama ei masivă era un craniu de argint cu o creastă dorsală de ţepi piramidali, scurţi şi groşi. Marrakech însă... a fost înainte să-ncep eu.

– Şi Connie?

– Nu-nţeleg.

– Conroy. Pentru el ai mai lucrat? Sau mai direct – acum lucrezi pentru el?

Vorbind, Turner cobora în mod deliberat fără grabă; pietrişul scrîşnea şi se rostogolea sub tălpile adidaşilor lui, un suport

nesigur. Putea distinge tocul micuţului aruncător de săgeţi sub vesta de blugi a tînărului.

Lynch îşi linse buzele uscate, totuşi vorbi sigur pe el.

– E contactul lui Sut. Eu nu l-am întîlnit.

– Conroy are o problemă, Lynch. Nu poate delega răspunderea. Îi place să aibă de la început omul lui, unul care să urmărească urmăritorii. Întotdeauna. Tu eşti ăla, Lynch?

Lynch clătină din cap, minimumul absolut necesar pentru a transmite negaţia. Turner se găsea îndeajuns de aproape ca să-l simtă mirosul transpiraţiei acoperind izul de catran al plantelor deşertului.

– L-am văzut pe Conroy belind două extrageri în felul ăsta, urmă el. Şopîrle şi cioburi, Lynch? Ţi-ar place să mori aici?

Ridică pumnul spre tînăr şi întinse încet arătătorul, îndreptîndu-l către cer.

– Sîntem în bătaia lor. Dacă un om de-al lui Conroy emite de-aici cel mai mic impuls, o să ne sară-n cîrcă.

– Dacă nu-s deja pe punctul s-o facă...

– Exact.

– Sut e omul tău, zise Lynch. Eu nu-s de-al lui Conroy şi n-o văd nici pe Webber să fie. (Unghii cernite, rupte, se ridicară să scarpine gînditor barba.) Acum m-ai adus aici exclusiv pentru conversaţia asta, sau tot vrei să vezi conserva japonezilor?

– S-o vedem.

Lynch. Lynch era legătura.

Cu ani în urmă, în Mexic, Turner închiriase un modul portabil de vacanţă, construit de francezi şi alimentat cu energie solară; carcasa lui de şapte metri aducea cu corpul unei muşte aptere, sculptat în aliaj lustruit, ochii – emisfere gemene din plastic vag colorat, fotosensibil. Stătuse înapoia lor în vreme ce un vechi transportor de marfă rusesc cu două elici se bălăbănise în lungul coastei, ţinînd modulul în fălci, gata-gata să atingă

vîrfurile celor mai înalţi palmieri. Depus pe o plajă îndepărtată acoperită cu nisip negru, Turner petrecuse trei zile de singurătate delicioasă în cabina îngustă, lambrisată cu lemn de tec, gătind în cuptorul cu microunde semipreparatele din congelator şi făcînd duş, economic dar regulat, cu apă proaspătă, rece. Panourile dreptunghiulare cu celule ale modulului se răsuceau, urmărind soarele, şi bărbatul învăţase să spună ora după poziţia lor.

Clinica amovibilă de neurochirurgie Hosaka semăna cu o versiune oarbă a acelui modul francez, poate mai lungă cu vreo doi metri şi vopsită într-un maro posomorît. Pe jumătatea inferioară a şasiului, la intervale regulate, fuseseră sudate bucăţi de cornier perforat, care susţineau suspensiile simple, cu arcuri, a zece cauciucuri roşii de bicicletă, groase şi cu profile masive.

– Dorm, spuse Lynch. Cînd se mişcă, se leagănă, aşa că-ţi poţi da seama. O să scoatem roţile la momentul respectiv, dar deocamdată vrem să-i putem ţine sub observaţie.

Turner ocoli încet cilindrul maro, remarcînd conducta de canalizare, neagră şi lucioasă, făcînd legătura cu un rezervor micuţ, dreptunghiular, din apropiere.

– A trebuit să-l golesc azi-noapte. Isuse! clătină Lynch din cap. Au mîncare şi apă.

Turner îşi lipi urechea de carcasă.

– E izolată fonic, zise Lynch.

Turner ridică privirea spre acoperişul din tablă de deasupra. De sus, clinica era ecranată cu peste zece metri de acoperiş ruginit. Tablă din oţel, îndeajuns de încinsă ca să poţi face omletă pe ea. Încuviinţă din cap. Dreptunghiul fierbinte avea să fie un factor permanent în scanările infraroşii ale lui Maas.

– Lilieci, spuse Webber întinzîndu-i Smith & Wesson-ul într-un toc de umăr făcut din nailon negru.

Amurgul era plin de sunete ce păreau a veni din spațiul interior, chițăituri metalice și scîrțîituri de insecte, țipete de păsări nevăzute. Turner vîrî arma și tocul într-un buzunar al canadienei.

– Dacă vrei să te pișți, du-te la tufișurile alea de mesquite. Ai grijă la spini.

– De unde ești?

– New Mexico, răspunse femeia.

Sub ultimele raze de lumină, chipul îi era precum lemnul dăltuit.

Se întoarse și se îndepărtă, mergînd spre pereții dispuși în unghi ce adăposteau prelatele. Turner îi putea distinge acolo pe Sutcliffe și un negru tînăr. Mîncau din ambalaje de folie mată. Ramirez, jocheul de consolă de pe teren, partenerul lui Jaylene Slide. Din Los Angeles.

Bărbatul înălță ochii spre cupola cerului, nesfîrșită, harta stelelor. Ciudat cum pare mai mare în felul ăsta, se gîndi, în vreme ce de pe orbită nu este decît un golf, lipsit de formă, iar scara își pierde orice înțeles. Știa că în noaptea asta n-avea să doarmă, iar Carul Mare urma să se rotească pentru el și să plonjeze către orizont, trăgîndu-și oiștea.

Un val de greață și dizlocare îl izbi, cînd imagini din dosarul biosoft îi plutiră nechemate prin minte.

8

Paris

Andrea locuia în Quartier des Ternes, unde clădirea ei, străveche ca și celelalte de pe stradă, aștepta să fie sablată de neobosiții renovatori ai orașului. Dincolo de intrarea întunecată, o bandă biofluorescentă Fuji Electric sclipea stins deasupra unui perete dărăpănat de cutii poștale din lemn, unele avînd încă intacte ușițele cu fante. Marly știa că, odată, poștașii introduceau corespondența prin fantele acelea; ideea avea ceva romantic în ea, deși cutiile poștale, cu cărțile de vizită îngălbenite anunțînd chiriași de mult dispăruți, o deprimaseră întotdeauna. Pe zidurile holului de la intrare erau prinși cu cleme colaci mari de cabluri și fibre optice, fiecare fascicul un potențial coșmar pentru ghinioniștii depanatori. În capătul îndepărtat, printr-o ușă deschisă, avînd un panou din sticlă jivrată, se zărea curticica interioară abandonată al cărei caldarîm din piatră cubică strălucea umed.

Cînd Marly intră în clădire, portarul se afla în curte, așezat pe o ladă din plastic alb ce conținuse cîndva sticle de apă Evian. Ungea răbdător fiecare za a unui vechi lanț negru de bicicletă. Ridică ochii, auzind-o pe femeia care începuse să urce scările, dar nu manifestă vreun interes anume.

Treptele erau făcute din marmură, tocite de picioarele generațiilor de chiriași pînă deveniseră mate și concave. Aparta-

mentul Andreei se găsea la etajul trei. Două camere, bucătărie şi baie. Marly venise aici cînd îşi închisese galeria pentru ultima oară, cînd devenise imposibil să-şi mai petreacă nopţile în dormitorul improvizat pe care-l împărţise cu Alain – odăiţa dinapoia magaziei. Acum clădirea îi readusese deprimarea ce pornise să-l dea tîrcoale, totuşi senzaţia hainelor noi şi clinchetul aseptic al tocurilor ei pe marmură o ţineau la distanţă. Purta o haină de piele cu cîteva măsuri mai largă, puţin mai deschisă la culoare decît poşeta, o fustă din lînă şi o bluză din mătase de la Paris Isetan. În dimineaţa aceea, pe Faubourg St. Honoré, o birmaneză tînără îi aranjase părul cu un minilaser vestgerman; o coafură scumpă, subtilă fără să fie prea conservatoare.

Atinse plăcuţa rotundă ţintuită în mijlocul uşii şi o auzi ţiuind o dată, discret, citindu-i liniile ondulate şi încreţiturile buricelor degetelor.

– Eu sînt, Andrea, vorbi ea în microfonul micuţ.

O serie de zăngănituri şi ticăituri, cînd prietena ei descuie uşa.

Andrea apăru în prag, şiroind de apă, purtînd doar vechiul halat din pluş. Remarcă noua înfăţişare a lui Marly şi surîse.

– Te-ai angajat ori ai spart o bancă?

Marly intră şi-i sărută obrazul umed.

– Am senzaţia că-i vorba de cîte un pic din fiecare, rîse ea.

– Cafea, spuse Andrea, pune de cafea. *Grandes crèmes*. Trebuie să-mi usuc părul. Şi-al tău e minunat...

Intră în baie şi Marly auzi un jet de apă izbind porţelanul.

– Ţi-am adus un cadou, zise ea, dar Andrea n-o putea auzi. Merse în bucătărie şi umplu ibricul, aprinse aragazul cu vechiul arzător cu scîntei, şi începu să scotocească prin rafturile ticsite, căutînd cafeaua.

– Da, zicea Andrea, îmi dau seama. (Scruta atentă holograma casetei pe care Marly o văzuse pentru prima dată în reconstrucţia parcului Gaudí făcută de Virek.) Sînt chestii de-ale tale.

Atinse un buton şi iluzia Braun-ului dispăru. Înapoia singurei ferestre din cameră, cerul era gravat cu cîteva fuioare de nori cirrus.

Pentru mine sînt prea sobre, prea serioase. Ca şi obiectele alea pe care le expuneai în galeria ta... Asta nu-nseamnă altceva decît că Herr Virek a ales bine: tu-i vei rezolva enigma. În locul tău, şi ţinînd cont şi de salariu, nu m-aş grăbi deloc.

Femeia purta cadoul de la Marly, o cămaşă bărbătească din flanel flamand gri, scump. Făcea parte dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult şi era clar extrem de încîntată de el. Îi sublinia părul blond-deschis şi avea aproape culoarea ochilor ei.

– Virek mi se pare destul de neplăcut... şovăi Marly.

– Aşa-i, încuviinţă Andrea sorbind din cafea. Te aşteptai ca un individ atît de bogat să fie drăguţ şi normal?

– La un moment dat am avut senzaţia că nu-i tocmai om. Am simţit-o foarte puternic.

– Nici nu era, Marly. Vorbeai cu o proiecţie, cu un efect special...

– Totuşi... Schiţă un gest de neajutorare, care o irită numaidecît.

– Totuşi este foarte, foarte bogat şi te plăteşte din plin ca să faci ceva pentru care s-ar putea să fii unica persoană capabilă. Andrea zîmbi şi rearanjă o manşetă elegantă de culoarea scrumului de ţigară. Nu prea ai de ales, aşa-i?

– Ştiu. Cred că tocmai asta mă nelinişteşte.

– Ei bine, crezusem că aş putea să mai amîn puţin chestia asta, dar trebuie să-ţi spun ceva care să te neliniştească cu adevărat. Dacă „neliniştească" este cuvîntul potrivit.

– Ce anume?

– Mă gîndisem să nu-ţi zic deloc, totuşi sînt sigură că-n cele din urmă va ajunge la tine. Bănuiesc că simte mirosul banilor.

Marly aşează încetişor ceaşca goală pe măsuţa ticsită din trestie.

– E destul de sensibil în direcţia asta, adăugă Andrea.

– Cînd?

– Ieri. Cred că a început cam la o oră după ce ai terminat interviul cu Virek. M-a sunat la serviciu. A lăsat un mesaj aici, la portar. Dacă aş scoate programul de filtrare – arătă spre telefon – cred c-ar suna în următoarele treizeci de minute.

Amintindu-şi ochii portarului, clinchetul lanţului de bicicletă.

– A zis că vrea să vorbească cu tine, continuă Andrea. Doar să vorbească. Tu vrei să vorbeşti cu el, Marly?

– Nu, răspunse ea şi glasul îi sună precum al unei fetiţe, ascuţit şi caraghios. Apoi: A lăsat vreun număr?

Andrea suspină, clătină încet din cap şi spuse:

– Da, sigur c-a lăsat.

9

Sus, în Proiecte

Întunericul conţinea structuri de forma unor faguri avînd culoarea sîngelui. Totul era cald. Şi moale de asemenea, mai cu seamă moale.

– Ce mizerie, rosti unul dintre îngeri. Vocea îi suna îndepărtată, totuşi profundă, melodioasă şi foarte distinctă.

– Trebuia să-l fi luat după ce ieşea din „Leon", spuse celălalt înger. Sus n-o să le placă asta.

– Trebuie să fi avut ceva-n buzunaru-ăsta mare, vezi? L-au tăiat şi l-au scos.

– Nu numai asta au tăiat, surioară. Isuse! Ia!

Structurile se deplasară şi plutiră cînd ceva îi mişcă puţin capul. O palmă răcoroasă îi atinse obrazul.

– Vezi să nu te murdăreşti pe cămaşă, vorbi primul înger.

– Lui Doi-Pe-Zi n-o să-i placă chestia asta. De ce crezi că s-a speriat aşa şi-a roit-o?

Îl şucărea, fiindcă voia să doarmă. Dormea, era sigur de asta, totuşi visele conectate ale Marshei i se revărsau cumva în cap, aşa încît se rostogolea prin fragmente de secvenţe din *Oameni importanţi*. Serialul rulase continuu încă dinaintea naşterii lui, intriga fiind un şarpe narativ cu multe capete, care se răsucea pentru a se autodevora la fiecare cîteva luni, apoi înmugurea

capete noi, flămînde după suspans şi răsturnări de situaţie. Îl zărea zvîrcolindu-se în totalitatea sa, într-un mod pe care Marsha nu-l putuse vedea niciodată, o spirală alungită de ADN al Reţelei Senzo, ectoplasmă ieftină şi fragilă, toarsă pentru nenumăraţi visători flămînzi. Marsha îl vedea acum din punctul de vedere al lui Michele Morgan Magnum, eroina principală, proprietara ereditară a corporaţiei Magnum AG. Totuşi episodul de azi continua să se abată în mod straniu de la freneticele şi complicatele legături romantice ale Michelei, cărora Bobby nu se deranjase oricum niciodată să le ţină evidenţa, intrînd în descrieri socioarhitectonice detaliate ale arcologiilor mincom tip Soleri. Unele amănunte i se păreau suspecte chiar şi tînărului; astfel, se îndoia că existau într-adevăr etaje întregi rezervate vînzării de costume din velur de culoarea albăstruie a gheţii, avînd genunchii încrustaţi cu diamante, ori că existau alte niveluri, veşnic cufundate în beznă, locuite exclusiv de prunci înfometaţi. Cel puţin asta, părea că-şi aduce aminte, fusese una dintre credinţele netăgăduite ale Marshei, care privea Proiectele cu o oroare superstiţioasă, ca şi cînd ar fi fost un iad vertical, unde, într-o bună zi, putea fi silită să urce. Alte segmente ale visului conectat îi reaminteau de canalul Ştiinţă pe care Reţeaua Senzo îl livra gratuit fiecărui abonat simstim; conţinea diagrame animate complexe ale structurii interioare a Proiectelor, precum şi explicaţii monotone despre stilurile de viaţă ale diverselor tipuri de rezidenţi. Atunci cînd era capabil să se concentreze asupra lor, acestea păreau chiar mai puţin convingătoare decît străfulgerările de velur albăstrui şi ţînci lugubri tîrîndu-se tăcuţi prin întuneric. Privi o mamă tînără şi voioasă, tăind pizza cu un uriaş jet-cuţit industrial în colţul-bucătărie al unei garsoniere imaculate. Un perete întreg se deschidea spre un balcon îngust şi un dreptunghi de cer ca azurul din desenele animate. Bobby avea impresia că femeia era neagră fără să fie neagră, aducînd cu o versiune foarte, foarte închisă la culoare şi tineresc maternă a uneia dintre pornopăpuşile aparatului din dormitorul său. De asemenea avea, aşa se părea, sînii identici – micuţi, însă cu perfecţiunea benzilor desenate. (În acel moment, pentru a-i spori deruta, un glas uluitor de sonor şi extrem de necaracteristic Reţelei rosti: „Eh, âsta-i un semn *clar* de viaţă, Jackie. Dacă prognoza nu-i a-ntîia, tot e ceva.") Iar apoi reveni, rotindu-se în universul de paiete al Michelei Morgan Magnum, care se lupta cu disperare pentru a împiedica preluarea lui Magnum AG de către sinistrul clan industrial Nakamura din Shikoku, reprezentat (complicare de intrigă) de principalul iubit al Michelei din acest sezon, bogatul (dar cumva în acută nevoie de cîteva miliarde suplimentare) politician neosovietic Vasili Suslov, care arăta şi se îmbrăca remarcabil de asemănător Gotikilor din „Icon".

Episodul părea că se apropie de un punct culminant – un BMW vechi, cu baterie de conversie a combustibilului, tocmai fusese atacat de elicoptere vest germane miniaturale, servopilotate, pe strada de sub Covina Concourse Courts, Michele Morgan Magnum îşi şfichiuia trădătoarea secretară personală cu ţeava pistolului Nambu cu plăsele nichelate, iar Suslov, cu care Bobby începea să se identifice tot mai mult, se pregătea liniştit s o frigă din oraş împreună cu o bodyguard senzaţională, care era japoneză, dar îi reamintea în mod intens tînărului de altă fată de vis a aparatului holoporn – cînd cineva răcni.

Bobby nu mai auzise niciodată pe cineva urlînd în felul acela, iar vocea suna oribil de familiar. Înainte însă de a putea începe să-şi facă griji, fagurii roşii ca sîngele reapărură, rotindu-se, şi-l făcură să piardă sfîrşitul *Oamenilor importanţi*. Cu toate acestea, gîndea o părticică din el, în vreme ce roşul se preschimba în negru, o putea oricînd întreba pe Marsha cum se terminase.

– Deschide ochii, moşule. Aşa. Lumina-i prea tare pentru tine?

Era, dar nu se modifica. Alb, alb, îşi reamintea capul explodîndu-i cu ani în urmă, o grenadă albă şi pură în deşertul

acesta negru şi bîntuit de vînturi reci. Ochii îi erau deschişi, însă nu putea vedea. Doar alb.

– De-obicei, pe cei în halul ăsta îi las în pace, da' ăia care m-au plătit au zis să bag viteză, aşa că te scol înainte să fii gata. Te-ntrebi de ce nu poţi vedea nimic, este? Numa' lumină, asta-i tot ce vezi, aşa-i. E o deconectare neurală. Între noi fie vorba, chestia asta provine dintr-un sex shop, da' nu-i nici un motiv să n-o folosim şi-n medicină dacă vrem. Şi vrem, fiin'că te doare încă nasol şi oricum te ţine nemişcat pînă-mi termin treaba. (Vocea era calmă şi metodică.) Acu', principala ta problemă a fost spinarea, da' te-am rezolvat c-un capsator şi-un metru de gheare. Aici nu facem chirurgie estetică, pricepi, da' gagicuţelor o să le placă cicatricele alea. Acu' ţi-o curăţ şi p-asta de pe piept, dup-aia îţi trag şi pe ea nişte gheare şi-am terminat, atît doar c-ar fi bine s-o iei mai încetişor vreo două zile, să nu-ţi desprinzi ghearele. Ţi-am pus două derme şi-o să-ţi mai lipesc cîteva. Între timp, o să-ţi cuplez senzorii la audio şi video integral, aşa c-o să poţi vedea ce-i pe-aici. Să nu te sperie sîngele, e-al tău, da' altul n-o să mai fie.

Albul se coagulă într-un nor cenuşiu, obiectele conturîndu-se cu lenta revenire a unei vederi înceţoşate de praf. Era lipit de un tavan capitonat, privind drept în jos la o păpuşă albă, stropită de sînge, care nu avea cap, ci doar o lampă operatorie verde-albastră ce părea că-i înmugureşte dintre umeri. Un negru îmbrăcat într-un halat verde, pătat, pulveriza ceva galben într-o tăietură nu foarte adîncă, ce se întindea pieziş, pornind de la osul pelvian al păpuşii pînă sub mamelonul stîng. Ştia că era un chirurg negru, deoarece nu purta nimic pe ţeasta rasă, lucind de sudoare; mîinile îi erau acoperite cu mănuşi verzi, perfect strînse, iar Bobby nu-i putea zări decît creştetul strălucitor al capului. De ambele părţi ale gîtului păpuşii se vedeau lipite dermadiscuri roz şi albastre. Marginile rănii păreau să fi fost vopsite cu ceva

asemănător siropului de ciocolată, iar sprayul galben fîsîia, ieşind din micul tub argintiu.

Apoi Bobby pricepu şi universul se răsturnă, ameţindu-l. Lampa atîrna din plafon, plafonul era acoperit de oglinzi, şi el era păpuşa. Păru să revină, smucit înapoi de o lungă coardă elastică, înapoi prin fagurii purpurii, pînă în odaia din vis unde negresa tăia pizza pentru copiii ei. Cuţitul cu jet nu scotea absolut nici un sunet, particule abrazive microscopice suspendate într-un jet de apă la mare presiune, gros cît un ac. Bobby ştia că instrumentul era destinat tăierii sticlei şi aliajelor, nu pentru pizza gătită în cuptorul cu microunde, şi ar fi dorit să strige la femeie, s-o avertizeze, întrucît era îngrozit că avea să-şi reteze degetul mare fără măcar să simtă.

Nu putea însă ţipa, nu se putea clinti sau scoate nici cel mai mic sunet. Negresa tăie ultima felie cu afecţiune, apăsă cu piciorul pedala ce decupla cuţitul, mută pizza pe o farfurie simplă de ceramică albă, apoi se răsuci către dreptunghiul de azur dinapoia balconului, unde se aflau copiii ei – nu, spuse Bobby, undeva în adîncul său, în nici un caz. Creaturile acelea care pluteau, năpustindu-se către ea nu erau copii cu deltaplane, ci pruncii, pruncii monstruoşi din visele Marshei, aripile zdrenţuite fiind un amestec de os trandafiriu, metal, membrane cîrpite şi întinse din deşeuri de plastic... Le văzu dinţii...

– Hopa, făcu negrul, te-am pierdut pentr-o secundă. Nu-i mult, înţelegi, cam vr'un minut new yorkez... În oglinda de deasupra, mîna lui luă de pe ţesătura însîngerată de lîngă coastele lui Bobby o bobină plată din plastic albastru, transparent. Delicat, folosind degetul mare şi arătătorul, deşiră o bucată de plastic cafeniu granulat. Puncte minuscule de lumină scînteiară de-a lungul marginilor panglicii, părînd că tremură şi se mişcă.

– Gheare, adăugă el, iar cu cealaltă mînă apăsă un soi de ghilotină integrată în bobina albastră, sigilînd-o. Segmentul de material granulat rămase liber şi începu să se zvîrcolească.

Marfă, vorbi negrul aducînd creatura în fața ochilor lui Bobby. Nou-nouță. Chestii care se folosesc acum în Chiba.

Era maro, lipsită de cap, fiecare granulă un segment de corp și fiecare segment mărginit de picioare ce luceau stins. Apoi, cu gestul expert al unui scamator, chirurgul așeză centipedul pe rana deschisă și strînse delicat segmentul final, cel mai apropiat de capul lui Bobby. Fragmentul se desprinse, trăgînd după el un fir negru, scînteietor, care servise creaturii drept sistem nervos. Pe măsură ce se deșira, fiecare set de gheare se strîngea, parcă trăgînd un fermoar pe un bluzon nou din piele.

– Vezi, comentă negrul, ștergînd cu un tampon alb, umed, ultimele resturi de sirop ciocolatiu, n-a fost chiar atît de rău, este?

Intrarea în apartamentul lui Doi-Pe-Zi nu fusese deloc așa cum și-o imaginase de atîtea ori. În primul rînd, nu-și închipuise niciodată că avea să fie purtat într-un scaun cu rotile luat de cineva din Maternitatea Sf. Maria – denumirea și un număr de serie gravate distinct cu laserul pe cromul mat al brațului stîng. Fata care-l împingea și-ar fi găsit locul într-o fantezie de-a sa; se numea Jackie, era una dintre cele două tipe din Proiecte pe care le văzuse în „Leon" și, ajunsese să priceapă, unul dintre îngerii lui. Scaunul alunecase silențios peste pardoseala zgrunțuroasă și cenușie a intrării înguste în apartament, însă brățările din aur de pe pălăria lui Jackie clincăniseră vesele cînd ea îl pilotase.

Și nu-și imaginase niciodată că locuința lui Doi-Pe-Zi putea fi atît de mare, ori că putea fi plină de arbori.

În sala de operație improvizată, Pye, medicul care-i explicase cu atenție că *nu* era medic, ci doar cineva care „ajuta cîteodată", se așezase pe un taburet ușchit din vreun bar, își scosese mănușile verzi însîngerate, aprinsese o țigară mentolată și-l sfătuise solemn pe Bobby s-o ia cu încetișorul, cel puțin în săptămîna următoare. Peste cîteva minute, Jackie și Rhea, celălalt înger, îl vîrîseră într-o pijama neagră mototolită,

semănînd cu un veșmînt desprins dintr-un kino ninja de buget minim, îl instalaseră în scaun și porniseră către tulpina centrală de ascensoare din miezul arcologiei. Grație altor trei derme din stocul lui Pye, fiecare purtînd analogul a două mii micro de endorfini, Bobby era alert și nu simțea nici urmă de durere.

Unde mi-s lucrurile, protestase el cînd îl împinseseră pe un coridor devenit periculos de strîmt după decenii de conducte și instalații refăcute. Unde mi-s hainele, deckul... toate celelalte?

– Hainele, păpușel, adică ce-a mai rămas din ele, sînt într-o pungă de plastic, așteptîndu-l pe Pye să le facă vînt. Pye a trebuit să le taie ca să ți le poată scoate – oricum nu erau decît niște zdrențe pline de sînge. Dacă deckul îți era în jachetă, acolo-n spate, cred că ți l-au luat băieții care te-au crestat. Au fost cît p ici să-ți facă și ție felul. Pe chestia asta, *mi-ai nenorocit* cămașa Sally Stanley, tîmpitu' dracu'! Îngerul Rhea nu părea foarte prietenos.

– Ah, făcuse Bobby cînd cotiseră după un colț, așa... Nu cumva ați găsit o șurubelniță acolo? Sau un cip de credit?

– Nici un cip, băiatu'. Dar dacă șurubelnița e aia cu două sute zece Noi băgați în mîner, ăla-i costul noii mele cămăși...

Doi-Pe-Zi nu părea tocmai încîntat să-l vadă pe Bobby. Ba chiar se părea că nu-l vede deloc. Se uită prin el, spre Jackie și Rhea, arătîndu-și dinții într-un surîs ce dovedea numai iritare și nesomn. Fetele îl apropiaseră pe Bobby destul de mult pentru a vedea cît de galbeni arătau globii oculari ai lui Doi-Pe-Zi, aproape portocalii în strălucirea roz-purpurie a tuburilor unei lămpi ce atîrnau aparent aleatoriu din plafon.

– Ce-a durat atîta? întrebă softarul, dar în glasul lui nu se simțea mînie, doar o oboseală profundă și altceva, ceva ce Bobby nu putu identifica de la început.

– Pye, replică Jackie trecînd pe lîngă scaunul cu rotile pentru a lua un pachet de țigări chinezești de pe planșeta enormă de

lemn ce-i slujea drept măsuță de cafea lui Doi-Pe-Zi. Moș Pye-un perfecționist.

– A-nvățat asta-n școala veterinară, adăugă Rhea în beneficiul lui Bobby, numai că de-obicei e prea făcut și nimeni nu l-ar lăsa să opereze nici un cîine...

– Așadar, rosti Doi-Pe-Zi și privirea i se opri în sfîrșit asupra lui Bobby, ai scăpat.

Ochii îi erau atît de reci, atît de obosiți și cinici, atît de îndepărtați de stilul volubil și bișnițăresc pe care Bobby îl crezuse ca fiind personalitatea sa, încît tînărul nu putu decît să coboare uitătura, cu obrajii arzînd, și să fixeze masa.

Lungă de aproape trei metri și lată de peste un metru, era confecționată din scînduri mai groase decît coapsa lui. Probabil că stătuse în apă, cîndva, gîndi el; unele bucăți păstrau patina argintie, decolorată a lemnelor purtate de valuri, așa cum fusese bușteanul lîngă care își reamintea că se jucase, cu mulți ani în urmă, în Atlantic City. Aceasta nu văzuse însă apa de mult timp, iar suprafața ei reprezenta un mozaic dens de ceară scursă din lumînări, pete de vin, forme ciudate din email negru, mat, făcute de sprayuri și arsuri întunecate lăsate de sute de țigări. Era atît de ticsită cu mîncare, rămășițe și gadgeturi, încît părea că un vînzător ambulant se pregătise să-și expună marfa, apoi decisese să prînzească. Se zăreau pizza pe jumătate mîncate – felii din krill în sos roșu, și stomacul lui Bobby porni să chiorăie – alături de maldăre de soft revărsîndu-se în cascadă, pahare mînjite cu țigări strivite în resturi de vin roșu, o tavă din polistiren roz conținînd șiruri regulate de sandvișuri cu aspect alterat, cutii de bere goale ori nedeschise, o baionetă antică Gerber fără teacă, așezată pe o placă de marmură șlefuită, cel puțin trei pistoale, și poate vreo douăzeci de piese de echipament ezoteric de consolă, genul de aparatură cowboy după care, în mod normal, i-ar fi lăsat gura apă lui Bobby.

Acum însă îi lăsa gura apă după o felie de pizza rece de krill; totuși foamea lui nu reprezenta nimic în fața bruștei umilințe la care era supus, văzînd că lui Doi-Pe-Zi pur și simplu nu-i păsa. Desigur, Bobby nu-l considerase niciodată chiar un prieten, dar în orice caz investise destul în ideea că negrul îl credea cineva, un individ cu talent, inițiativă și o șansă de a ieși din Barrytown. Însă ochii acestuia îi spuseseră că în particular era un nimeni, ba chiar un wilson...

– Uite ce-i, moșule..., vorbi cineva, nu Doi-Pe-Zi, și Bobby ridică privirea.

Doi bărbați îl flancau pe Doi-Pe-Zi pe canapeaua bombată din crom și piele, amîndoi negri. Cel care vorbise purta un soi de halat gri și ochelari vechi cu rame din plastic. Ramele erau pătrate, exagerat de mari și păreau lipsite de lentile. Umerii celuilalt erau de două ori mai lați decît ai lui Doi-Pe-Zi , însă era îmbrăcat cu un costum simplu, negru, din două piese, din tipul celor purtate de afaceriștii japonezi în kino. Manșetele lui, alb imaculat, aveau butoni dreptunghiulari strălucitori din microcircuite de aur.

– E jenant că nu-ți putem oferi timpul necesar refacerii, reluă primul bărbat, dar avem o problemă nasoală. Tăcu, scoase ochelarii și-și masă șaua nazală. Avem nevoie de ajutorul tău.

– Căcat, rosti Doi-Pe-Zi.

Se aplecă în față, luă o țigară chinezească din pachetul de pe masă, o aprinse cu un craniu din cositor mat de mărimea unei lămîi mari, apoi căută un pahar de vin. Cel cu ochelari întinse un deget subțire și cafeniu și-i atinse încheietura mîinii. Doi-Pe-Zi abandonă paharul și se lăsă pe spate, cu un chip inexpresiv. Ochelaristul zîmbi către Bobby.

– Contele Zero, zise el. Ni s-a spus că asta ți-e porecla.

– Așa-i, bîigui Bobby, iar încuviințarea răsună precum un croncănit.

– Vrem să ştim ce-i cu Fecioara, Conte, spuse bărbatul şi rămase cu o expresie de aşteptare.

Bobby clipi din ochi.

– *Vyèj Mirak* – şi ochelarii reveniră la locul lor – Doamna Noastră, Fecioara Miracolelor. Noi o cunoaştem, făcu un semn cu mîna stîngă, drept Ezili Freda.

Bobby îşi dădu seama că rămăsese cu gura deschisă, aşa că o închise. Cele trei chipuri întunecate aşteptau. Jackie şi Rhea dispăruseră, dar el nu le văzuse plecînd. Îl cuprinse un fel de panică şi privi disperat la pădurea stranie de arbori pipernicii care-i înconjurau. Agrolămpile erau înclinate sub toate unghiurile, în toate direcţiile, ca nişte sperietori roz-purpurii suspendate într-un spaţiu verzui de frunze. Nici un perete. Nu se vedea absolut nici un perete. Canapeaua şi masa uzată se găseau într-un soi de luminiş, cu o podea de beton nefinisat.

– Ştim că ea a venit la tine, vorbi bărbatul mai voinic, încrucişîndu-şi cu grijă picioarele. Aranjă o dungă perfectă a pantalonilor şi un buton de aur scînteie spre Bobby. Ştim, pricepi?

– Doi-Pe-Zi mi-a zis că era prima ta rulare, spuse celălalt. E-adevărat?

Bobby încuviinţă din cap.

– Atunci te-a ales Legba – zise omul scoţîndu-şi din nou ramele goale – ca s-o întîlneşti pe *Vyèj Mirak*. Zîmbi.

Gura lui Bobby se căscă iarăşi.

– Legba, urmă bărbatul, stăpînul drumurilor şi potecilor, loa al comunicaţiilor...

Doi-Pe-Zi îşi strivi ţigara pe lemnul acoperit de cicatrice şi Bobby văzu că mîna îi tremura.

10

Alain

Căzuseră de acord să se întîlnească în braseria de la subnivelul cinci al complexului Napoleon Court, sub piramida de sticlă a Luvrului. Amîndoi cunoşteau locul, deşi nu avusese vreo semnificaţie specială pentru nici unul. Alain îl sugerase, iar Marly bănuia că-l alesese cu grijă. Reprezenta un teren neutru din punct de vedere emoţional; un local familiar, lipsit totuşi de amintiri comune. Era decorat într-un stil datînd de pe la începutul secolului: măsuţe din granit, piloni negri, oglinzi de la un perete la celălalt şi mobilier specific restaurantelor italiene, din oţel negru sudat, care putea să fi aparţinut oricărui deceniu al ultimului veac. Feţele de masă erau din pînză de in gri, cu o dungă fină neagră, un model ce se repeta pe copertele meniurilor, pe cutiile de chibrituri şi pe şorţurile chelnerilor.

Marly purta haina de piele cumpărată din Bruxelles, o bluză de pînză roşie şi blugi noi din bumbac negru. Andrea se prefăcuse că nu observase grija deosebită cu care se îmbrăcase pentru întîlnire, apoi îi împrumutase un şirag simplu de perle care se potrivea perfect cu roşul bluzei.

De cum intră, văzu că bărbatul venise mai devreme. Masa era deja acoperită de lucrurile sale. Purta eşarfa lui favorită, pe care o găsiseră împreună, anul trecut în talcioc, şi părea, ca întot-

deauna, neîngrijit, totuşi perfect în largul lui. Geanta diplomat din piele uzată îşi revărsase conţinutul peste pătrăţelul de granit lustruit: notesuri cu arc, un exemplar necitit din romanul controversat al lunii în curs, Gauloise fără filtru, o cutie cu chibrituri din lemn, agenda legată în piele pe care i-o cumpărase ea în Browns.

– Credeam că s-ar putea să nu vii, îi zîmbi el.

– De ce te-ai fi gîndit la aşa ceva? replică Marly, un răspuns aleatoriu – jalnic, se gîndi – ascunzînd teroarea pe care o simţea acum, căreia îi dădea în sfîrşit frîu liber, teama de o pierdere a sinelui, a voinţei şi direcţiei, teama pentru dragostea pe care încă o mai simţea.

Îşi trase celălalt scaun şi se aşeză, iar tînărul chelner, un băiat spaniol purtînd un şorţ dungat, veni să-i ia comanda. Ceru apă Vichy.

– Nimic altceva? se miră Alain. Chelnerul aştepta.

– Nu, mulţumesc.

– De cîteva săptămîni încerc să dau de tine, spuse el, iar ea ştiu că era o minciună şi totuşi, aşa cum făcuse de multe ori înainte, se întrebă dacă era pe de-a întregul conştient de faptul că mintea.

Andrea susţinea că bărbaţii precum Alain minţeau atît de frecvent şi cu atîta pasiune încît nu mai ştiau să facă anumite deosebiri fundamentale. Mai spunea că ei erau artişti în felul lor, concentraţi asupra restructurării realităţii, iar Noul Ierusalim reprezenta cu adevărat un loc minunat, unde nu existau depăşiri ale contului bancar, proprietari morocănoşi şi nevoia de a găsi pe cineva care să achite cina.

– N-am sesizat că încercai să dai de mine atunci cînd Gnass a venit cu poliţia, zise ea, sperînd că va obţine măcar o tresărire din partea lui, însă chipul adolescentin rămase la fel de calm ca întotdeauna, sub părul castaniu şi curat pe care obişnuia să şi-l pieptene cu degetele peste cap.

– Iartă-mă, rosti el strivindu-şi ţigara Gauloise. Fiindcă Marly ajunsese să-l asocieze cu aroma întunecatului tutun francez, Parisul îi păruse bîntuit de mirosul lui, de spectrul lui, de urmele lăsate de el. Eram sigur că n-avea să descopere niciodată... natura obiectului. Trebuie să mă înţelegi: o dată ce am recunoscut faţă de mine cît de mult aveam nevoie de bani, nu am dat seama că trebuie să acţionez. Ştiam că tu erai prea idealistă. Galeria ar fi dat oricum faliment. Dacă lucrurile ar fi mers cu Gnass aşa cum plănuisem, acum am fi acolo şi tu ai fi fericită. Fericită, repetă, scoţînd altă ţigară din pachet.

Ea putea doar să-l fixeze cu privirea, simţind uimire şi o repulsie îngreţoşată faţă de propria ei dorinţă de a-l crede.

– Ştii, urmă Alain, luînd un chibrit din cutia roşu-galbenă, eu am mai avut necazuri cu poliţia. Pe cînd eram student. Chestii politice, bineînţeles.

Aprinse chibritul, azvîrli cutia pe masă şi-şi aprinse ţigara.

– Chestii politice, repetă ea şi brusc simţi că-i venea să rîdă. Nu mi-am dat seama că există un partid pentru cei ca tine. Nu-mi pot imagina ce nume ar putea avea.

– Marly, vorbi el coborîndu-şi glasul aşa cum făcea întotdeauna cînd dorea să indice intensitatea sentimentelor, tu ştii, tu trebuie să ştii că am acţionat pentru tine. Pentru noi, dacă vrei. Dar cu siguranţă ştii, poţi *simţi*, Marly, că niciodată nu ţi-aş fi făcut vreun rău în mod deliberat şi nici nu te-aş fi pus într-o situaţie delicată.

Pe măsuţa ticsită nu mai rămăsese nici un colţişor liber pentru poşeta ei, aşa încît şi-o ţinuse în poală; acum era conştientă de unghiile adînc înfipte în pielea moale şi groasă.

– Niciodată nu mi-ai fi făcut vreun rău...

Vocea era a ei, pierdută şi uluită, vocea unei copile, şi deodată se simţi liberă, eliberată de nevoie, de dorinţă, eliberată de frică, iar tot ceea ce simţea pentru bărbatul chipeş aflat în faţa ei nu era decît simplă repulsie, de aceea putea doar să-l

privească, să-l fixeze pe străinul acesta lîngă care dormise un an, într-o odăiță din spatele unei galerii foarte mici de pe Rue Mauconseil. Chelnerul îi așează înainte paharul de Vichy.

Probabil că Alain îi considerase tăcerea drept începutul acceptării, iar completa inexpresivitate ca dovada deschiderii.

– Ce nu-nțelegi tu – Marly își amintea că asta era o introducere favorită – este că oameni precum Gnass există, dintr-un anumit punct de vedere, tocmai pentru a sprijini arta. Pentru a ne sprijini *pe noi*, Marly. Surîse, parcă rîzînd în barbă, un zîmbet degajat, conspirativ, care acum o înfioră pe femeie. Cred însă că ar fi trebuit să-l creditez pe individ cu minimul bun-simț de a-și angaja propriul expert în Cornell, deși expertul *meu*, te asigur, era în mod clar cel mai erudit dintre...

Cum putea scăpa? Scoală-te, își spuse. Întoarce-te. Mergi calmă spre ieșire. Ieși pe ușă. Afară, în splendoarea tihnită din Napoleon Court, unde marmura lustruită acoperă Rue du Champ Fleuri, o stradă din veacul al paisprezecelea despre care se spune că era destinată în principal prostituției. Orice, orice, numai să se ducă, numai să plece, acum, și să se îndepărteze, să se îndepărteze de el, să meargă orbește, să se piardă în Parisul de ghid turistic pe care-l învățase cînd venise prima dată aici.

– Dar acum, spunea el, poți vedea că tot răul a fost spre bine. Deseori se întîmplă așa, nu? (Din nou surîsul, însă acum băiețesc, ușor melancolic și cumva, într-un mod oribil, mai intim.) Am pierdut galeria, dar tu ți-ai găsit o slujbă, Marly. Ai o slujbă, una interesantă, iar eu dețin legăturile de care vei avea nevoie. Îi cunosc pe oamenii pe care va trebui să-i întîlnești pentru a-l găsi pe artistul tău.

– Artistul meu? Își acoperi brusca derută cu o sorbitură de Vichy.

El deschise geanta uzată și scoase ceva plat, o hologramă reflectată, simplă. Marly o luă, mulțumită că avea ce face cu mîinile, și văzu caseta pe care o zărise în reconstrucția

Barcelonei realizată de Virek. Era ținută de cineva, se mai vedeau niște degete de bărbat, nu ale lui Alain; pe unul dintre ele, un inel cu pecete dintr-un metal întunecat. Fundalul nu se distingea. Doar caseta și mîinile.

– Alain, rosti ea, de unde ai asta? Ridică privirea și-i întîlni ochii căprui, plini de un triumf teribil de copilăresc.

– Ar costa foarte mult ca să se poată afla. Își strivi țigara și se ridică. Scuză-mă.

Se îndepărtă în direcția toaletelor. Cînd dispăru înapoia oglinzilor și pilonilor de oțel negru, Marly lăsă holograma, se întinse peste masă și-i deschise geanta. Înăuntru nu era nimic, doar un elastic albastru și cîteva firimituri de tutun.

– Mai doriți altceva? Încă un Vichy, poate?

Chelnerul apăruse îndărătul ei.

Ea îl privi, străfulgerată de o senzație de familiaritate. Chipul umed și îngust...

– Poartă un transceiver, spuse chelnerul. În plus, este înarmat. Am fost liftierul din Bruxelles. Dă-i ce dorește. Nu uita că banii nu-nseamnă nimic pentru tine. Îi luă paharul și-l așează cu grijă pe tavă. Și, mai mult ca sigur, pe el îl vor distruge.

Alain reveni zîmbind.

– Și-acum, scumpo, rosti el întinzîndu-se după țigări, putem trece la afaceri.

Marly îi răspunse tot cu un surîs și încuviință din cap.

11

Pe teren

Își permisese în cele din urmă trei ore de somn, în buncărul fără ferestre unde avangarda stabilise postul de comandă. Îi cunoscuse și pe ceilalți membri ai echipei de teren. Ramirez era slăbuț, nervos, permanent preocupat de propriul talent de jocheu de consolă; depindeau de el și de Jaylene Slide, aflată pe platforma de foraj, pentru a monitoriza ciberspațiul din jurul sectorului de rețea ce conținea băncile cu gheață groasă de la Maas Biolabs; dacă Maas își dădea seama de scopurile lor, Ramirez îi putea avertiza în ultima clipă. Răspundea în plus de transmiterea datelor medicale din clinică la platforma oceanică, o procedură complexă dacă voiau ca Maas să nu simtă nimic. Linia de comunicații îi conecta cu o cabină telefonică situată în mijlocul deșertului. O dată ce trecea de cabină, el și Jaylene rămîneau pe cont propriu în matrice. Dacă o beleau, Maas le putea lua urma și localiza. Următorul era Nathan, depanatorul, a cărui ocupație consta exclusiv în supravegherea aparaturii din buncăr. Dacă vreo parte din sistemul lor cădea, exista cel puțin șansa ca el s-o repare. Nathan aparținea speciei care-i produsese pe Oakey și alți o mie cu care Turner lucrase de-a lungul anilor, tehnicieni independenți cărora le plăcea să cîștige bani în mod periculos și dovediseră că-și puteau ține gura. Ceilalți – Compton, Teddy,

Costa și Davis – nu erau decît mușchi scumpi, mercenari, tipul de indivizi angajați exclusiv pentru asemenea acțiuni. În folosul lui, se îngrijise în mod special să-l întrebe pe Sutcliffe despre planurile de retragere. Le explicase unde urmau să vină elicopterele, ordinea de plecare, precum și modul și momentul preluării plăților.

După aceea le ceruse să-l lase singur în buncăr și-i ordonase lui Webber să-l scoale după trei ore.

Locul fusese înainte o stație de pompare sau un nod de linii electrice. Cioturile tuburilor de plastic care ieșeau din pereți puteau să fi aparținut unor aducții sau unor cabluri pozate în jgheab; încăperea nu oferea nici o dovadă că vreunul dintre ele fusese conectat cîndva la alte echipamente. Plafonul, o placă de beton monolit, era prea scund pentru a permite bărbatului să stea în picioare și persista un iz uscat, de praf, nu chiar complet neplăcut. Echipa verificase sala înainte de a aduce mesele și hardware-ul, totuși pe podea se mai zăreau cîteva petece îngălbenite de știrimprimate, care se transformau în pulbere cînd le atingea. Deslușise cîteva litere, pe alocuri un întreg cuvînt.

În lungul unui perete fuseseră instalate mesele pliante metalice de forma literei L, acoperite cu aparatură de comunicații extrem de sofisticată. Chestiile cele mai bune, se gîndise Turner, pe care le putuse obține Hosaka.

Trecuse atent pe lîngă fiecare masă, atingînd ușor consolele și cutiile negre. Văzuse un transceiver militar de bandă laterală, mult modificat, pregătit pentru transmisiuni în rafale. El urma să asigure legătura în caz că Ramirez și Jaylene o luau în mînă cu transferul datelor. Rafalele erau ficțiuni tehnice elaborate, preînregistrate și codificate de criptografii Hosaka. În sine, conținutul unei anumite rafale era lipsit de sens, dar ordinea emiterii putea ascunde mesaje simple. Seria B/C/A anunța sosirea lui Mitchell; F/D indica plecarea lui de pe teren, iar F/G semnala moartea sa și, concomitent, încheierea acțiunii. Turner bătu ușor

cu palma transceiverul, încruntîndu-se. Nu era foarte încîntat de soluţiile lui Sutcliffe în această privinţă. Dacă operaţiunea eşua, probabil că ei n-aveau să mai scape, în nici un caz fără să fie suspectaţi, iar Webber îl informase fără mare tam-tam că, în eventualitatea unor probleme, i se ordonase să utilizeze un aruncător personal de grenade antitanc asupra medicilor din clinica miniaturală. „Ei o ştiu", îi spusese. „Poţi paria că pentru asta primesc un spor." Ceilalţi depindeau de elicopterele aflate într-o bază lîngă Tucson. Turner considerase că dacă Maas era alertată avea să-i radă cu uşurinţă, chiar cînd veneau. Îl atenţionase pe Sutcliffe, dar australianul ridicase din umeri: „În condiţii mai bune, n-aş fi organizat aşa lucrurile, colega, însă cu toţii am fost convocaţi pe nepregătite, nu?"

Alături de transceiver se găsea un biomonitor Sony complicat, conectat direct la clinica chirurgicală, conţinînd fişa medicală din dosarul biosoft al lui Mitchell. La momentul cuvenit, doctorii urmau să acceseze anamneza dezertorului; simultan, procedurile efectuate în clinică aveau să fie transmise în Sony şi anexate, pregătite pentru Ramirez să le bage în gheaţă şi să le expedieze în ciberspaţiu, unde Jaylene Slide stătea de pază pe platforma de foraj. Dacă totul mergea strună, fişa medicală actualizată avea să aştepte în baracamentul Hosaka din Ciudad de Mexico sosirea jetului lui Turner. Deşi nu mai văzuse niciodată un aparat ca biomonitorul, bănuia că Olandezul avusese ceva similar în clinica din Singapore. Gîndul îl făcuse să ridice mîna spre pieptul gol, unde urmărise inconştient linia dispărută a unei cicatrice de grefă.

A doua masă conţinea sculele pentru ciberspaţiu. Deckul era identic celui de pe platforma oceanică, un prototip Maas-Neotek. Configuraţia lui era standard, însă Conroy spusese că fusese realizat cu noile biocipuri. Deasupra consolei se găsea lipit un bulgăre de plastic exploziv roz-palid de mărimea unui pumn; cineva, poate Ramirez, îi scobise cu degetul două adînciturl

identice pentru ochi şi curba aproximativă a unui rînjet idiot. Din fruntea trandafirie a statuetei porneau două fire, unul albastru şi celălalt galben, pînă la un tub negru ce ieşea căscîndu-se din peretele dinapoia consolei. Altă sarcină a lui Webber, pentru cazul cînd ar fi apărut pericolul unui atac. Turner examinase stomele, încruntîndu-se; într-un spaţiu aşa mic şi închis, o încărcătură de asemenea mărime garanta moartea oricărui ocupant al buncărului.

Simţindu-şi umerii dureroşi şi atingînd cu ceafa betonul rugos al plafonului, îşi continuase inspecţia. Restul mesei era acoperit de perifericele deckului, mai multe cutii negre dispuse cu o precizie obsesivă. Bănuia că fiecare aparat se găsea la o distanţă anumită de vecinul său şi că toate fuseseră perfect aliniate. Probabil că Ramirez însuşi le aranjase, iar Turner era convins că dacă ar fi atins vreunul, dacă l-ar fi deplasat cîtuşi de puţin, jocheul şi-ar fi dat seama. Întîlnise aceeaşi obsesie nevropată şi la alţi operatori de consolă: nu-i spunea nimic despre Ramirez. Văzuse şi reversul medaliei, la alţi jochei, care îşi încîlceau în mod premeditat echipamentul într-o viermuială de cabluri şi fire, care erau îngroziţi de ordine şi-şi acopereau consolele cu abţibilduri de zaruri şi cranii urlătoare. Nu avea nici un indiciu, se gîndise; sau Ramirez era cu adevărat bun, sau cu toţii aveau să moară în scurt timp.

La capătul îndepărtat al mesei se găseau cinci transceivere Telefunken cu căşti cît o mărgea şi laringofonuri adezive, încă sigilate în ambalajele individuale din plastic cu bule. În timpul fazei cruciale a operaţiunii, pe care Turner o aprecia la douăzeci de minute înainte şi după sosirea lui Mitchell, el, Ramirez, Sutcliffe, Webber şi Lynch aveau să fie conectaţi, deşi utilizarea transceiverelor urma să fie redusă la minimul absolut.

Înapoia Telefunkenurilor se afla o cutie din plastic lipsită de însemne, conţinînd douăzeci de încălzitoare manuale suedeze, catalitice, dreptunghiuri plate şi netede din oţel inoxidabil,

fiecare în propria-i punguță din flanelă fină, roșie ca mantia lui Moș Crăciun, închisă cu șnur.

– Ești dat dracu' de deștept, se adresase bărbatul cutiei. La asta m-aș fi gîndit și eu...

Se culcă pe o saltea gofrată din plastic pentru autostopiști, pe podeaua postului de comandă, învelindu-se cu canadiana. Conroy avusese dreptate în legătură cu noaptea în deșert, totuși betonul părea că reține căldura de peste zi. Turner nu-și dezbrăcă salopeta și adidașii; Webber îl sfătuise să-și scuture hainele și încălțămintea ori de cîte ori se îmbrăca. „Scorpionilor", îi explicase ea, „le place transpirația, orice fel de umezeală." Înainte de a se întinde, scoase Smith & Wesson-ul din tocul de nailon, așezîndu-l grijuliu lîngă saltea. Lăsă aprinse cele două lanterne cu baterii și închise ochii.

Apoi alunecă într-un ocean superficial de vise, imagini azvîrlite din trecut, fragmente ale dosarului lui Mitchell contopite cu frînturi ale propriei sale vieți. El și Mitchell conduc un autobuz printr-o cascadă de cioburi de oglinzi, în recepția unui hotel din Marrakech. Savantul chiuie și apasă detonatorul celor două duzini de containere conținînd CN[1], fixate pe flancurile vehiculului, iar Oakey e și el acolo, oferindu-i whisky dintr-o sticlă și cocaină peruviană gălbuie pe o oglinjoară rotundă cu margini de plastic pe care a văzut-o ultima dată în poșeta lui Allison. I se pare c-o zărește și pe Allison undeva dincolo de ferestrele autobuzului, sufocîndu-se în norii de gaz, și încearcă să-i spună lui Oakley, încearcă să i-o arate, dar geamurile sînt acoperite cu holograme mexicane de sfinți, cărți poștale reprezentînd-o pe Madonă, și Oakey ridică un obiect rotund și neted, o sferă din cristal roz, iar Turner vede un păianjen ghemuit în mijlocul ei, un păianjen din mercur, însă Mitchell rîde,

[1] Cloracetofenon.

cu dinții plini de sînge, și întinde palma oferindu-i biosoftul cenușiu. Turner văzu că dosarul e un creier sur-trandafiriu și viu, pulsînd umed dedesubtul unei membrane transparente, pulsînd încetișor în mîna lui Mitchell, apoi se rostogoli peste un prag submarin al visului și coborî lin într-o noapte lipsită de stele.

Webber îl trezi; trăsăturile ei dure erau încadrate de canaturile ușii iar umerii învești mîntați de pătura militară grea ce acoperea intrarea.

– Cele trei ore au trecut. Medicii s-au sculat, dacă vrei să discuți cu ei.

Se retrase, pietrișul scrîșnindu-i sub bocanci.

Medicii Hosaka așteptau lîngă clinica neurochirurgicală mobilă. În zorii deșertului, păreau că de abia ieșiseră dintr-un teleportator, îmbrăcați în hainele lor sport, șifonate după moda Șinza. Unul dintre bărbați se ghemuia sub un imens veșmînt mexican împletit manual, genul de cardigan cu centură văzut de Turner la turiștii din Ciudad de Mexico. Ceilalți doi purtau jachete groase și scumpe de schi, pentru a se proteja de frigul pustiului. Bărbații erau cu un cap mai scunzi decît coreeana, o femeie zveltă, cu trăsături puternic conturate, clasice, și un guler de păr roșiatic, aducînd cu penajul unor păsări, care-l ducea pe mercenar cu gîndul la răpitoare. Conroy îi spusese că cei doi erau oamenii companiei și Turner o distingea în mod limpede; doar femeia avea atitudinea, ținuta ce aparținea lumii sale, și era o proscrisă, un doctor clandestin. S-ar fi înțeles perfect cu Olandezul, gîndi Turner.

– Mă numesc Turner, rosti el. Eu sînt șeful.

– Nu-ți trebuie numele noastre, spuse femeia în timp ce bărbații se înclinară în mod automat. Ei schimbară priviri, se uitară la Turner, apoi la coreeană.

– Nu, încuviință el, nu-mi trebuie.

– De ce continuă să ne fie interzis accesul la anamneza pacientului? întrebă coreeana.

– Motive de securitate, replică mercenarul oferind un răspuns aproape reflex. De fapt, nu vedea nici un motiv pentru a-i opri să studieze fişele lui Mitchell.

Femeia strînse din umeri şi se întoarse, cu faţa ascunsă de gulerul ridicat al jachetei groase.

– Doreşti să inspectezi clinica? se interesă bărbatul în cardiganul voluminos, cu chipul politicos şi atent, o perfectă mască de corporaţie.

– Nu, clătină din cap Turner. Vă vom duce în parcare cu douăzeci de minute înainte de sosirea pacientului. Demontăm roţile şi vă coborîm cu cricurile. Deconectăm canalizarea. Vreau să fiţi complet operaţionali la cinci minute după ce v-am aşezat pe sol.

– Nici o problemă, zîmbi celălalt individ.

– Acum doresc să-mi spuneţi ce veţi face acolo, ce-i veţi face lui şi cum l-ar putea afecta.

– *Nu ştii?* întrebă brusc femeia revenind cu faţa spre el.

– Am spus că doresc să-mi explicaţi voi.

– În primul rînd, îl scanăm pentru implanturi ucigaşe, zise cel în cardigan.

– Modificări corticale, chestii de felul ăsta?

– Mă-ndoiesc că vom întîlni lucruri atît de grosolane, spuse al doilea medic, totuşi vom scana întregul domeniu al implanturilor letale. Simultan, vom rula o analiză completă a sîngelui. Am înţeles că actualii lui patroni se ocupă de sisteme biochimice extrem de sofisticate. S-ar putea ca pericolul cel mai mare să provină din această direcţie...

– În ziua de azi este la modă echiparea angajaţilor din poziţiile de vîrf cu subdermice modificate de pompare a insulinei, interveni tovarăşul său. Metabolismul subiectului poate fi

indus să se bizuie în mod artificial pe anumite analoage de enzime sintetice. Dacă subdermicele nu sînt reîncărcate la intervale regulate, abandonarea sursei oferite de patron poate determina toxine.

Sîntem pregătiţi şi pentru asemenea cazuri, adăugă celălalt.

– Nici unul dintre voi nu este cîtuşi de puţin pregătit să rezolve ceea ce bănuiesc eu că vom găsi, zise coreeana cu o voce tot atît de tăioasă precum vîntul care începuse să sufle din est. Turner auzi nisipul fişîind peste tabla ruginită de deasupra.

– Tu, se adresă femeii, vino cu mine.

Fără să privească îndărăt, se răsuci şi se îndepărtă. Era posibil să nu-i asculte comanda, caz în care el îşi pierdea prestigiul faţă de ceilalţi doi, totuşi părea acţiunea corectă. Se opri cînd ajunse la zece metri de cilindrul clinicii. Auzi paşii ei pe pietriş.

– Ce ştii? o întrebă fără să se întoarcă.

– Poate nimic în plus faţă de ce ştii tu, sau poate mai multe.

– În mod clar, mai multe decît colegii tăi.

– Ei sînt nişte oameni foarte talentaţi. În acelaşi timp, sînt... slugi.

– Pe cînd tu nu eşti.

– Aşa cum nici tu nu eşti, mercenarule. Pentru chestia asta, am fost angajată din cea mai bună clinică neautorizată din Chiba. Am căpătat o grămadă de materiale pe care să le studiez în vederea întîlnirii cu acest ilustru pacient. Clinicile clandestine din Chiba sînt vîrfurile medicinii – nici chiar Hosaka nu poate şti că pregătirea îmi permite să ghicesc ce anume poartă în cap dezertorul vostru. Domnule Turner, strada încearcă să găsească propriile întrebuinţări pentru orice lucru. Deja am fost solicitată de cîteva ori pentru a încerca să îndepărtez noile tipuri de implanturi. Cîteva din avansatele biocircuite Maas au pătruns pe piaţă. Încercările de implantare reprezintă un pas logic. Eu bănuiesc că Maas a închis ochii în mod deliberat.

– Atunci explică-mi şi mie.

– Nu cred c-aş putea, spuse ea şi în glas îi apăru o stranie undă de resemnare. Ţi-am zis, le-am văzut. Nu înseamnă că le-am şi înţeles. (Vîrfurile degetelor atinseră pe neaşteptate pielea de lîngă mufa din tîmpla lui.) Comparată cu implanturile biocipurilor, chestia asta e ca o protezã din lemn pe lîngă una mioelectrică.

– În cazul lui, îi poate ameninţa viaţa?

– Ah, nu, îşi retrase ea mîna, *pe a lui* în nici un caz...

O auzi după aceea pornind înapoi spre clinică.

Conroy trimise un curier cu pachetul microsoft care avea să-i permită lui Turner pilotarea jetului ce urma să-l transporte pe Mitchell la sediul Hosaka din Ciudad de Mexico. Curierul era un individ cu privirea rătăcită, ars de soare, căruia Lynch îi spunea Harry, o arătare cu muşchi aidoma unor funii ce apăruse pedalînd dinspre Tucson pe o bicicletă zgîriată de nisip, cu anvelope tocite şi fîşii din piele tăbăcită, avînd culoarea galbenă a oaselor, înfăşurate în jurul ghidonului. Lynch îl conduse pe Harry prin parcare. Bărbatul fredona ceva, nişte sunete stranii în tăcerea împrejurimilor, iar cîntecul său, dacă se putea numi astfel, aducea cu tentativa de reglare aleatorie a unui radio defect, prin parcurgerea de kilometri nocturni pe scală, preluînd strigăte din gospeluri şi frînturi din douăzeci de ani de pop internaţional. Harry ducea bicicleta pe un umăr bronzat şi firav.

– Harry ţi-a adus ceva din Tucson, spuse Lynch.

– Voi doi vă cunoaşteţi? întrebă Turner, privindu-l pe Lynch. Poate aveţi şi un prieten comun?

– Ce-ar trebui să-nsemne chestia asta? făcu Lynch.

Turner îl fixă cu privirea.

– Ştii cum îl cheamă.

– El mi-a zis cum pizda mă-sii îl cheamă!

Mă cheamă Harry, vorbi bărbatul ars de soare.

Trînti bicicleta pe un tufiş. Surîse tîmp, etalînd dinţi tociţi, dispuşi la intervale neregulate. O peliculă de sudoare şi praf îi acoperea pieptul gol peste care spînzurau, atîrnate de lanţuri fine din oţel, petice de piei neargăsite, fragmente din coarne şi blănuri de animale, cartuşe de alamă, monede de aramă uzate de folosinţă şi o pungulită din piele moale, brună.

Turner privi amalgamul de obiecte ce se legănau pe pieptul osos şi întinse mîna, pendulînd o bucăţică de cartilaj curb, agăţată de un şnur împletit.

Ce dracu-i asta, Harry?

- Asta-i o puţă de raton, zise Harry. Ratonu' are-un os articulat în puţă. Nu-s mulţi care ştiu asta.

- Harry, l-ai mai întîlnit pînă acum pe prietenul meu, Lynch?

Harry clipi din ochi.

- Ştia parolele, spuse Lynch. Există o ierarhie în cazuri de urgenţă. El cunoştea nivelul de vîrf. Mi-a spus cum îl cheamă. Ai nevoie de mine aici sau mă pot întoarce la treabă?

– Du-te.

Cînd Lynch ieşi din raza lor auditivă, Harry începu să desfacă şiretul din piele care închidea pungulita.

– N-ar trebui să fii atît de dur cu puştiul, vorbi el. Este cu adevărat foarte bun. Nici măcar nu l-am văzut pînă nu mi-a lipit arma de gît.

Deschise punguţa şi pescui delicat înăuntru.

– Spune-i lui Conroy că l-am marcat.

– Scuză-mă, făcu Harry extrăgînd o hîrtie galbenă împăturită. Pe cine-ai marcat?

I-o întinse lui Turner; înăuntru se afla ceva.

– Pe Lynch. Este ochiul lui Conroy de aici. Spune-i-o.

Despături hîrtia şi scoase microsoftul militar gros. Alături era un mesaj scris cu majuscule albastre: RUPE-ŢI-AI PICIORUL, GĂOAZĂ. NE VEDEM ÎN DF.

– Chiar vrei să i-o spun?

– Spune-i-o.

– Tu eşti şeful.

– O ştii foarte bine.

Mototoli foaia şi o azvîrli în subsuoara stîngă a lui Harry. Acesta surîse, mieros şi tîmp, iar inteligenţa care se ridicase prin el dispăru iarăşi, aidoma unei lighioane acvatice afundîndu-se fără efort într-un ocean calm de plictiseală clocită de soare. Turner privi în ochii lui, opal galben, fisurat, şi nu zări acolo decît soarele şi autostrada părăginită. O mînă căreia îi lipseau cîteva falange se ridică şi scărpină absent barba de o săptămînă.

– Acum, spuse Turner.

Harry se întoarse, îşi trase bicicleta din încîlceala tufişului, o puse pe umeri gemînd şi porni înapoi peste parcarea distrusă. Şortul kaki zdrenţuit, mai mare cu cîteva numere, îi flutura în timpul mersului, iar colecţia de lanţuri zornăia încetişor.

De pe o colină aflată la vreo douăzeci de metri, Sutcliffe fluieră şi ridică o rolă de bandă portocalie. Era timpul să înceapă marcarea pistei de aterizare a lui Mitchell. Trebuiau să lucreze rapid, înainte ca soarele să ajungă prea sus, şi oricum avea să fie foarte cald.

– Aşadar vine cu avionul, spuse Webber.

Scuipă o zeamă cafenie pe un cactus îngălbenit. Obrazul îi era umflat cu tutun de Copenhaga.

– Te-ai prins, replică Turner.

Se aşeză lîngă ea pe un mal de argilă galbenă. Îi priveau pe Lynch şi Nathan curăţind pista pe care el şi Sutcliffe o marcaseră cu bandă portocalie. Banda contura un dreptunghi lat de patru

metri şi lung de douăzeci. Lynch cără o bucată de profil I ruginit şi o azvîrli dincolo de marginea dreptunghiului. Ceva o luă la fuga prin tufişuri, cînd metalul zăngăni pe beton.

Dacă vor, ei pot vedea marcajul, rosti Webber ştergîndu-şi buzele cu dosul mîinii. Dacă vor, pot citi şi titlul infaxului tău de dimineaţă.

Ştiu, încuviinţă Turner, dar dacă nu ştiu că sîntem deja aici, cred că n-o să ştie niciodată. Iar de pe şosea, nu poţi vedea. Îşi trase şapca de nailon negru primită de la Ramirez, trăgînd cozorocul în jos pînă îi atinse ochelarii de soare. Oricum, nu deplasăm decît chestiile mari, obiectele care-ţi pot rupe picioarele. De pe orbită n-o să se vadă nimic suspect.

– Nu, aprobă Webber, cu chipul ridat impasibil înapoia ochelarilor de soare. Bărbatul îi putea adulmeca transpiraţia din locul unde stătea, pătrunzătoare şi senzuală.

– Ce dracu' faci tu, Webber, cînd nu eşti în chestii de-astea?

– Probabil că mult mai multe decît tine, replică femeia. Cresc cîini de rasă...

Scoase un cuţit din cizmă şi începu să-l şlefuiască răbdător de talpă, zvîcnind din încheietură la fiecare cursă, precum un barbier mexican care îşi ascute briciul.

– Şi pescuiesc. Păstrăvi...

– Ai neamuri în New Mexico?

– Probabil că mai multe decît tine, spuse ea sec. Bănuiesc că tipii ca tine şi Sutcliffe n-aveţi un loc de baştină. Aici trăieşti tu, aşa-i, Turner? Pe teren, azi, în ziua cînd îţi vine băiatu'. Aşa-i?

Încercă lama pe degetul mare, apoi o strecură înapoi în teacă.

– Dar ai rude? Ai un bărbat?

– O femeie, dacă chiar vrei să ştii. Te pricepi la creşterea cîinilor?

– Nu.

– Nici nu mă aşteptam. Miji ochii spre el. Avem şi un copil. Al nostru. Ea l-a născut.

– Combinare de ADN-uri?

Webber încuviinţă din cap.

– Scump, spuse el.

– Bineînţeles, n-aş fi aici dacă n-ar trebui să achităm nota. Dar e frumoasă.

– Femeia ta?

– Puştoaica noastră.

12

Café Blanc

Îndepărtîndu-se de Luvru, i se părea că simte o structură articulată ce se modifica pentru a-i uşura parcursul prin oraş. Chelnerul era doar o parte, un membru, un apendice delicat. Întregul trebuia să fie mai mare, mult mai mare. Cum şi-ar fi putut imagina ea că avea să fie posibil să trăiască, să se deplaseze prin cîmpul contrafăcut al bogăţiei lui Virek, fără să sufere nici o deformare? Virek o preluase, în toată nenorocirea ei, o trecuse prin tensiunile monstruoase, invizibile ale banilor săi şi fusese modificată. Bineînţeles, se gîndi Marly, bineînţeles: mecanismul vast şi subtil al supravegherii lui Herr Virek mă urmăreşte constant, atent şi invizibil.

În cele din urmă se trezi pe trotuarul de sub terasa Blanc. Părea un loc la fel de bun ca oricare altul. Cu o lună în urmă, l-ar fi evitat, petrecuse prea multe seri cu Alain acolo. Acum, simţind că se eliberase, hotărîse să înceapă procesul redescoperirii propriului Paris, alegînd o masă la Blanc. Ocupă una lîngă un paravan lateral. Ceru chelnerului un coniac şi se înfioră, privind cum se scurgea traficul parizian, un fluviu permanent de oţel şi sticlă, în vreme ce în jurul ei, la celelalte mese, străinii mîncau şi zîmbeau, se despărţeau amar, ori îşi jurau credinţă după sentimentele unei după-amieze.

Dar – surîse femeia – şi ea făcea parte din toate acestea. Ceva se deştepta în adîncul ei dintr-un somn lung şi sufocat, adus la lumină în clipa cînd deschisese complet ochii asupra firii lui Alain şi a nevoii ei disperate de a continua să-l iubească. Nevoia aceea pălea însă, chiar în vreme ce stătea aici. Ticăloşia minciunilor lui îi sfărîmase, cumva, lanţurile deprimării. Nu putea distinge nici o logică în asta, întrucît ştiuse cu exactitate, undeva în străfund, cu mult înainte de afacerea Gnass, ce anume făcea Alain în lume precum şi faptul că adevărul nu conta cîtuşi de puţin pentru iubirea ei. Cu toate acestea, în lumina noilor evenimente, trebuia să renunţe la logică. Era îndeajuns să fie aici, vie, la o masă în Blanc, şi să-şi imagineze de jur împrejurul ei maşinăria complexă pe care ştia că o pusese în funcţiune Virek.

Ironia sorţii, gîndi ea, văzîndu-l pe tînărul chelner din Napoleon Court păşind pe terasă. Purta aceiaşi pantaloni închişi la culoare, dar şorţul fusese înlocuit de un hanorac albastru. Părul negru îi cădea pe frunte într-o buclă îngrijită. Veni spre ea zîmbitor, încrezător, ştiind că Marly n-avea să fugă. Ceva din femeie dorea cu disperare s-o ia la goană, însă era convinsă că n-avea s-o facă. Ironia sorţii, îşi repetă: lăfăindu-mă în descoperirea că nu reprezint un burete special pentru absorbit necazurile, ci doar un alt animal supus greşelilor în labirintul de piatră al acestui oraş, ajung concomitent să înţeleg că sînt focarul unei uriaşe maşinării alimentate de o dorinţă obscură.

– Mă numesc Paco, spuse tînărul trăgînd scaunul de fier vopsit în alb aflat faţă în faţă cu al ei.

– Tu erai copilul, băiatul din parc...

– Demult, da. Se aşeză. Señor a păstrat imaginea copilăriei mele.

– M-am gîndit la señor al tău. Nu-l privea pe el, ci maşinile care treceau, calmîndu-şi ochii în derularea traficului, în culorile policarbonului şi oţelului. Un bărbat ca Virek este incapabil să

se lipsească de propria-i avere. Banii săi deţin o viaţă personală. Poate chiar o voinţă personală. Cel puţin aşa a lăsat să se înţeleagă la întîlnirea noastră.

– Eşti o filozoafă.

– Sînt o unealtă, Paco. Sînt cel mai recent vîrf al unui instrument foarte vechi aflat în mîinile unui bărbat foarte bătrîn, care doreşte să străpungă ceva, fără să izbutească pînă acum. Patronul tău bîjbîie printr-o mie de unelte şi, cumva, mă alege pe mine...

– Eşti şi poetă!

Ea rîse, luîndu-şi privirea de la circulaţie; tînărul surîdea larg, cu gura încadrată de acoladele unor cute verticale adînci.

– Pe cînd veneam încoace, mi-am imaginat o structură, o maşină atît de mare încît sînt incapabilă s-o văd. O maşină care mă înconjoară, anticipîndu-mi fiecare pas.

– Eşti cumva şi egocentrică?

– Sînt oare?

– Poate că nu. Bineînţeles că eşti ţinută sub observaţie. Te supraveghem şi este bine c-o facem. Îl urmărim şi pe amicul tău din braserie. Din păcate, n-am reuşit să stabilim de unde a obţinut holograma pe care ţi-a arătat-o. Este foarte probabil s-o fi avut deja, atunci cînd a început s-o sune pe prietena ta. I-a dat-o cineva, pricepi? Cineva ţi l-a băgat în cale. Nu crezi că este foarte interesant? Nu aţîţă filozoafa din tine?

– Ba da, cred că da. Ţi-am urmat sfatul pe care mi l-ai dat în braserie şi am fost de acord cu preţul cerut de el.

– Atunci îl va dubla, zîmbi Paco.

– Ceea ce este lipsit de importanţă pentru mine, după cum ai spus. A fost de acord să mă contacteze mîine. Presupun că poţi asigura livrarea banilor. A cerut peşin.

– Bani gheaţă, dădu el ochii peste cap, cît de riscant! Însă, da, pot s-o fac. De asemenea, cunosc şi eu detaliile. Am monitorizat conversaţia. Nici n-a fost greu, din moment ce ne-a ajutat chiar el, transmiţînd-o printr-un minimicrofon. Doream

tare mult să aflăm cui îi era adresată transmisiunea, dar ne îndoim că o ştie el însuşi.

– Nu era deloc stilul lui, se încruntă Marly, să se scuze, să plece aşa, înainte de a-şi fi anunţat cererile. Se mîndreşte că are un fler aparte pentru dramatismul scenei.

– N-a avut de ales, explică Paco. I-am aranjat o defecţiune a sursei energetice a emiţătorului. De aceea, a avut nevoie de un drum pînă la *hommes*[1]. În cabina toaletei, singur, a spus nişte lucruri tare răutăcioase despre tine.

Femeia îşi indică paharul gol, cînd un chelner trecu pe lîngă masa lor.

– Continuu să nu înţeleg care este rolul meu în toată afacerea asta, ce valoare am... În ochii lui Virek, bineînţeles.

– Nu mă întreba pe mine. Tu eşti filozoafa. Eu mă rezum la executarea ordinelor señorului, cît pot mai bine.

– Vrei un coniac, Paco? Sau poate nişte cafea?

– Francezii, rosti el cu multă convingere, nu ştiu nimic despre cafea.

[1] Bărbaţi (fr.).

13

Cu ambele mîini

– Poate mai reiei o dată chestia aia, vorbi Bobby cu gura plină de orez şi ouă. Parcă ai zis deja că nu-i o religie.

Beauvoir îşi scoase ochelarii fără lentile şi îndoi una dintre ume.

– N-am spus asta. Am zis doar că nu trebuie să-ţi faci griji dacă-i religie sau nu. Este pur şi simplu o *structură*. În felu' ăsta ne permite să discutăm despre nişte lucruri care se petrec, altfel n am avea termeni, concepte cu care să le denumim...

– Dar vorbeai ca şi cum chestiile alea, cum-le-ai-zis, *louă*, sînt...

– Loa, îl corectă Beauvoir aruncîndu-şi ochelarii pe masă. Suspină, extrase o ţigară chinezească din pachetul lui Doi-Pe-Zi şi o aprinse cu craniul de cositor. Pluralul şi singularul sînt identice, explică el. Inhală adînc şi expiră două coloane gemene de fum prin nările arcuite. Tu te gîndeşti vreodată la religie?

– Păi, sora maică-mii este scientoloagă, ortodoxă adevărată, ştii? Iar vizavi de noi pe coridor locuieşte o catolică. Bătrîna... făcu o pauză, simţind că mîncarea din gură nu mai avea nici un gust... îmi punea cîteodată nişte holograme în cameră, Isus sau Hubbard sau alte rahaturi. Da, cred că mă gîndesc uneori.

– Vudu, nu-i aşa, spuse Beauvoir. Nu se preocupă de noţiuni precum mîntuire şi transcendenţă. Îl interesează *să facă* lucrurile. Pricepi? În sistemul nostru există *mulţi* zei... spirite. Ei fac parte dintr-o mare familie, cuprinzînd toate virtuţile şi toate viciile. Există o tradiţie rituală a manifestării colective, înţelegi? Vudu spune: da, Dumnezeu există, Gran Met, dar El este mare, prea mare şi prea departe ca să-şi facă griji că tu eşti un sărăntoc sau nu găseşti nimic de ciocăneală. Nenică, ştii cum merg lucrurile astea, e religia *străzii*, s-a născut acum un milion de ani într-un loc sărac lipit pămîntului. Vudu seamănă cu strada. Dacă un drogat ia gîtu' soră-tii, nu te duci să demonstrezi la uşa lui Yakuza, nu? Nici vorbă. Te duci la cineva care poate *face* chestia. Nu?

Bobby încuviinţă, mestecînd gînditor. O altă dermă şi două pahare de vin roşu fuseseră de ajutor, iar bărbatul cel masiv îl luase pe Doi-Pe-Zi la o plimbare printre copaci şi sperietorile fluorescente, lăsîndu-l pe Bobby cu Beauvoir. Apoi apăruse Jackie, voioasă, cu un castron mare de orez-cu-ouă, o mîncare deloc rea, şi, punîndu-l pe masă în faţa tînărului, îşi apăsase o ţiţă de umărul lui.

– Aşadar, continuă Beauvoir, pe noi ne preocupă să facem lucruri. Dacă vrei, ne preocupă sistemele. La fel ca pe tine, sau cel puţin aşa îţi doreşti, altfel n-ai fi cowboy şi n-ai avea de unde să le apuci, nu? Strivi ceea ce mai rămăsese din ţigară într-un pahar pătat de amprente, pe jumătate plin cu vin roşu. Cînd a-nceput buleala, Doi-Pe-Zi era gata să coboare pentru un bairam ţapăn.

– Despre ce bulelă-i vorba? întrebă Bobby, ştergîndu-se la gură cu dosul palmei.

– Despre tine, se încruntă Beauvoir. Nu c-ar fi vina ta, deşi Doi-Pe-Zi aşa vrea să susţină.

– Aşa vrea? Mi s-a părut destul de nervos. Şi rece.

– Exact. Ţi-ai dat seama. Nervos. Mai exact, gata să se cace pe el de frică.

De ce?

Vezi tu, în cazul lui lucrurile nu sînt exact aşa cum par. Sigur că da, se ocupă de rahaturile pe care le ştii, vinde soft elevat la papagalii, pardon – rînji el – din Barrytown, dar visul lui, adică adevărata ambiţie este în altă direcţie.

Beauvoir ridică un sandviş ofilit, îl examină cu evidentă suspicione şi-l expedie peste masă, printre copaci.

Înţelegi tu, de fapt el lucrează pentru doi hungani din Labărţare.

Bobby încuviinţă inexpresiv.

– Gagii care servesc cu ambele mîini.

– Nu m-am prins.

– Aici e vorba despre un fel de cler profesional, dacă vrei să i spui aşa. Sau altfel spus, imaginează-ţi doi baştani – care printre altele sînt şi cowboy de consolă – care se ocupă să facă chestii pentru oameni. Expresia noastră este „a servi cu ambele mîini", ceea ce înseamnă că ei lucrează din ambele capete. Alb şi negru, te-ai prins?

Bobby înghiţi un nod, apoi clătină din cap.

– Vrăjitori, spuse Beauvoir. Nu contează. Baştani nasoi, mălai greu, asta-i tot ce trebuie să ştii. Doi-Pe-Zi acţionează ca un fel de intermediar pentru ei. Uneori găseşte ceva care ar putea să-i intereseze, le-o varsă şi capătă cîte ceva mai tîrziu. Poate capătă prea multe chestii, poate că şi ei îi varsă lui ceva. Nu-i chiar aceeaşi cioacă, te-ai prins? Să zicem că ei obţin ceva despre care cred că deţine potenţial, da-i sperie. Indivizii sînt puţin cam conservatori, pricepi? Nu? Nu-i nimic, o să-nveţi.

Bobby încuviinţă din cap.

– Softurile pe care unu' ca tine le-ar închiria de la Doi-Pe-Zi, alea-s fleacuri. Sigur că da, *o să meargă*, da' nu-s chestii cu care s ar deranja un greucean. Ai văzut destule kino cu cowboy, este? Ei bine, cioacele inventate de ei nu-s mare lucru prin comparaţie cu căcaturile pe care le poate întîlni un operator greucean. Mai

ales cînd e vorba de spărgătoare de gheață. Spărgătoarele tari sînt destul de nasol de operat chiar pentru baștani. Știi de ce? Pentru că gheața, chestiile cu-adevărat dure, zidurile din jurul tuturor stocărilor importante de date din matrice, sînt produse întotdeauna de-o IA, o inteligență artificială. Nimic altceva nu-i destul de rapid ca să țeasă o gheață bună, s-o modifice și actualizeze constant. Așa c-atunci cînd pe piață apare un spărgător tare de tot, există deja vreo doi factori foarte riscanți. Mai întîi, de unde a apărut produsul? În nouă cazuri din zece, vine de la o IA, IA-urile sînt permanent monitorizate de gagiii de la Turing, ca să se asigure că nu devin prea deștepte. Așa că-i posibil ca Turing s-o ia după tine, pentru că vreo IA de undeva dorește să-și sporească încasările particulare de bani gheață. Unele IA-uri au cetățenie, nu? Altă chestie la care trebuie să fii atent este că poate-i vreun spărgător *militar* care-i nasol și el, sau poate c-a fost ușchit din divizia de spionaj industrial a vreunui zaibatsu, și n-ai vrea nici asta. Bunghești cioacele astea, Bobby?

Bobby aprobă. Simțea că așteptase toată viața să-l audă pe Beauvoir explicîndu-i mecanismele unei lumi a cărei existență el de abia o bănuise pînă atunci.

– Cu toate astea, un spărgător care să meargă brici merită mega, vreau să zic *beaucoup*[1]. Să zicem că ești un baștan pe piață, că cineva îți oferă scula asta și tu nu vrei să-i dai papucii. Atunci îl cumperi. Îl cumperi, pe șest, da' *nu-l bagi,* nu! Ce faci cu el? Îl iei acasă și-i pui pe tehnicieni să ți-l aranjeze așa ca s-arate ca o chestie obișnuită. Într-un format ca ăsta – și bătu cu palma pe un teanc de soft din fața lui – și-l duci la intermediarul tău, care-ți datorează niște servicii, ca de obicei...

– Stai așa, făcu Bobby. Nu cred că-mi place...

– E bine. Înseamnă că te deștepți, cît de cît. Pentru c-asta au făcut. L-au adus aici la amicul tău softar, la domnul Doi-Pe-Zi , și

[1] Mult (fr.).

i-au zis care-i problema lor. „Meștere", i-au zis, „vrem să verificăm rahatu' ăsta, să-l testăm pe hard, da-n nici un caz n-o s-o facem noi. Ia vezi tu, băiete." Și-atunci, ce să facă Doi-Pe-Zi ? Nu l bage el? Nici vorbă! Face exact ce i-au făcut lui baștanii, numa' că el nici măcar nu se deranjează să-i zică tipului căruia îi dă despre ce-i vorba. Alege o bază din Vestul Mijlociu, una plină cu programe de evaziune fiscală și foi de date despre spălarea banilor pentru cine știe ce bordel din Kansas City, și-oricine care nu-i venit cu pluta *știe* c-așa ceva e ticsit de gheață, gheață *neagră,* programe feedback absolut ucigașe. Nici un cowboy din Labârțare sau din afara ei nu s-ar băga acolo. În primul rînd pentru că bubuie de protecții și-n al doilea rînd pentru că ce-i înăuntru nu valorează nimic pentru nimeni, decît pentru ăia de la fisc, care-s probabil deja pe felie cu proprietarul.

– Hei, exclamă Bobby, stai așa să-nțeleg...

– Ți-o *zic* ca s-o-nțelegi, băiețaș alb! A ales baza aia, după ce s-a uitat pe lista lui de oți, punkiști ambițioși din Barrytown, wilsoni îndeajuns de tîmpi ca să ruleze un program pe care nu l-au mai văzut niciodată împotriva unei baze pe care un șmecher ca Doi-Pe-Zi le-a arătat-o și le-a zis că-i floare la ureche. Și pe cine-a luat? A luat pe cineva nou în joc, normal, pe cineva care nu știe nici măcar unde locuiește, nu-i știe nici măcar numărul, și i-a zis, uite, moșule, ia chestia asta acasă și-mpușcă și tu niște lovele. Dacă pui laba pe ceva tare, ți-o plasez eu! Ochii lui Beauvoir erau larg căscați; nu zîmbea. Ți se pare cineva cunoscut, nenică, sau poate că tu nu te-nvîrți printre amărâșteni?

– Adică el știa c-o să mor dacă intram în baza aia?

– Nu, Bobby, dar știa că e posibil dacă treaba nu mergea. În primul rînd, dorea să te observe în timp ce încercai softul. Nici măcar nu s-a obosit s-o facă el, i-a pus pe alți doi cowboy. S-ar fi putut întîmpla mai multe chestii. Să zicem că spărgătorul și-ar fi făcut număru' cu gheața neagră, tu ai fi intrat, ai fi găsit niște cifre care nu-nsemnau nimic pentru tine, și ai fi ieșit, poate fără

să lași nici o urmă. Te-ai fi-ntors în „Leon" și i-ai fi zis lui Doi-Pe-Zi c-a greșit sursa. Oho, să fii sigur că s-ar fi scuzat și-ai fi căpătat o nouă țintă și-un nou spărgător, iar el l-ar fi luat pe celălalt, l-ar fi dus în Lăbărțare și-ar fi zis că i se pare în regulă. Între timp, ar fi stat cu un ochi pe tine, să vadă cum o duci cu sănătatea, să se-asigure că n-a apărut nimeni care să se intereseze de spărgătorul de care s-a auzit că l-ai folosit. O altă chestie posibilă, care a fost cît pe-aci să se întîmple, era ca spărgătorul să fi avut ceva nasol și gheața să te termine. Atunci unu' din cowboy-ii ăia ar fi intrat în apartamentul maică-tii, ca să ia softul înapoi pînă nu te găsește cineva.

– Nu știu, Beauvoir, mi se pare al dracu' de greu de-n...

– Greu pe dracu'! *Viața*-i grea. Ascultă, noi discutăm *afaceri* aici, te-ai prins?

Beauvoir îl privi oarecum cu severitate, cu ramele din plastic coborîte mult pe nasul îngust. Era mai deschis la culoare decît Doi-Pe-Zi și decît tipul celălalt solid, avînd nuanța cafelei cu mult lapte, cu fruntea înaltă și netedă dedesubtul părului negru, creț și tuns scurt. Părea slăbănog sub mantia cenușie din piele de rechin și Bobby nu-l găsea cîtuși de puțin amenințător.

– Dar problema noastră, motivul pentru care sîntem aici, motivul pentru care tu ești aici, este să aflăm ce s-a-ntîmplat. Iar asta-i altceva.

– Zici însă că m-a aranjat... că Doi-Pe-Zi m-a aranjat de puteam s-o mierlesc? Bobby se găsea tot în scaunul cu rotile al Matemității Sf. Maria, deși nu mai simțea că ar fi avut nevoie de el. Iar el e-n rahat nasol cu baștanii ăia din Lăbărțare?

– Ai priceput totul.

– Și de-asta se comporta așa, ca și cum îl durea-n cur sau ca și cum m-ar fi urît, este? De fapt e speriat rău?

Beauvoir încuviință din cap.

– Și-asta, urmă Bobby înțelegînd brusc motivele iritării și spaimei lui Doi-Pe-Zi , pentru că lăbarii ăia de Lobi m-au caftit

pe Maidan și mi-au ușchit deckul! Și softul rămăsese înăuntru! Se aplecă înainte, atît at la gîndul că pusese lucrurile cap la cap. Îm tipii ăia o să-i ia gîtu' sau mai știu eu ce, dacă nu-l aduce înapoi, este?

Ți-aș zice că vezi o mulțime de kino, comentă negrul, dar cam asta-i esența.

Exact, aprobă Bobby lăsîndu-se pe spate în scaun și odihnindu-și picioarele desculțe pe marginea mesei. Beauvoir, cine *sînt* gagiii ăia? Cum le-ai zis – baștanii? Vrăjitorii, Hunganii, nu? Ce măciuca mea vrea să-nsemne asta?

Ei bine, Bobby, rosti Beauvoir, eu sînt unul dintre ei, iar tipul cel voinic – îi poți spune Lucas – este celălalt.

Probabil c-ai mai văzut așa ceva, spuse Beauvoir în vreme ce Lucas curăță metodic un spațiu de pe masă și așează pe el cuva de proiecție.

– În școală, răspunse Bobby.

– Ai fost la școală, moșule? izbucni Doi-Pe-Zi. De ce morții mă tii n-ai rămas acolo?

De cînd revenise împreună cu Lucas, fuma țigară de la țigară și părea într-o formă mai proastă decît înainte.

– Gura, Doi-Pe-Zi, vorbi Beauvoir. Nitică educație nu ți-ar strica.

– Ne învățau cum să ne descurcăm prin matrice, cum să accesăm informații din biblioteca de cărți tipărite, chestii d-astea...

– Și, întrebă Lucas îndreptîndu-se și scuturînd un fir de praf inexistent de pe palmele-i mari și trandafirii, ai folosit vreodată matricea pentru asta, să accesezi cărțile tipărite?

Își scosese haina impecabilului costum negru. Cămașa lui, alb imaculat, era traversată de o pereche de bretele subțiri, maro, și își slăbise nodul cravatei negre, simple.

– Nu citesc prea bine, se scuză Bobby. Adică, pot s-o fac, da-i muncă. Sigur că da, am folosit-o. M-am uitat la niște carți vechi de tot din matrice și-alte chestii.

– Așa ziceam și eu, urmă Lucas conectînd un fel de deck micuț în consola ce forma baza cuvei. Contele Zero. *Count zero interrupt*. Ăsta-i jargon de-al vechilor programatori.

Întinse deckul lui Beauvoir, care porni să bată comenzi pe taste.

Forme geometrice complexe începură să se ivească în cuvă, aliniate cu planurile aproape invizibile ale unei grile tridimensionale. Bobby își dădu seama că bărbatul schița coordonatele ciberspațiului pentru Barrytown.

– O să zicem că tu ești piramida asta albastră, Bobby. Uite așa. (O piramidă albastră pulsa lent chiar în centrul cuvei.) Acum o să-ți arătăm ce-au văzut cowboyii lui Doi-Pe-Zi , ăia care te supravegheau. De-aici încolo este o înregistrare.

O dîră punctată de lumină albastră se extinse din piramidă, urmînd una dintre liniile grilei. Bobby privi și se văzu pe sine, singur în sufrageria mamei, cu Ono-Sendai-ul în poale, perdelele trase, degetele alergîndu-i pe deck.

– Spărgătorul de gheață intră-n acțiune, vorbi Beauvoir.

Dîra de puncte albastre ajunse la peretele cuvei. Beauvoir apăsă cîteva taste și coordonatele se modificară. O serie nouă de geometrii înlocui aranjamentul anterior. Bobby recunoscu aglomerarea de dreptunghiuri portocalii din mijlocul grilei.

– Asta-i, mormăi el.

Dîra albastră progresa de la peretele cuvei spre baza portocalie. Plane vag spectrale pîlpîiră în jurul dreptunghiurilor, mișcîndu-se și clipind pe măsură ce linia se apropia.

– Îți poți da seama că ceva e-n neregulă acolo, spuse Lucas. Aia-i gheața lor și era deja pe tine. Te-a mirosit chiar înainte de-a te fixa.

Cînd dîra de puncte albastre atinse planul portocaliu mușcător, fu înconjurată de un tub portocaliu translucid, strîmt. Tubul începu să se lungească, urmărind linia pînă ajunse la peretele cuvei.

– Între timp, comentă Beauvoir, acasă în Barrytown...

Apăsă iarăși tastele și piramida albastră a lui Bobby reveni în centru. Tînărul privi cum tubul portocaliu ieși din peretele cuvei de proiecție, mergînd în continuare după linie și apropiindu-se lent de piramidă.

– În punctul ăsta, erai pe punctul de-a începe să mori în mod serios, cowboy.

Tubul ajunse la piramidă, iar plane portocalii triunghiulare se depliară brusc în sus, cuprinzînd-o. Beauvoir îngheță proiecția.

– Cînd băieții angajați de Doi-Pe-Zi, care erau jochei de consolă duri și cu multă experiență, explică Lucas, au zărit ceea ce vei vedea în continuare, amice, ei au decis că deckul lor era gata pentru marea reparație capitală din ceruri. Fiind profesioniști, aveau un altul de rezervă. Cînd l-au conectat, au văzut același lucru. În clipa aceea, s-au hotărît să-i telefoneze șefului lor, domnul Doi-Pe-Zi, care, după cum putem vedea din mizeria asta, era pe punctul de a-și oferi o petrecere...

– Moșule, izbucni Doi-Pe-Zi cu un glas încordat de isterie, *ți am* zis! Aveam niște clienți aici care trebuiau distrați. Îi plătisem pe băieții ăia să urmărească, ei urmăreau și mi-au telefonat. Eu ți-am telefonat ție. Ce dracu' mai *vrei*, la urma urmei?

– Proprietatea noastră, răspunse Beauvoir. Acum fii atent, uită-te bine. Căcatu' ăsta e ceea ce noi numim o anomalie, să mor eu...

Atinse din nou deckul, pornind înregistrarea.

Flori lichide de un alb lăptos îmbobociră din podeaua cuvei; aplecîndu-se înainte, Bobby văzu că păreau alcătuite din mii de

sfere micuțe sau bule, care se aliniară apoi perfect după grila cubică și se contopiră, formînd o structură masivă, asimetrică, o configurație precum o ciupercă rectilinie. Suprafețele, fațetele erau albe, lipsite de semne distinctive. Imaginea din cuvă nu depășea în lungime palma tînărului, dar pentru oricine conectat la un deck ar fi fost enormă. Structura deplie o pereche de coarne; acestea se alungiră, se curbară, deveniră clești care se întinseră să prindă piramida. Bobby zări vîrfurile afundîndu-se lin prin planele portocalii pîlpîitoare ale gheții inamice.

– Ea a zis „Ce faci?", se auzi vorbind. Dup-aia m-a întrebat de ce-mi făceau asta, de ce mă omorau...

– Aha, zise încetișor Beauvoir, acum începem să deslușim lucrurile.

Nu știa încotro mergeau, dar era fericit că scăpase din scaun. Beauvoir se aplecă, ferindu-și capul de o agrolampă șuie, care se legăna la capătul a două cabluri torsadate; Bobby îl urmă, gata să alunece într-o băltoacă de apă acoperită de o peliculă verzuie. Departe de luminișul lui Doi-Pe-Zi, aerul părea mai dens. Se simțea un iz de umezeală și de vegetație caracteristic serelor.

– Deci așa a fost, spuse Beauvoir. Doi-Pe-Zi a trimis niște amici la Covina Concourse Courts, dar tu nu mai erai. Dispăruse și deckul.

– Atunci, zise Bobby, n-ar cam fi tocmai vina lui. Adică, dacă n-aș fi plecat spre „Leon" – și-l căutam pe Doi-Pe-Zi, ba chiar încercam s-ajung aici sus – m-ar fi găsit, este?

Beauvoir se opri să admire un tufiș de cînepă înfrunzit, întinzînd un deget maroniu, subțire, ca să mîngîie ușor florile palide, incolore.

– E-adevărat, aprobă el, dar asta-i o chestiune de *afaceri*. Ar fi trebuit să pună pe cineva să-ți supravegheze casa pe durata rulării, să se asigure că nici tu și nici softul nu făceați pași.

Păi, le-a trimis pe Jackie și Rhea în „Leon", pentru că le-am văzut acolo.

Tînărul vîrî mîna pe sub gulerul pijamalei negre și-și scărpină rana ce-i brăzda pieptul și stomacul. Apoi își aminti de centipedul folosit de Pye drept catgut și-și retrase iute palma. Îl fumica, o linie dreaptă de mîncărime, totuși nu voia s-o atingă.

Nu, Jackie și Rhea sînt ale noastre. Jackie este o mambo, o preoteasă, bidiviul lui Damballah.

Beauvoir merse mai departe, urmînd ceea ce Bobby presupunea că era o potecă sau alee prin jungla încîlcită de hidroponice, deși nu părea că progresa într-o direcție anume. Unele dintre tufișurile mai mari erau înrădăcinate în pungi bombate din plastic verde, de tipul celor folosite pentru gunoi, umplute cu humus întunecat. Multe se spărseseră și rădăcini albicioase căutau hrană proaspătă în umbrele dintre agrolămpi, acolo unde timpul și căderea treptată a frunzelor contribuiau la formarea unui strat subțire de compost. Bobby purta o pereche de sandale negre din nailon de care-i făcuse rost Jackie, dar avea deja pămînt umed între degetele de la picioare.

– Un cal? întrebă el, ocolind o plantă cu aspect spinos ce sugera un palmier întors cu interiorul în afară.

– Damballah o călărește, Damballah-wèdo, șarpele. Alteori este bidiviul lui Aida-wèdo, soția lui.

Bobby decise să nu insiste. Căută să schimbe subiectul.

– Cum se face că Doi-Pe-Zi are un hogeac așa baban? La ce slujesc toți copacii și chestiile astea?

Știa că Jackie și Rhea îl trecuseră cu scaunul pe rotile printr-o ușă, dar de atunci nu mai zărise nici un perete. Știa de asemenea că arcologia acoperea n hectare, așa încît era posibil ca locuința lui Doi-Pe-Zi să fie cu adevărat foarte mare, totuși părea improbabil ca un softar, chiar și unul foarte iscusit, să-și poată permite atîta spațiu. *Nimeni* nu-și putea permite atîta spațiu; și-apoi de

ce ar fi dorit cineva să locuiască într-o pădure hidroponică plină de scurgeri?

Ultima dermă era pe sfîrşite, iar spinarea şi pieptul începuseră să-l doară şi să-l ardă.

– Ficuşi, arbori mapou... Nivelul ăsta din Proiecte este în întregime *un lieu saint,* un loc sfînt. Beauvoir îl atinse pe tînăr pe umăr şi-i indică nişte benzi răsucite, bicolore, ce atîrnau de ramurile unui copac din apropiere: Arborii sînt închinaţi diferiţilor loa. Ăla e pentru Ogun, Ogun Feray, zeul războiului. Aici cresc multe lucruri, unele sînt buruieni de care au nevoie vracii, iar altele doar pentru distracţie. Însă nu-i locuinţa lui Doi-Pe-Zi, este un teren comun.

– Adică aşa-i peste tot în Proiecte? Vudu şi d-astea?

Era mai rău decît în fanteziile cele mai sumbre ale Marshei.

– Nu, nenică, rîse Beauvoir. În vîrf de tot e *o moschee,* vreo zece mii de baptişti penticostali răspîndiţi peste tot, nişte sciento... Chestiile obişnuite. Cu toate astea, rînji el, noi sîntem cei cu tradiţia de-a face rahaturile... Da' cum a-nceput nivelu' ăsta, e chestie veche. Acu' vreo optzeci sau o sută de ani, ăia care-au proiectat locurile astea s-au gîndit să le facă cît mai autonome. Să-şi crească singure hrana... Să-şi asigure singure căldura, să genereze curent, orice. Iar locu' ăsta, dacă forezi suficient, se găseşte pe o pătură de apă geotermală. O chestie fierbinte, totuşi nu-ndeajuns de fierbinte ca să pornească-un motor, aşa că nu le putea asigura curent electric. Atunci s-au suit pe acoperişuri, cu vreo sută de rotoare Darrieus, alea la care voi le ziceţi teluri de bătut ouă. Şi-au tras o instalaţie eoliană, te-ai prins? Azi îşi iau majoritatea waţilor de la Comitetul pentru Fisiune, ca toată lumea, însă continuă să pompeze apa aia geotermală într-un schimbător de căldură. E prea sărată ca să fie potabilă, aşa că-n schimbător îţi încălzeşte doar apa de la robinet, pe care oricum o grămadă de oameni zic că nu merită s-o bei...

Se apropiau în sfîrşit de un fel de perete. Bobby privi îndărăt. Băltoacele puţin adînci de pe pardoseala din beton noroios reflectau membrele arborilor pitici, rădăcinile palide, dezgolite, tîrîndu-se în jos, în cuvele improvizate de fluid hidroponic.

Dup-aia o pompează în acvariile cu crevete. Crevetele cresc repede-n apă caldă. Mai departe o trec prin ţevi prin betonul de-aici, ca să menţină locul cald. Ăsta era scopul nivelului, să crească amarantacee 'ponice, lăptuci, chestii d-astea. De-aici trece în bazinele cu peşti şi algele halesc rahaţii de crevete. Peştii se hrănesc cu alge, şi totu' se-nvîrte-n cerc. Mă rog, asta a fost ideea. Probabil nu şi-au imaginat că cineva o să urce pe acoperiş şi o să dea la o parte rotoarele alea Darrieus ca să facă loc pentru o moschee; nu şi-au imaginat ei multe alte schimbări. Aşa ne-am ales cu locu-ăsta. Poţi însă găsi nişte crevete ale naibii de bune în Proiecte... Şi şalăi.

Ajunseseră la perete. Era făcut din sticlă acoperită cu picături mari de condens. La cîţiva centimetri înapoia ei exista un alt perete, ce părea din tablă de oţel ruginit. Beauvoir pescui o cheie dintr-un buzunar al mantiei sale din piele de rechin şi o introduse într-o fantă din grinda simplă de aliaj ce despărţea două ochiuri de fereastră. Undeva în apropiere, un motor ţiui înviind; oblonul lat de oţel se roti în sus şi-n exterior, dezvăluind o panoramă pe care Bobby şi-o imaginase adeseori.

Trebuiau să fie aproape de vîrf, sus în Proiecte, fiindcă Maidanul putea fi acoperit cu două palme. Blocurile din Barrytown aduceau cu un muşchi cenuşiu-albicios, întinzîndu-se pînă la orizont. Era aproape noapte şi tînărul distingea o strălucire trandafirie dincolo de ultimele rînduri de apartamente.

– Aia de-acolo-i Lăbărţarea, nu? Rozul ăla...

– Aşa-i, dar cu cît te apropii mai mult, cu atît e mai puţin drăguţă. Cum ţi-ar plăcea s-ajungi acolo, Bobby? Contele Zero gata să cucerească Lăbărţarea?

– Oho, încuviinţă Bobby cu palmele lipite de sticla asudată, habar n-ai...

Acum derma se consumase complet, iar spinarea şi pieptul îl dureau ca dracu'.

14

Zbor de noapte

O dată cu venirea nopţii, Turner regăsi muchia de cuţit.

Părea că trecuse mult de cînd fusese acolo, dar după ce începu, parcă nu plecase niciodată. Era fluxul acela supraomenesc de sincronizare a detaliilor, pe care-l aproximau doar stimulenţii. Putea să-l cîştige numai pe terenul unei dezertări importante, una pe care o conducea, şi atunci numai în ultimele ore dinaintea acţiunii în sine.

Trecuse însă cu adevărat destul timp; în New Delhi, el nu avusese decît rolul de a verifica posibilele rute de scăpare pentru un executiv care nu era chiar sigur că dorea schimbarea locului de muncă. Dacă ar fi apelat muchia de cuţit, în noaptea aceea din Chandni Chauk, poate c-ar fi izbutit să evite atentatul. Probabil totuşi că nu, dar ea i-ar fi spus să încerce.

Acum o lăsa să colaţioneze factorii cu care trebuia să se confrunte pe teren, examinînd raportul existent între constelaţiile de probleme micuţe şi chestiunile mai mari, autonome. Deocamdată întrezărea o mulţime din cele mici, dar nici una copleşitoare. Lynch şi Webber începuseră să se strîngă de gît unul pe celălalt, aşa încît îi aranjase astfel încît cei doi să nu intre în contact. Iniţiala lui convingere instinctivă că Lynch era omul lui Conroy se întărise acum. Pe muchia de cuţit, instinctele se

ascuțeau; lucrurile deveneau magice. Nathan avea probleme cu încălzitoarele de mîini suedeze de joasă tehnologie; cu excepția circuitelor electronice, altceva îl punea în încurcătură. Turner îl desemnă pe Lynch să lucreze cu încălzitoarele, alimentîndu-le și amorsîndu-le, și-l lăsă pe Nathan să le ia, cîte două, și să le îngroape, nu prea adînc, din metru în metru de-a lungul celor două linii de bandă portocalie.

Microsoftul trimis de Conroy îi umpluse capul cu propriul său univers de factori aflați în permanentă schimbare: viteza vîntului, altitudinea, comportarea, unghiul de atac, forțele-g, capul compas. Informațiile despre arsenalul avionului reprezentau o litanie permanentă, subliminală, despre marcaje de ținte, traiectorii ale bombelor, autonomie, distanțe radar, inventariere de armament. Conroy adăugase microsoftului un mesaj simplu, specificînd ora de sosire a avionului și confirmînd existența spațiului pentru un singur pasager.

Se întrebă ce făcea Mitchell, ce simțea acesta. Filiala nord-americană a lui Maas Biolabs fusese scobită în inima unei adevărate mesa, o proeminență stîncoasă asemănătoare unui minipodiș, înălțîndu-se abrupt din podeaua deșertului. Dosarul biosoft îi arătase lui Turner o imagine frontală, în care străluceau ferestrele luminate în pragul serii; mesa se ridica deasupra brațelor unei mări de cactuși, precum timoneria unei corăbii gigantice. Pentru Mitchell fusese temniță și fortăreață, casa lui vreme de nouă ani. Undeva în inima ei, el perfectase tehnicile hibridome ce scăpaseră altor cercetători timp de aproape un secol; lucrînd cu celule canceroase umane și un model neglijat, aproape uitat, de sinteză ADN, obținuse celule hibrid nemuritoare, constituenți fundamentali ai noii tehnologii, minuscule uzine biochimice reproducînd la nesfîrșit lanțuri moleculare asamblate ulterior în biocipuri. Undeva în arcologia Maas, Mitchell își petrecea ultimele ore în calitate de cercetător de vîrf pentru companie.

Turner încercă să și-l închipuie ducînd o viață cu totul diferită după dezertarea la Hosaka, dar îi veni greu s-o facă. Cît de diferită putea fi o arcologie de cercetare din Arizona față de una de pe Honshu?

În decursul acelei zile foarte lungi, existaseră clipe cînd amintirile codificate ale lui Mitchell se ridicaseră prin el, invadîndu-l cu o senzație ciudată de spaimă aparent lipsită de orice legătură cu operațiunea în curs.

Ceea ce continua să-l tulbure era intimitatea biosoftului și poate că teama deriva din ea. Anumite fragmente păreau să dețină o forță emoțională cu totul anormală față de conținutul lor. De ce oare amintirea unui simplu coridor din clădirea sumbră a dormitoarelor absolvenților unei școli din Cambridge să-i transmită senzația de vină și autodetestare? Alte imagini, care în mod logic ar fi trebuit să confere un anumit grad de sentimentalism, erau în mod straniu lipsite de orice afecțiune: Mitchell jucîndu-se cu fetița lui pe o întindere de parchet deschis la culoare într-o casă închiriată din Geneva, copilul rîzînd și trăgîndu-l de mînă. Zero... Din punctul de vedere al lui Turner, viața individului părea marcată de o anume predestinare; era sclipitor, o inteligență detectată din copilărie, extrem de motivat, priceput la genul de manipulări indiferente și nemiloase necesare celor care doreau să devină cercetători de vîrf. Dacă exista o persoană destinată să avanseze prin ierarhiile laboratoarelor de corporații, fără îndoială aceea nu putea fi decît Mitchell.

Turner în sine era incapabil să se amestece în lumea intensă și tribală a membrilor zaibatsu, a angajaților pe viață. El rămînea perpetuu în exterior, un factor neastîmpărat, în derivă pe oceanele secrete ale politicii intercorporatiste. Nici un membru al vreunei companii n-ar fi fost capabil de inițiativele pe care Turner trebuia să le ia în decursul unei extrageri. Nici un membru al vreunei companii n-ar fi putut da dovadă de acel profe-

sionism atît de necesar ajustării la pretențiile unui nou șef. Poate n-ar fi fost capabil nici de devotamentul lui implacabil, odată parafat contractul. Începuse să lucreze în probleme de securitate spre sfîrșitul adolescenței, cînd mohoreala economiei postbelice pornise să cedeze în fața impetuozității noilor tehnologii. Avînd în vedere lipsa lui de ambiție, se descurcase bine. Avea un corp musculos, vînos, care-i impresiona pe clienți și era inteligent, foarte inteligent. Purta hainele cu eleganță. Se descurca în tehnologie.

Conroy îl descoperise în Mexic, unde patronul lui Turner contractase asigurarea securității pentru o echipă simstim a Rețelei Senzo, care înregistra episoade de cîte treizeci de minute dintr-un serial de aventuri în junglă. Cînd sosise Conroy, Turner terminase de făcut aranjamentele. Asigurase legătura dintre Rețeaua Senzo și organele locale, mituise șeful poliției din oraș, analizase sistemul de securitate al hotelului, se întîlnise cu ghizii și șoferii din partea locului și le răsverificase declarațiile, prevăzuse protecții de digitalizare a vocilor pe transceiverele echipei de simstim, stabilise un grup managerial în caz de criză și instalase senzori seismici în jurul grupului de apartamente ocupate de Rețeaua Senzo.

Pătrunsese în barul hotelului, extinderea sub formă de grădină tropicală a recepției, și se așezase la una dintre mesele cu tăblii de sticlă. Un bărbat palid cu o șuviță de păr alb, decolorat, traversase barul ținînd cîte un pahar în fiecare mînă. Pielea albicioasă era întinsă peste trăsăturile ascuțite și peste fruntea înaltă; purta o cămașă militară, perfect călcată, scoasă peste blugi, și sandale din piele.

– Tu ești tipul care se ocupă de securitatea puștilor ălora de la simstim, vorbise bărbatul, punînd un pahar pe masa lui Turner. Așa mi-a spus Alfredo.

Alfredo era unul dintre barmanii hotelului.

Turner îl examinase pe individ, care nu era deloc beat și părea teribil de încrezător în sine.

– Nu cred c-am făcut cunoștință, replicase el fără să schițeze vreun gest spre paharul ce i se oferise.

– Nu contează, spusese Conroy așezîndu-se, avem aceeași meserie.

Turner îl fixase cu privirea. Avea purtarea unui bodyguard, ceva permanent alert întipărit în ținuta corpului, și puțini necunoscuți i-ar fi violat cu atîta indiferență spațiul său intim.

– Știi, zisese bărbatul, pe tonul cuiva care comentează evoluția nu prea grozavă a unei echipe în campionat, seismicii ăia pe care-i folosești nu-s foarte tari. Am cunoscut oameni care ar putea intra acolo, să-ți halească puștii la micul dejun, să le bage oasele-n duș și să plece, fluierînd. Seismicii ar spune că nu s-a întîmplat nimic. (Sorbise din pahar.) Ți-aș da totuși nota zece pentru efort. Știi cum să faci lucrurile.

Expresia „să le bage oasele-n duș" umpluse paharul. Turner decisese să-i dea papucii.

– Uite-o pe vedeta ta, Turner.

Bărbatul zîmbise către Jane Hamilton, care-i răspunsese la surîs, privindu-l cu ochii ei mari, albaștri, limpezi și perfecți, fiecare iris înconjurat de minusculele litere aurii ale emblemei Zeiss Ikon. Turner încremenise, prins într-o fracțiune de secundă de nehotărîre. Starul era aproape, prea aproape, iar bărbatul palid se ridica...

– Mă bucur de cunoștință, Turner, spusese el. Ne mai întîlnim noi, mai devreme sau mai tîrziu. Ascultă-mă în legătură cu seismicii ăia – dublează-i c-un perimetru de sonore.

Apoi se întorsese și se îndepărtase, mușchii jucîndu-i relaxați sub țesătura apretată a cămășii kaki.

– Drăguț din partea ta, observase Hamilton așezîndu-se pe locul necunoscutului.

– Da? Turner privise după individul care se pierduse în recepția aglomerată, printre turiștii cu piele rozalie.

– Niciodată nu pare că stai de vorbă cu oamenii. Întotdeauna lași impresia că-i supui unui chestionar, că le bifezi răspunsurile. E drăguț să văd că-ți poți face prieteni.

Turner o cercetase cu privirea. Avea douăzeci de ani, cu patru mai puțin decît el, și într-o săptămînă cîștiga aproximativ de nouă ori salariul lui anual. Blondă, cu părul tuns scurt de tot pentru rolul din serial, puternic bronzată, părea iluminată pe dinăuntru de o lampă de ultraviolete. Ochii albaștri erau instrumente optice inuman de perfecte, dezvoltate în cuve din Japonia. Era atît actriță cît și cameră de filmat, ochii ei valorînd cîteva milioane de Yeni Noi, dar abia apărea în ierarhia starurilor Rețelei Senzo.

Rămăsese cu ea în bar, cît să termine două pahare, apoi o condusese la apartament.

– N-ai chef să intri ca să mai bem unul, nu-i așa, Turner?

– Nu, răspunsese el. Era a doua seară în care ea îl invita și simțea că avea să fie și ultima. Trebuie să verific seismicii.

Mai tîrziu în aceeași seară, sunase în New York interesîndu-se de numărul de telefon al unei firme din Ciudad de Mexico care-i putea livra sonore pentru perimetrul grupului de apartamente.

Însă, după o săptămînă, Jane și alți trei, jumătate din distribuția serialului, erau morți.

– Sîntem gata să-i mișcăm pe medici, spuse Webber. (Turner văzu că purta mănuși din piele maro fără degete. Își înlocuise ochelarii de soare cu alții, cu lentile incolore, pentru ochit, iar pe șold purta un automat.) Sutcliffe supraveghează perimetrul cu telecomenzile. Am nevoie de toată lumea ca să trecem porcăria prin tufișuri.

– Te pot ajuta cu ceva?

Ramirez zice că el nu poate face nici un fel de efort fizic înainte de conectare. După părerea mea, nu-i decît un căcățel pufuros din L.A.

Nu, spuse Turner ridicîndu-se de pe marginea malului, are dreptate. Dacă-și scrîntește mîna, am belit-o. Chiar și ceva nesemnat, pe care nici să nu-l simtă, i-ar putea afecta viteza...

Mda, strînse din umeri Webber. Oricum, e-n buncăr, își spală mîinile în ultimele noastre picături de apă și cîntă, așa că n ar trebui să pățim nimic.

Cînd ajunseră la clinică, Turner îi numără în mod reflex. Șapte. Ramirez era în buncăr; Sutcliffe, undeva prin labirintul de beton, monitorizînd sentinele dirijate prin telecomandă. Lynch purta un laser Steiner-Optic atîrnat pe umărul drept, un model compact cu pat rabatabil din aliaj, bateriile integrale formînd un mîner gros sub corpul cenușiu din titan ce slujea drept țeavă. Nathan avea o salopetă neagră, bocanci negri de parașutist, acoperiți cu praf alburiu, iar sub bărbie i se legănau prinse de o curelușă lentilele bulbucate, aidoma ochilor unei furnici, ai unui aparat de amplificare a imaginilor. Turner își scoase ochelarii de soare mexicani, îi vîrî într-un buzunar de la pieptul cămășii albastre de lucru, apoi îi închise clapa.

– Cum merge, Teddy? îl întrebă pe un găligan de aproape doi metri cu păr șaten tuns perie.

– A-ntîia, surîse larg acesta. Turner privi spre ceilalți membri ai echipei de teren, încuviințînd din bărbie spre fiecare: Compton, Costa, Davis.

– Trecem la treabă? întrebă Costa.

Avea un chip rotund, umed, și o bărbuță rară, tăiată cu grijă. Era îmbrăcat în negru ca și Nathan și ceilalți.

– Aproape, spuse Turner. Totu-n regulă pînă acu'.

Costa aprobă din cap.

– Mai avem aproximativ treizeci de minute pînă la sosire, continuă Turner.

– Nathan, Davis, ordonă Webber, deconectați canalizarea.

Îi întinse lui Turner un set Telefunken. Îl scosese deja pe al ei din ambalajul protector. Apăsă mărgeaua căștii în ureche și dezlipi banda adezivă de pe laringofon, fixîndu-l apoi pe gîtul bronzat.

Nathan și Davis trebăluiau în umbrele dinapoia modulului. Turner îl auzi pe Davis înjurînd printre dinți.

– Căca-m-aș, făcu Nathan, tubu' ăsta n-are dop.

Ceilalți izbucniră în rîs.

– Lăsați-l, zise Webber. Treceți la roți. Lynch și Compton, la cricuri.

Lynch scoase de la centură un generator de putere de forma unui revolver și se strecură sub clinică. Modulul se legăna acum, iar suspensiile scîrțîiau încetișor; medicii se mișcau înăuntru. Turner auzi țiuitul scurt, ascuțit al unei mașinării interioare, apoi țăcănitul generatorului lui Lynch care acționa cricurile.

Puse casca în ureche și lipi microfonul lîngă laringe.

– Sutcliffe? Verificare.

– Perfect, răspunse australianul, un glăscior subțire care părea că-i sosește din baza craniului.

– Ramirez?

– Tare și clar...

Opt minute. Împingeau modulul pe cele zece cauciucuri groase. Turner și Nathan erau la perechea din față, dirijîndu-l; Nathan își pusese ochelarii bulbucați. Mitchell sosea într-o noapte fără lună. Modulul era greu, absurd de greu și aproape imposibil de cîrmit.

– Parc-am balansa un camion pe două cărucioare de copii, vorbi Nathan pentru sine.

Șalele lui Turner îi făceau probleme. După New Delhi, nu mai fuseseră chiar perfecte.

Stop, vorbi Webber de la a treia roată din stînga. M-am împiedicat într-o piatră, futu-i...

Turner dădu drumul roții sale și se îndreptă. Liliecii ieșiseră în forță în noaptea aceasta, creaturi filfîitoare conturîndu-se pe domul înstelat al deșertului. Și în Mexic existaseră lilieci, în junglă, lilieci nectarivori ce dormeau în arborii ale căror crengi atîrnau peste grupul de apartamente unde dormea echipa Rețelei Senzo. Turner escaladase copacii aceia și întinsese monofilamente moleculare între ramuri, metri întregi de briciuri invizibile așteptînd intrușii imprudenți. Jane și ceilalți muriseră oricum, aruncați în aer pe un versant muntos, undeva lîngă Acapulco. Probleme cu un sindicat muncitoresc, zisese ulterior cineva, dar nimic nu fusese stabilit, niciodată, doar realitatea primitivei încărcături explozive, plasarea ei și poziția de unde fusese detonată. Turner suise el însuși dealul, cu hainele însîngerate, și văzuse tufișurile călcate în picioare unde așteptaseră atentatorii, întrerupătorul cu lamă și bateria corodată de automobil. Găsise mucurile de țigări rulate manual și capacul unei sticle de bere Boemia, nou și strălucitor.

Serialul trebuise anulat, iar grupul managerial de criză făcuse muncă voluntară, aranjînd transportul corpurilor și repatrierea supraviețuitorilor distribuției și echipei. Turner plecase cu ultimul avion și, după opt scotch-uri în barul aeroportului Acapulco, rătăcise orbește pe lîngă ghișeele de bilete și se întîlnise cu Buschel, un tehnician executiv în complexul Los Angeles al Rețelei Senzo. Palid sub bronzul L.A., cu costumul din bumbac indian îmbibat de transpirație, acesta purta o valiză simplă din aluminiu, asemănătoare casetei protectoare a unui aparat de filmat, ale cărei fețe luceau de condens. Turner se holbase la bărbat și la valiza umedă, cu abțibildurile ei alb-roșii de avertizare și la etichetele lunguiețe explicînd precauțiile necesare la transportul materialelor în unități de stocare criogenice.

– Hristoase, făcuse Buschel observîndu-l. Turner... Îmi pare rău, moşule. Am venit azi-dimineaţă. Nasoală treabă, băga-mi-aş... Scosese o batistă udă din buzunarul hainei şi-şi ştersese faţa. Nasoală treabă. Pîn-acum n-a mai trebuit să fac o chestie d-asta...

– Ce-i în valiză, Buschel?

Ajunsese mult mai aproape, deşi nu-şi amintea să fi avansat. Putea zări porii de pe chipul bronzat al celuilalt.

– Ai păţit ceva, moşule? Buschel păşise îndărăt. Arăţi nasol.

– Ce-i în valiză, Buschel?

Bumbacul hainei tehnicianului i se mototolise în pumnii cu încheieturile degetelor albite şi tremurînd.

– Ce dracu', Turner, se smucise bărbatul, strîngînd cu ambele mîini mînerul valizei. Nu erau atinşi. Doar o abraziune minoră pe una din cornee. *Aparţin Reţelei. Era-n contractul ei, Turner.*

Iar el se întorsese, cu stomacul încleştat în jurul celor opt pahare de scotch sec, şi-şi stăpînise greaţa. Continuase s-o facă, s-o înfrîneze timp de nouă ani, pînă ce, fugind de Olandez, toate amintirile acelea îi reveniseră, se prăbuşiseră asupra lui în Londra, pe Heathrow, şi se încovoiase, fără să se oprească din drumul său pe un alt coridor, ca să vomite într-un container de plastic albastru pentru gunoi.

– Haide, Turner, rosti Webber, pune mîna. Arată-ne cum se face treaba.

Modulul reîncepu să se tîrască înainte, prin izul de catran al plantelor deşertului.

– Gata aici, spuse Ramirez cu glas îndepărtat şi calm.

Turner îşi atinse laringofonul.

– Îţi trimit nişte tovarăşi. Luă degetul de pe microfon: Nathan, e momentul. Tu şi Davis, înapoi la buncăr.

Davis se ocupa de echipamentul pentru rafale, unica lor legătură non-matrice cu Hosaka. Nathan era Meşterul Drege-Tot.

Lynch rostogoli ultima roată de bicicletă în tufişul de după parc. Webber şi Compton îngenunchează lîngă modul, ataşînd cablul ce conecta chirurgii Hosaka cu biomonitorul Sony din postul de comandă. Lipsită de roţi, coborîtă şi stabilizată pe patru cercuri, clinica portabilă de neurochirurgie îi aminti iarăşi lui Turner de modulul francez de vacanţă. Călătoria aceea fusese mult mai tîrziu, la patru ani după ce Conroy îl recrutase în Los Angeles.

– Cum merge? întrebă Sutcliffe prin transceiver.

– Perfect, răspunse Turner, atingînd microfonul.

– Sînt cam singur p-aici.

– Compton, rosti Turner, Sutcliffe are nevoie să-l ajuţi să supravegheze perimetrul. Şi tu, Lynch.

– Păcat, mormăi Lynch din întuneric. Sperasem c-o să apuc să văd ceva acţiune.

Mîna lui Turner era pe patul Smith & Wesson-ului din toc, sub pulpana canadienei descheiate.

– Acum, Lynch.

Dacă Lynch era omul lui Conroy, şi-ar fi dorit să fie aici. Sau în buncăr.

– Mă fut, spuse Lynch. Nu-i nimeni p-acolo şi-o ştii prea bine. Dacă nu vrei să stau aici, o să mă duc să mă uit la Ramirez...

– Bine, încuviinţă Turner şi scoase arma, apăsînd butonul care activa proiectorul cu xenon.

Prima rază îngustă de xenon, strălucitoare ca soarele amiezii, străfulgeră, descoperind un cactus chircit, cu acele precum smocuri de blană sură în lumina nemiloasă. A doua aprinse cramul cu ţinte de pe centura lui Lynch, înrămîndu-l într-un inel perfect distinct. Zgomotul împuşcăturii şi sunetul glonţului detonînd în clipa impactului aproape se confundară, unde de şoc rostogolindu-se aidoma tunetului peste şesul întunecat, în cercuri invizibile, tot mai mari.

În primele cîteva secunde ce urmară, nu se auzi absolut nici un sunet, pînă şi liliecii şi insectele amuţiseră, aşteptînd. Webber se aruncase pe burtă în tufe şi, cumva, Turner o simţea acum acolo, ştia că scosese arma, ţinînd-o perfect nemişcată în mîinile ei arămii, capabile. Habar n-avea unde se afla Compton. Apoi, vocea lui Sutcliffe, din cască, zgîriindu-l din craniu.

– Turner! Ce-a fost asta?

Lumina stelelor era suficientă ca s-o distingă pe Webber. Femeia se sculase, cu pistolul în mîini, pregătită, cu coatele sprijinite pe genunchi.

– Era omul lui Conroy, rosti Turner coborînd Smith & Wesson-ul.

– Isuse Hristoase, murmură ea. Eu sînt omul lui Conroy.

– Avea o legătură spre exterior. Am mai văzut chestii d-astea.

Ea fu nevoită să repete încă de două ori.

Vocea lui Sutcliffe în cutia lui craniană, urmată de Ramirez:

– Soseşte transportul. Optzeci de kilometri şi s-apropie... În rest totul pare curat. La douăzeci de kilometri sud-sud-vest, un dirijabil. Jaylene zice că-i cargo automat şi că-i conform orarului. Nimic altceva. Ce pizda mă-sii urlă Sut? Nathan zice c-a auzit o-mpuşcătură. (Ramirez era cuplat, majoritatea simţurilor sale fiind ocupate de inputul dinspre deckul Maas-Neotek.) Nathan e gata cu prima rafală...

Turner auzea acum jetul virînd, deccelerînd pentru aterizarea pe autostradă. Webber se ridicase şi venea spre el cu arma în mînă. Sutcliffe repeta aceeaşi întrebare, mereu şi mereu.

Duse mîna la laringofon.

– Lynch. E mort. Jetu-i aici. Asta-i.

Apoi jetul ajunse deasupra lor, o umbră neagră, incredibil de jos, venind fără lumini de poziţie. Urmă apoi flama gazelor de reacţie, cînd avionul execută o aterizare ce ar fi ucis un pilot uman, continuată cu un trosnet straniu cînd îşi rearanjă structura articulată din fibră de carbon. Turner putea distinge strălucirea

cerzuie a instrumentelor de bord, reflectată în curbura cupolei din plastic.

Ai belit-o, rosti Webber.

Înapoia ei, oblonul din peretele lateral al modulului chirurgical se deschise brusc, înrămînd o siluetă mascată, purtînd un costum steril din hîrtie verde. Lumina din interior era alb-albăstruie, orbitoare; proiecta în afară umbra distorsionată a medicului, prin norişorul rarefiat de praf ridicat deasupra parcării de coborîrea jetului.

– Închide! răcni Webber. Nu încă!

Cînd uşa se închise, retezînd lumina, amîndoi auziră motorul microuşoarei. După vuietul jetului, nu părea mai puternic decît bîzîitul unui bondar, un zumzet care se înecă şi pieri în timp ce ciuleau urechile.

– Nu mai are combustibil, spuse Webber, dar e-aproape.

– E aici, rosti Turner, apăsînd laringofonul. Prima rafală.

Vehiculul micuţ şopti deasupra lor, un deltaplan întunecat pe fundalul stelelor. În curentul produs de trecerea lui tăcută auziră ceva fîlfîind, poate un crac al pantalonilor lui Mitchell. Eşti sus acolo, gîndi Turner, singur, în cele mai călduroase haine pe care le ai, cu o pereche de ochelari infraroşii pe care ţi i-ai construit singur, şi cauţi două linii punctate realizate pentru tine din încălzitoare de mîini.

– Nebunu' dracu', murmură el cu inima umplută de o admiraţie stranie, voiai neapărat să pleci de-acolo.

Apoi prima rachetă luminoasă se ridică, cu un pocnet slab şi sărbătoresc, iar strălucirea de magneziu îşi începu lenta călătorie cu paraşuta albă spre suprafaţa deşertului. Aproape imediat urmară alte două, şi o rafală prelungă de foc automat dinspre capătul vestic al promenadei. Cu coada ochiului, Turner o zări pe Webber împleticindu-se prin tufişuri în direcţia buncărului, dar ochii lui erau fixaţi pe microuşoara ce se îndepărta, pe aripile ei din ţesătură portocaliu cu albastru şi pe silueta cu ochelari

de protecție, ghemuită în scheletul metalic deschis, deasupra tripodului fragil pentru aterizare.

Mitchell.

Sub rachetele ce pluteau, parcarea era mai luminată decît un stadion de fotbal. Microușoara se înclină într-o parte și se întoarse cu o grație leneșă ce-l făcu pe Turner să dorească să urle. O linie de trasoare se ridică într-un arc alb de undeva dinafara perimetrului lor de apărare. Rată.

Coboară! Coboară! Alerga, sărind peste pîlcuri de tufișuri care-i prindeau picioarele, care-i agățau poalele canadienei.

Rachetele. Lumina. Acum Mitchell nu mai putea folosi ochelarii, nu mai putea zări strălucirea infraroșie a încălzitoarelor de mîini. Cobora departe de pistă. Roata din față se agăță în ceva și microușoara se dădu peste cap, botindu-se, un fluture sfîrtecat, apoi poposi în propriu-i nor de pulbere palidă.

Fulgerul exploziei păru să ajungă la Turner cu o clipă înaintea sunetului, proiectîndu-i umbra în față, peste tufișurile albicioase. Unda de șoc îl ridică și-l aruncă la pămînt, iar cînd căzu zări modulul chirurgical într-o sferă de flăcări galbene și știu că Webber folosise racheta antitanc. Apoi se sculă din nou, deplasîndu-se, alergînd cu pistolul în mînă.

Ajunse la epava microușoarei lui Mitchell o dată cu stingerea ultimei rachete semnalizatoare. O alta se înălță ca prin farmec și înflori deasupra. Acum răpăitul armelor era continuu. Bărbatul se împletici peste o tablă ruginită și contorsionată și găsi corpul răschirat al pilotului, cu capul și fața acoperite de o caschetă improvizată și de ochelarii grosolani fixați de ea prin benzi izolante, argintiu-mat. Membrele răsucite erau capitonate în straturi de țesătură neagră. Turner își privi mîinile trăgînd de benzi, smulgînd ochelarii infraroșii; mîinile erau creaturi îndepărtate, ființe albicioase submarine care duceau o viață proprie, în adînc, pe fundul unei inimaginabile fose pacifice, iar el le urmărea rupînd frenetice benzile, ochelarii, cascheta. Pînă ce toate se desprinseră și părul lung și castaniu, năclăit de transpirație, căzu peste chipul alb al fetei, întinzînd firicelul subțire de sînge întunecat care se prefira dintr-o nară, și ochii ei se deschiseră, arătîndu-și albul, iar bărbatul o trăgea, cumva, cu un cărucior de pompieri și se clătina în direcția în care spera că se afla jetul.

Simți a doua explozie prin tălpile adidașilor și-și aminti obiectul idiot de pe bulgărele de plastic așezat pe deckul tridimensional al lui Ramirez. Nu se văzu nici o lumină, doar bubuitura și arsura șocului prin betonul parcării.

Apoi se găsea în carlingă, inspirînd mirosul de nou al monomerilor cu catene lungi, aroma familiară a tehnologiei abia fabricate, iar fata era înapoia sa, o păpușă inertă în îmbrățișarea plasei-g, pentru a cărei instalare Conroy plătise un dealer de armament din San Diego. Avionul vibra, obiect viu, și, afundîndu-se în propria-i plasă, Turner bîjbîi după cablul interfață, îl găsi, smulse microsoftul din mufa lui și-și introduse jackul după ureche.

Informațiile îl iluminară ca pe o consolă dintr-o sală de jocuri și bărbatul se năpusti o dată cu aerodinamica jetului, simțind structura flexibilă replăsmuindu-se pentru decolare, în vreme ce cupola bîzîi coborîndu-se lin pe servomecanisme. Plasa-g se dilată în jurul lui, rigidizîndu-i membrele; pistolul îi rămăsese în mînă.

– Frige-o-n morții mă-sii!

Dar jetul știa deja și accelerația îl strivi în jos, în noapte.

– Ai leșinat, spuse avionul.

Glasul de pe cipul lui aducea vag cu al lui Conroy.

– Cît timp?

– Treizeci și opt de secunde.

– Unde sîntem?

– Deasupra lui Nagos.

Displayul din fața ochilor se aprinse, o duzină de numere în permanentă schimbare sub o hartă simplificată a granitei Arizona-Sonora.

Cerul se albi.

– Ce-a fost asta?

Tăcere.

– Ce-a fost asta?

– Senzorii indică o explozie, spuse avionul. Magnitudinea sugerează un focos nuclear tactic, dar n-au existat impulsuri electromagnetice. Localizarea exploziei este punctul nostru de decolare.

Strălucirea albă păli și dispăru.

– Anulează ruta de destinație.

– Anulată. Noul cap compas, te rog.

– Asta-i o întrebare bună, murmură Turner. Nu se putea întoarce pentru a privi fata dinapoia lui. Se întrebă dacă nu murise deja.

15

Caseta

Marly îl visa pe Alain, era în amurg, pe o pajiște cu flori, iar el îi ținea capul în poală, apoi o mîngîia și-i frîngea gîtul. Zăcea acolo nemișcată, dar știa ce făcea bărbatul. O săruta peste tot. Îi lua banii și cheia de la cameră. Stelele erau uriașe acum, fixe deasupra cîmpiilor scînteietoare, și ea încă putea simți degetele lui pe beregată...

Se deșteptă în aroma cafelei de dimineață și zări pătratele de lumină răspîndite peste cărțile de pe masa lui Andrea, îi auzi liniștitoarea și familiara tuse matinală cînd își aprinse prima țigară de la arzătorul plitei. Alungă culorile întunecate ale visului și se sculă în capul oaselor pe canapea, strîngînd în jurul genunchilor pătura roșu-închis. După Gnass, după poliție și reporteri, nu-l mai visase niciodată. Sau dacă o făcuse, bănuia că, într-un fel sau altul, își cenzurase visele, le șterse înainte să se trezească. Se înfioră, deși era deja o dimineață caldă, și intră în baie. Nu mai dorea vise cu Alain.

– Paco mi-a zis că Alain era înarmat cînd ne-am întîlnit, rosti ea cînd Andrea îi întinse cafeaua într-o cană albastră, smălțuită.

– Alain înarmat? Andrea împărți omleta și împinse jumătate pe farfuria lui Marly. Ce idee bizară. Ar fi ca și cum... ai înarma un pinguin. Rîseră amîndouă. Nu-i genul ăsta de om, continuă

ea. S-ar împuşca în picior în mijlocul vreunei declaraţii înflăcărate despre starea artelor şi costul cinei la restaurant. Este un rahat cu moţ, deşi asta nu-i mare noutate. În locul tău, aş fi ceva mai îngrijorată de acest Paco. De ce crezi că lucrează pentru Virek?

Gustă omleta şi se întinse după sare.

– L-am văzut. Era acolo, în construcţia lui Virek.

– Ai văzut ceva... numai o imagine, imaginea unui copil care doar semăna cu bărbatul ăsta.

Marly o privi mîncîndu-şi omleta şi-o lăsă pe a ei să se răcească în farfurie. Cum i-ar fi putut explica lucrul pe care-l simţise, îndepărtîndu-se de Luvru? Convingerea că ceva o înconjura acum, supraveghind-o cu o precizie detaşată; că, cel puţin pentru o parte a imperiului lui Virek, ea devenise focarul atenţiei?

– Este un om foarte bogat.

– Virek? Andrea puse cuţitul şi furculiţa pe farfurie şi-şi luă cafeaua. Cred şi eu. Dacă te-ai lua după ziarişti, este cel mai bogat. La fel ca şi un zaibatsu. Însă asta-i poanta, de fapt: este el un simplu cetăţean? Aşa cum eşti tu sau eu? Nu! Ce faci, nu mănînci?

Marly începu într-o doară să taie şi să mănînce omleta rece, în vreme ce Andrea continuă:

– Ar trebui să arunci o privire pe manuscrisul la care lucrăm luna asta.

Mestecînd, prietena ei ridică întrebător din sprîncene.

– Este o istorie a clanurilor industriale de pe orbitele superioare. A scris-o un individ de la Universitatea din Nisa. Dacă-mi amintesc bine, apare-n ea chiar şi Virek al tău – este citat drept contraexemplu, sau mai degrabă ca tip de evoluţie paralelă. Autorul este interesat de paradoxul averii personale într-o epocă a corporaţiilor – pentru ce ar trebui să mai existe aşa ceva? Adică averile personale uriaşe... El consideră clanurile orbitale, pe cei

de felul lui Tessier-Ashpool, drept o variantă extrem de tîrzie a tiparelor tradiţionale ale aristocraţiei, tîrzie fiindcă modelul corporaţiilor nu permite de fapt existenţa unei aristocraţii.

Puse ceaşca pe farfurie şi o duse la chiuvetă.

– Deşi acum, cînd îţi povestesc, nu mai pare chiar atît de interesant. În general, lucrarea se compune din multă proză foarte insipidă despre natura Reprezentantului Maselor. Cu majuscule: Reprezentantul Maselor. Omul se dă-n vînt după majuscule. Nu-i mare stilist.

Deschise robinetele şi apa şuieră prin aparatul de filtrare.

– Ce anume zice despre Virek?

– Dacă-mi amintesc corect, şi nu sînt deloc sigură, zicea că Virek este o anomalie şi mai mare decît clanurile industriale de pe orbită. Clanurile sînt transgeneraţionale şi implică de obicei destulă medicină: criogenie, manipulare genetică, diverse căi de combatere a îmbătrînirii. Moartea unui membru al clanului, chiar al unui fondator, nu constituie un moment de criză pentru clan, considerat ca persoană juridică. Întotdeauna există altcineva care să i ia locul, cineva de pe o poziţie de aşteptare. Cu toate acestea, diferenţa dintre clanuri şi corporaţii este că în cele din urmă nu trebuie să intri printr-o căsătorie...

– Totuşi ei semnează contracte...

– Sînt un fel de concensionări, strînse din umeri Andrea. Nu-i acelaşi lucru. Mai degrabă un mod de asigurare a slujbei. Însă atunci cînd Herr Virek al tău va muri în cele din urmă, cînd nu vor mai avea spaţiu să-i extindă cuva, sau altă chestie de felul ăsta, intereselor sale de afaceri le va lipsi un focar logic. Tipul nostru din Nisa zice că în momentul acela Virek şi Compania fie se vor fragmenta, fie vor suferi o mutaţie – ultima oferindu-ne Compania Nu-Ştiu-Cum şi o adevărată multinaţională, un cămin în plus pentru Reprezentantul Maselor cu majuscule.

Spălă farfuria, o clăti, o şterse şi o aşeză în uscătorul de lîngă chiuvetă.

– Mai zice că e păcat, într-un fel, să rămînă atît de puțini oameni care de-abia mai pot distinge marginea.

– Marginea?

– Marginea mulțimii. Noi, tu și cu mine, sîntem pierdute în mijlocul ei. Cel puțin eu continuu să fiu pierdută. Traversă bucătăria și-și puse mîinile pe umerii lui Marly: Ar trebui să ai grijă. O parte a ta este deja mult mai fericită, dar acum înțeleg că fericirea ți-o puteam aduce și eu, pur și simplu aranjîndu-ți un prînz cu porcul tău de fost iubit. În privința restului, nu sînt sigură... Mă gîndesc că teoria noastră academică este invalidată de faptul evident că Virek și cei asemenea lui sînt deja departe de omenesc. Aș vrea să fii atentă...

Apoi sărută obrazul lui Marly și plecă la slujba ei de redactor adjunct în monden de arhaica meserie a tipăririi cărților.

Își petrecu dimineața în locuința lui Andrea, cu Braun-ul, examinînd cele șapte lucrări. Fiecare hologramă era extraordinară în felul ei aparte, totuși femeia reveni în mod repetat la caseta pe care Virek i-o arătase prima dată. Dacă aș avea originalul aici, se gîndi ea, dacă i-aș scoate geamul și, unul cîte unul, aș îndepărta obiectele dinăuntru, ce ar mai rămîne? Lucruri inutile, o structură spațială, poate un iz de praf.

Se întinse pe canapea, ținînd Braun-ul pe abdomen și privi în casetă. O înfiora... I se părea că lucrarea trezea ceva perfect, însă era o senzație căreia îi lipsea un nume. Își trecu degetele prin iluzia strălucitoare, urmărind conturul prelung al osului canelat, de pasăre. Era convinsă că Virek angajase deja un ornitolog să identifice pasărea din a cărei aripă provenise. Bănuia de asemenea că fiecare lucrușor putea fi datat cu o precizie absolută. Toate etichetele holofișelor cuprindeau și rapoarte extensive asupra originii cunoscute a obiectelor respective, însă ceva din ea o făcuse să le evite în mod deliberat. Uneori, atunci cînd abordai misterul pe care-l reprezenta arta, era mai bine s-o faci

cu inocența unui copil. Copiii vedeau lucruri prea evidente, prea vădite pentru un ochi educat.

Așeză Braun-ul pe măsuța joasă de lîngă canapea și porni spre telefon, intenționînd să verifice ora. La unu trebuia să se întîlnească cu Paco, ca să discute detaliile plății pentru Alain. Acesta îi spusese că avea s-o sune la Andrea, în jur de trei. Cînd apelă ora exactă, pe ecran pulsa recapitularea automată a știrilor transmise prin satelit: o navetă JAL se dezintegrase în timpul reintrării în atmosferă deasupra Oceanului Indian, detectivii Axei Metropolitane Boston–Atlanta fuseseră solicitați să examineze premisele unei detonări brutale și aparent lipsite de sens dintr-o sărăcăcioasă suburbie rezidențială din New Jersey, miliția supraveghea evacuarea cvadrantului sudic din New Bonn ca urmare a descoperirii de către muncitorii constructori a două rachete neexplodate din timpul războiului, despre care se bănuia că ar fi conținut arme biologice, iar surse oficiale din Arizona negau acuzațiile Mexicului de a fi detonat o minibombă atomică, ori un focos nuclear, lîngă granița Sonora... În timp ce privea, recapitularea porni de la început și simularea navetei își reluă pieirea prin foc. Marly clătină din cap și apăsă butonul. Era ora douăsprezece.

Venise vara, cerul era fierbinte și albastru deasupra Parisului, iar Marly zîmbi simțind aromele de pîine bună și tutun negru. Senzația de a fi urmărită se diminuase acum, pe cînd mergea de la metrou către adresa primită de la Paco. Faubourg St. Honoré. Adresa suna vag familiar. Se gîndea că putea fi vorba de o galerie.

Da. Roberts... Proprietarul, un american care deținea alte trei galerii în New York. Un loc scump, dar nu tocmai la modă în ultima vreme. Paco aștepta lîngă un panou uriaș pe care fuseseră lipite, dedesubtul unui strat gros și inegal de lac incolor, sute de fotografii mici și pătrate, de tipul celor produse de automatele

foarte vechi din gări și autobaze. Toate reprezentau fete tinere. Instinctiv, Marly înregistră numele artistului și titlul lucrării: *Citește-ne cartea cu numele morților.*

– Presupun că tu pricepi genul ăsta de lucruri, rosti ursuz spaniolul.

Purta un costum albastru ce părea de lux, croit după moda pariziană a oamenilor de afaceri, cămașă din poplin alb și cravată cu aspect foarte englezesc, probabil de la Charvet. Acum nu mai semăna cîtuși de puțin cu un chelner. Pe umăr îi atîrna o sacoșă italienească din plastic negru ripsat.

– Ce vrei să spui?

– Numele morților, arătă el cu capul în direcția panoului. Ai făcut afaceri cu lucruri din astea.

– Ce nu-nțelegi?

– Uneori simt că asta, cultura asta, nu-i decît un truc. O șmecherie. Toată viața l-am slujit pe Señor, sub o formă sau alta, pricepi? Iar munca mea n-a fost lipsită de satisfacție, de momente de triumf. Însă atunci cînd m-a însărcinat cu obiectele de artă, n-am simțit niciodată nici cea mai măruntă satisfacție. El este întruparea bogăției. Lumea e plină cu obiecte de o mare frumusețe. Și cu toate astea, Señor caută...

Strînse din umeri.

– Atunci înseamnă că știi ce-ți place, surîse Marly. De ce ai ales tocmai galeria asta pentru întîlnire?

– Agentul lui Señor a achiziționat de aici una dintre casete. N-ai citit anexele pe care ți le-am dat în Bruxelles?

– Nu, recunoscu ea. S-ar putea să-mi afecteze intuiția. Herr Virek îmi plătește intuiția.

Bărbatul ridică din sprîncene.

– Te voi prezenta lui Picard, directorul. Poate că el reușește să facă ceva pentru intuiția asta a ta.

Traversară sala și o conduse printr-o ușă. Un francez mătăhălos, grizonat, purtînd un costum bojit din catifea reiată,

vorbea la telefon. Pe ecranul aparatului, Marly zări coloane de litere și cifre. Cotațiile zilei la bursa newyorkeză.

– Ah, făcu bărbatul, Estevez. Scuză-mă. Doar o clipă.

Zîmbi, dezvinovățindu-se, și reveni la conversație. Marly studie cotațiile. Pollock coborîse din nou. Acesta, aprecia ea, constituia aspectul artei pe care-l înțelegea cel mai greu. Picard, dacă acela era numele bărbatului, vorbea cu un broker din New York, aranjînd cumpărarea unui anumit număr de „puncte" din opera unui artist. Un „punct" putea fi definit în mai multe feluri, în funcție de marfa implicată, dar în mod aproape sigur Picard nu avea să vadă niciodată lucrările pe care le achiziționa. Dacă artistul se bucura de o poziție suficient de însemnată, originalele se aflau deja într-un seif, unde nu le zărea nimeni. Peste cîteva zile, sau ani, Picard putea folosi același telefon, ordonînd brokerului să le vîndă.

Galeria lui Marly vînduse originale. Nu se cîștigau cine știe ce bani, dar afacerea deținea o anumită atractivitate viscerală. Și, desigur, existase posibilitatea unei lovituri norocoase. Se autoconvinsese că avusese cu adevărat teribil de mult noroc atunci cînd Alain aranjase apariția Cornell-ului fals drept o minunată și accidentală descoperire. Cornell își avea locul său pe tabla brokerului, iar „punctele" lui erau foarte scumpe.

– Picard, spuse Paco de parcă s-ar fi adresat unui servitor, dînsa este Marly Hrușciova. Señor i-a prezentat problema casetelor anonime. Este posibil să dorească să-ți pună niște întrebări.

– Încîntat, rosti Picard și-i zîmbi cu căldură, totuși femeii i se păru că detectase o licărire în ochii lui căprui. Probabil că încerca să-i lege numele de un scandal, relativ recent.

– Înțeleg așadar că galeria dumitale s-a ocupat de tranzacție?

– Da, încuviință Picard. Am expus lucrarea în galeriile noastre din New York și a atras mai mulți licitanți. Am hotărît s-o expunem însă și în Paris – radie el – iar patronul dumitale a

răsplătit din plin decizia noastră. Ce mai face Herr Virek, Estevez? Nu l-am văzut de cîteva săptămîni...

Marly privi iute spre Paco, dar chipul smead al acestuia era inexpresiv, perfect controlat.

– Cred că Señor este foarte bine.

– Excelent, aprobă Picard cu un entuziasm parcă exagerat. Se întoarse către femeie: Un om minunat. O legendă. Un patron deosebit. Un adevărat om de cultură.

Lui Marly i se păru că-l aude pe Paco suspinînd.

– Mi-ai putea spune, te rog, de unde a obținut sucursala dumitale newyorkeză lucrarea cu pricina?

Picard rămase cu gura căscată. Se uită de la Paco la Marly.

– Nu știi? Nu ți-au spus?

– Mi-ai putea spune, te rog?

– Nu, clătină din cap Picard, îmi pare rău, dar nu pot. Adevărul este că nu știm.

– Scuză-mă, îl fixă cu privirea femeia, nu prea înțeleg cum e posibil așa ceva...

– N-a citit rapoartele, Picard. Spune-i. Pentru intuiția ei, preferă s-o audă de la tine.

Picard îl privi ciudat pe Paco, după care își regăsi controlul.

– Bineînțeles, încuviință el. Cu multă plăcere...

– Crezi că-i adevărat? îl întrebă ea pe Paco cînd ieșiră pe Faubourg St. Honoré, în lumina soarelui de vară. Strada era ticsită de turiști, în majoritate japonezi.

– Am fost eu însumi în Lăbărțare, zise Paco și i-am intervievat pe toți cei implicați. Roberts n-a lăsat nici o dovadă a achiziției, deși de obicei nu e mai secretos decît oricare alt negustor de artă.

– Iar moartea lui a fost accidentală?

Bărbatul își puse niște ochelari de soare Porsche.

– Atît de accidentală pe cît este genul acesta de morți. Nu avem nici o posibilitate de-a ști cînd sau cum a obținut lucrarea. Am localizat-o aici, cu opt luni în urmă, iar toate străduințile de a investiga perioada anterioară s-au încheiat la Roberts, care murise de un an. Picard a neglijat să-ți spună că au fost cît pe-aci să piardă caseta. Roberts o păstra în reședința lui de la țară, alături de alte obiecte pe care moștenitorii lui le-au privit ca simple bizarerii. Toate erau pe punctul de a fi vîndute la licitație publică. Uneori îmi pare rău că nu s-a ajuns la asta.

– Și ce sînt celelalte obiecte? întrebă Marly potrivindu-și pasul după al lui.

– Crezi că nu le-am luat urma? zise el. Am făcut-o. Erau – și se încruntă, exagerînd efortul de memorie – o serie de mostre, totuși de puțin remarcabile, de artă populară contemporană...

– Se știa că Roberts ar fi fost interesat de asemenea lucruri?

– Nu, totuși aproximativ cu un an înaintea morții, a solicitat să fie primit ca membru în Institut de l'Art Brut, aici în Paris, și a aranjat să devină unul dintre sponsorii Colecției Aeschmann din Hamburg.

Marly încuviință din cap. Colecția Aeschmann se limita la lucrările psihopaților.

– Sîntem aproape siguri, continuă Paco apucînd-o de braț și cotind pe o stradă lăturalnică, că n-a încercat să utilizeze resursele existente în aceste locuri, doar dacă nu s-a folosit de un intermediar – lucru ce ni se pare implauzibil. Desigur, Señor a angajat cîteva zeci de experți să examineze arhivele ambelor instituții. Nici un rezultat...

– Spune-mi, zise Marly, de ce a presupus Picard că l-a văzut recent pe Herr Virek? Cum se poate așa ceva?

– Señor este sănătos. Señor se bucură de numeroase moduri de manifestare.

O conduse într-o sală de dimensiunile unui depou, cu ornamente cromate sclipind alături de oglinzi, sticle de băuturi și

jocuri electronice. Oglinzile minteau în legătură cu dimensiunile reale ale încăperii; în fundul acesteia, Marly putea zări reflectarea trotuarului, picioarele pietonilor, sclipirile razelor de soare pe capacul unei roți de automobil. Paco încuviință din cap spre bărbatul cu aspect adormit dinapoia tejghelei barului și, luînd-o de mînă pe femeie, o conduse prin mulțimea de mese rotunde din plastic îngrămădite laolaltă.

– Poți vorbi cu Alain de aici, spuse el. Am aranjat ca apelul să fie redirecționat de la apartamentul prietenei tale. Îi trase un scaun, un gest automat de politețe profesională care o făcu să se întrebe dacă nu fusese cu adevărat chelner, și-și așeză sacoșa pe masă.

– O să vadă că nu sînt acolo, observă Marly. Dacă anulez semnalul video, va deveni bănuitor.

– N-o să vadă nimic. Am generat o imagine digitală a feței tale, cu un fundal corespunzător. O s-o asociem imaginii de pe telefonul acesta.

Scoase din sacoșă un aparat modular elegant și-l puse în fața femeii. Ecranul din policarbon de grosimea unei foi de hîrtie se derulă silențios din partea superioară a telefonului, rigidizîndu-se imediat. Marly asistase o dată la metamorfoza unui fluture și văzuse transformarea aripilor sale în timp ce se uscau.

– Cum se face asta? întrebă ea, atingînd cu sfială ecranul. Aducea cu o tablă subțire de oțel.

– Este una dintre noile variante policarbon, răspunse Paco, un produs Maas...

Telefonul toarse discret. Bărbatul îl aranjă cu atenție înaintea lui Marly, trecu de cealaltă parte a mesei și vorbi:

– Apelul tău. Nu uita, ești acasă!

Se întinse și mîngîie un buton placat cu titan.

Chipul și umerii lui Alain acoperiră ecranul micuț. Imaginea avea neclaritatea și iluminarea slabă a unei cabine publice.

– Bună ziua, draga mea, rosti el.

– Bună, Alain.

– Ce mai faci? Sper că ai banii despre care am discutat... (Marly putea vedea că purta un bluzon întunecat, totuși nu reușea să distingă detalii.) Tovarășa ta ar putea să mai deretice prin cameră, continuă el părînd că se zgîiește peste umărul femeii.

– Tu n-ai făcut în viața ta curățenie într-o cameră.

– Fiecare cu aptitudinile lui, surîse bărbatul ridicînd din umeri. Ai banii mei, Marly?

Ea se uită spre Paco, care aprobă din cap.

– Da, bineînțeles.

– Minunat, Marly. Superb! A mai rămas un mic impediment.

Surîsul nu-i dispăruse.

– Care anume?

– Informatorii mei au dublat prețul. În mod firesc, trebuie să-l dublez și eu pe al meu.

Paco aprobă din nou din cap. Acum zîmbea și el.

– Perfect. Va trebui să mă interesez, desigur...

O scîrbea. Ar fi vrut să-i închidă telefonul.

– Și, desigur, ei vor fi de acord.

– Atunci unde ne-ntîlnim?

– O să te sun din nou, la cinci, spuse Alain.

Imaginea i se micșoră pînă la dimensiunea unui punctuleț verde-albăstrui, care dispăru.

– Pari obosită, observă Paco, strîngînd ecranul și băgînd telefonul în sacoșă. Mi-ai părut îmbătrînită cînd ai vorbit cu el.

– Adevărat?

Din cine știe ce motiv necunoscut, îi reveni în minte panoul de la galeriile Roberts, toate chipurile acelea. *Citește-ne cartea cu numele morților.* Toate Marly-urile, se gîndi, toate fetele care fuseseră ea în lungul anotimp al tinereții.

16

Legba

– Hei, prostovane. Rhea îl împunse fără delicatețe în coastă. Scoală-ți curu'.

Bobby se deșteptă, luptîndu-se cu plapuma de lînă, cu siluetele pe jumătate conturate ale unor dușmani neclari. Cu ucigașii mamei sale. Se găsea într-o odaie necunoscută, o încăpere ce se putea afla oriunde. O mulțime de oglinzi cu rame din plastic poleite în aur. Tapet stacojiu sclipitor. Văzuse Gotiki împodobindu-și astfel camerele, atunci cînd și-o puteau permite, dar îi văzuse și pe părinții lor decorînd în același stil apartamente întregi. Rhea azvîrli un maldăr de haine pe salteaua din plastic și-și înfundă mîinile în buzunarele unui bluzon de piele neagră.

Pătratele roz și negre ale plapumei se strînseseră în jurul mijlocului tînărului. Coborî ochii și văzu centipedul segmentat, pe jumătate afundat într-o cicatrice de lățimea unui deget de țesut trandafiriu, nou. Beauvoir spusese că acea creatură accelera vindecarea. Atinse cu vîrful ezitant al degetului țesutul cel nou și strălucitor și-l descoperi sensibil, totuși suportabil. Se uită spre Rhea.

– Băga-ți-ai asta-n cur, zise el arătîndu-i degetul.

Pentru cîteva secunde, se priviră fix peste degetul mijlociu ridicat al lui Bobby, apoi fata izbucni în rîs.

– Bine, făcu ea, mi-ai zis-o. Te las în pace. Totuși, ia țoalele alea și-mbracă-te. Ar trebui să ți se potrivească. Lucas trebuie s apară dintr-o clipă-n alta să te ia, și nu-i place s-aștepte.

– Da? Mie mi s-a părut un tip destul de calm.

Începu să scotocească printre haine, aruncînd o cămașă neagră cu imprimeuri aurii, decolorate de spălat, o alta din mătase roșie avînd pe mîneci franjuri albi din imitație de piele, un fel de tricou negru cu decupaje dintr-un alt material, transparent...

– Hei, mormăi el, de unde ai luat chestiile astea? Nu pot purta așa căcaturi...

– Sînt de la frate-miu mai mic, replică Rhea. Moda sezonului trecut și-ți zic să-ți acoperi mai repede curu' ăla alb pînă nu vine Lucas. Stai așa, ăla-i al meu, îi smulse ea tricoul de parcă ar fi fost pe punctul să i-l fure.

Bobby își trase cămașa negru-aurie și se chinui cu nasturii bombați făcuți din imitații de perle negre. Găsi o pereche de jeans negri, dar se dovediră a fi bufanți, cu pense complicate și lipsiți de buzunare.

– Ăștia-s toți pantalonii pe care-i ai?

– Isuse, își dădu ea ochii peste cap, am văzut țoalele pe care le a tăiat Pye de pe tine, gagiule. Nimeni nu te consideră vreun manechin. Îmbracă-te, da? Nu vreau necazuri cu Lucas. Poate o fi numai miere cu tine, da' asta nu-nseamnă decît că ai ceva ce și dorește foarte mult. Eu în nici un caz n-am nimic, așa că-n privința mea n-are scrupule.

Tînărul se sculă nesigur în picioare și încercă să-și încheie blugii.

– N-au fermoar, se uită el spre Rhea.

– Au nasturi. Caută p-acolo pe undeva. Asta era *moda*, pricepi?

Bobby găsi nasturii. Erau destul de complicat ascunşi şi se întrebă ce s-ar fi întîmplat dacă trebuia să urineze cît mai repede. Văzu sandalele de nailon negru lîngă saltea şi se încălţă.

– Ce-i cu Jackie? întrebă el, lipăind pînă într-un loc de unde se putea inspecta în oglinzile înrămate în aur. Lucas are scrupule şi-n privinţa ei?

O privi pe fată în oglindă şi văzu ceva traversîndu-i chipul.

– Ce vrei să zici?

– Beauvoir mi-a zis că ea e un cal...

– Taci, şuieră Rhea cu glas coborît şi speriat. Dacă Beauvoir ţi-a zis aşa ceva, e treaba lui. Altfel nu vorbim despre asta, pricepi? Sînt destule lucruri nasoale, ca să-ţi doreşti să fi fost înapoi acolo, cu fundul crestat.

El îi urmări ochii reflectaţi în oglindă, ochi negri adumbriţi de borul lat al pălăriei din fetru moale. Acum păreau că ar conţine mai mult alb decît înainte.

– Bine, încuviinţă după o pauză, apoi adăugă: Mulţumesc.

Răsuci gulerul cămăşii în fel şi chip, ridicîndu-l şi coborîndu-l, încercîndu-l în diverse moduri.

– Ştii ceva, comentă Rhea lăsînd uşor capul într-o parte, cu nişte ţoale pe tine, n-arăţi chiar aşa nasol. Atîta doar c-ai nişte ochi de parcă s-a pişat cineva-n zăpadă.

– Lucas, rosti Bobby cînd se aflau în lift, ştiţi cine-a mierlit-o p-a bătrînă?

Nu era o întrebare pe care se gîndise s-o pună, dar cumva irupsese precum o bulă de gaz într-o mlaştină.

Lucas îl privi îngăduitor, cu faţa sa prelungă şi neagră. Costumul lui întunecat, perfect croit, părea proaspăt călcat. Ţinea în mînă un baston solid din lemn lucios şi lăcuit, cu fibre ca nişte onduleuri negre şi roşii, avînd în vîrf o măciulie de alamă lustruită. Dinspre aceasta coborau nervuri tot din alamă, de lungimea degetului, incrustate perfect în baston.

– Nu, nu ştim. Buzele sale late formau o linie dreaptă, foarte serioasă. Asta-i ceva ce dorim tare mult să aflăm...

Bobby se foi stînjenit. Ascensorul îl complexa. Avea dimensiunile unui autobuz mai mic şi, fără să fi fost aglomeraţie, el era singurul alb. În vreme ce ochii i se foiau neliniştiţi prin cabină, observă că, în lumina fluorescentă, negrii nu păreau pe jumătate morţi aşa cum se întîmpla cu albii.

De trei ori pînă atunci pe durata coborîrii, liftul se oprise la un etaj şi staţionase, o dată timp de aproape cincisprezece minute. La prima oprire, Bobby privise întrebător spre Lucas.

– E ceva în puţ, spusese acesta.

– Ce anume?

– Alt lift.

Ascensoarele se găseau în mijlocul arcologiei, puţurile lor fiind străbătute de aducţii pentru apă, ţevi de canalizare, cabluri groase de forţă şi conducte izolate despre care Bobby bănuia că făceau parte din sistemul geotermal descris de Beauvoir. Toate acestea puteau fi zărite ori de cîte ori se deschideau uşile; totul era etalat, făţiş, ca şi cînd constructorii doriseră să fie capabili să poată vedea exact cum funcţionează fiecare dintre ele şi ce se întîmpla în orice loc. Nicăieri nu exista nici cel mai mic petec de suprafaţă vizibilă care să nu fi fost acoperit cu o reţea de grafitti întrepătrunse, atît de dese şi formate din atîtea straturi suprapuse încît devenea aproape imposibil să desluşeşti mesaje sau simboluri.

– N-ai mai fost pe aici sus, nu-i aşa, Bobby? întrebă Lucas, cînd uşile se lipiră din nou cu un zguduit şi reîncepură coborîrea. Tînărul scutură din cap. Păcat, urmă negrul. De înţeles, sigur că da, totuşi păcat. Doi-Pe-Zi mi-a zis că nu te încîntă prea mult ideea să rămîi în Barrytown. E-adevărat?

– Aşa-i, încuviinţă Bobby.

– Bănuiesc că şi asta-i de înţeles. Mie îmi pari un tînăr cu destulă imaginaţie şi iniţiativă. Eşti de acord?

Roti în palma trandafirie măciulia de alamă strălucitoare a bastonului şi-l fixă cu privirea pe Bobby.

– Aşa cred. Nu sufăr locul ăla. În ultima vreme, am început s-observ cum... în sfîrşit, nu se-ntîmplă nimic, niciodată, ştii? Vreau să zic că unele lucruri se întîmplă, dar întotdeauna aceleaşi chestii, iarăşi şi iarăşi în pizda mă-sii, ca o reluare, fiecare vară e ca aia dinaintea ei...

Vocea i se stinse, neştiind ce avea să creadă Lucas despre el.

– Îhî, spuse negrul, cunosc senzaţia asta. Poate că-i ceva mai adevărat în privinţa lui Barrytown decît a altor locuri, dar poţi simţi aceleaşi lucruri la fel de uşor în New York sau Tokio.

Nu poate fi adevărat, gîndi Bobby, totuşi aprobă din cap. În fundul minţii îşi amintea avertismentul lui Rhea. Lucas nu era mai ameninţător decît Beauvoir, dar masivitatea lui constituia în sine o formidabilă prezenţă. Iar Bobby lucra asupra unei noi teorii privind ţinuta personală; nu stabilise încă toate detaliile, însă o parte a teoriei implica ideea că oamenii cu adevărat periculoşi nu trebuiau cîtuşi de puţin să demonstreze acest lucru, iar capacitatea de a masca ameninţarea îi făcea şi mai periculoşi. Ipoteza contrazicea în mod evident regula Maidanului, unde puştii care n-aveau snagă-n ei se străduiau din răsputeri să-şi facă reclamă violenţei cu ţinte cromate. Ceea ce probabil că-i ajuta, măcar în privinţa acţiunilor pe plan local. Totuşi era foarte clar că Lucas nu avea absolut nimic de-a face cu acţiuni pe plan local.

– Văd că te-ndoieşti, rosti Lucas. Ei bine, probabil c-o s-o afli în curînd, deşi n-o să te convingi de la-nceput. După felul cum a pornit viaţa ta, lucrurile ar trebui să se menţină inedite şi excitante destulă vreme.

Uşa liftului se cutremură deschizîndu-se şi Lucas se puse în mişcare, împingîndu-l pe Bobby în faţa lui ca pe un copil. Ieşiră într-un hol pardosit cu gresie ce părea că se întinde la nesfîrşit, pe lîngă chioşcuri, tarabe cu baldachine din ţesături şi oameni

stînd pe vine lîngă pături pe care se aflau expuse fel de fel de obiecte.

Şi să nu pierdem vremea, adăugă împoldindu-l foarte uşor pe tînăr cu palma lui mare, atunci cînd Bobby se oprise înaintea unor mese acoperite de soft. Eşti în drum spre Lăbărţare, nenică, şi o s-ajungi acolo ca un adevărat conte.

Cum adică?

– Într-o limuzină.

Maşina lui Lucas era o incredibilă întindere de caroserie neagră cu steluţe aurii şi alămuri lucind ca oglinda, ornată cu o mulţime de gadgeturi baroce, al căror scop Bobby de abia putea să l ghicească. Decise că unul era o antenă parabolică, deşi semăna mai degrabă cu un calendar circular aztec; apoi intră, iar Lucas lăsă portiera largă să se închidă cu un bufnet uşor în urma lor. Geamurile aveau o nuanţă atît de întunecată, încît afară părea ca se lăsase noaptea, o noapte agitată în care mulţimile Proiectelor îşi continuau afacerile amiezii. În interiorul vehiculului exista un singur compartiment imens, capitonat cu covoraşe vii colorate şi perne pastelate din piele, aparent fără un scaun pe care să te aşezi. Nu se zărea nici volanul; bordul era o suprafaţă îmbrăcată în piele, lipsită de instrumente de comandă. Tînărul îl privi pe Lucas, care îşi slăbea nodul cravatei negre.

– Cum şofezi?

– Aşază-te pe undeva. Şofezi în felul ăsta: Ahmed, du-ne în New York, în Lower East.

Maşina se desprinse lin de lîngă trotuar şi Bobby căzu în genunchi pe un maldăr moale de covoraşe.

– Dacă nu doriţi altceva mai devreme, prînzul va fi servit peste treizeci de minute, domnule, se auzi o voce.

Era blîndă, melodioasă şi nu părea că ar fi venit dintr-un loc anume. Lucas izbucni în rîs.

– Se pricep, nu glumă, să le construiască în Damasc, comentă el.

– Unde?

– În Damasc, repetă negrul descheindu-şi haina şi instalîndu-se între cîteva perne deschise la culoare. Ăsta-i un Rolls. Unul vechi. Cît au avut bani, arabii ăia au construit maşini bune.

– Lucas, vorbi Bobby cu gura pe jumătate plină de friptură rece de pui, de ce ne trebuie o oră şi jum'ate s-ajungem la New York? Nu pot zice că ne tîrîm...

– Pentru că, răspunse Lucas, oprindu-se pentru altă sorbitură de vin alb frapat, atîta ne trebuie. Ahmed dispune de toate îmbunătăţirile prevăzute în fabricaţie, inclusiv de un sistem contraspionaj de mîna-ntîi. Pe şosea, în mişcare, asigură un grad remarcabil de intimitate, superior celui pentru care sînt gata să plătesc în New York. Ahmed, ţi se pare că cineva-ncearcă să ne ia urma, să ne-asculte, ori altceva?

– Nu, domnule, rosti vocea. Acum opt minute, panoul nostru de identificare a fost scanat infraroşu de un elicopter Tactic. Numărul elicopterului era MH-liniuţă-3-liniuţă-848, pilotat de caporalul Roberto...

– Bine, bine, încuviinţă Lucas. Perfect. Ajunge. Vezi? Ahmed a aflat despre tipu' ăla mai multe decît a aflat el despre noi.

Îşi şterse palmele de un şervet gros din olandă albă şi scoase o scobitoare de aur din buzunarul hainei.

– Lucas, spuse Bobby în vreme ce bărbatul explora cu delicateţe interstiţiile dintre dinţii săi mari şi pătraţi, ce s-ar întîmpla dacă, să zicem, ţi-aş cere să mă duci în Times Square şi să mă laşi acolo?

– Oho, făcu negrul coborînd scobitoarea, în zona cea mai scandaloasă a oraşului. Care-i treaba, Bobby, ai nevoie de droguri?

– Nu, da' mă-ntrebam...

– Ce te întrebai? Vrei să mergi în Times Square?

– Nu, pur şi simplu a fost primul loc care mi-a venit în minte. Vreau să zic... adică, m-ai lăsa?

– Nu, şi n-aş vrea să mai insist în direcţia asta. Nu trebuie însă să te consideri un prizonier. Mai degrabă, un oaspete. Un oaspete *de valoare*.

– Aha, surîse şters Bobby. Am înţeles. Ceva de genul custodie în scop de protecţie, probabil.

– Exact, aprobă Lucas, reîncepînd să folosească scobitoarea. Şi dacă tot sîntem aici, ecranaţi cum trebuie de bunul Ahmed, ar fi timpul să avem o discuţie. Bănuiesc că fratele Beauvoir ţi-a spus cîte ceva despre noi. *Tu* ce crezi, Bobby, despre ce-ai auzit?

– Păi, da... e interesant, da' nu-s sigur că-nţeleg.

– Ce nu-nţelegi?

– Păi, chestiile astea cu vudu... Lucas înălţă sprîncenele.

– Vreau să spun că-i treaba voastră, asta vreţi voi, adică *credeţi* în asta, nu? Da' Beauvoir cînd vorbeşte d-afaceri, tehnă de-a străzii, cum n-am mai auzit pîn-acum, cînd vorbeşte de mambo şi fantome şi şerpi şi, şi...

– Şi mai ce?

– Cai, zise tînărul simţind un nod în gît.

– Bobby, tu ştii ce-i o metaforă?

– O componentă? Aşa ca un condensator?

– Nu. Lasă atunci metaforele. Cînd Beauvoir sau eu îţi pomenim de loa şi de caii lor, aşa cum îi denumim pe cei puţini aleşi de loa să-i călărească, tu trebuie să-nţelegi că noi vorbim două limbi în acelaşi timp. Una din limbile astea o înţelegi deja. E limba tehnilor străzii, cum îi spui tu. Poate că noi utilizăm cuvinte diferite, dar vorbim tehna. Poate că noi zicem Ogun Feray pentru ceva ce tu numeşti spărgător de gheaţă, pricepi? Dar în acelaşi timp, cu aceleaşi cuvinte, noi vorbim despre alte lucruri, iar asta tu n-o înţelegi. Nici nu-i nevoie.

Lăsă scobitoarea. Bobby inspiră adînc.

– Beauvoir spunea că Jackie e cal pentru un șarpe, un șarpe numit Damballah. Tradu-mi și mie asta-n tehna străzii.

– Sigur că da. Gîndește-te că Jackie este un deck ciberspațiu, un deck tare drăgălaș, cu glezne frumoase. Rînji, iar tînărul roși. Gîndește-te că Damballah, căruia unii îi spun șarpele, este un program. Să zicem un spărgător de gheață. Damballah intră-n deckul Jackie și Jackie taie gheața. Asta-i tot.

– Perfect, făcu Bobby simțind că înțelege, și-atunci ce-i matricea? Dacă ea-i un deck și Damballah-ii un program, ce-i ciberspațiul?

– Lumea, spuse Lucas.

– Ar fi mai bine dacă de aici am lua-o pe jos, rosti Lucas.

Rolls-ul se opri silențios, mătăsos, și negrul se scula, încheindu-și haina.

– Ahmed atrage prea mult atenția.

Își luă bastonul, iar portiera emise un clinchet slab cînd se autodescuie.

Bobby coborî în urma lui Lucas, în inconfundabila aromă specifică Lăbărțării, un amalgam bogat de damf stătut de metrou, funingine străveche și iz cancerigen de plastice noi, toate pătrunse de mirosul de carbon al combustibililor fosili ilegali. Sus, deasupra capetelor, în strălucirea reflectată a arcelor-lămpi, unul din domurile Fuller neterminate dezvăluia două treimi din cerul serii, trandafiriu ca un somon, muchiile sale zdrențuite semănînd cu un fagure cenușiu, rupt. Mozaicul de domuri al Lăbărțării tindea să genereze microclimate eronate; existau zone acoperind cîteva cvartale, unde o bură fină de condens se revărsa în permanență din geodezicele pătate de funingine, și secțiuni înalte ale domurilor, faimoase pentru descărcările statice de electricitate, o varietate aparte de fulgere urbane. Mergînd în urma lui Lucas pe stradă, Bobby simți un vînt continuu, o briză caldă

și abrazivă, cauzată probabil de modificările de presiune din lunga rețea de metrou a Lăbărțării.

– Ține minte ce ți-am zis, vorbi negrul, strîngînd din pleoape ca să se ferească de particulele mușcătoare de praf. Tipul este mai mult decît pare. Și chiar dacă n-ar fi decît ceea ce pare, tot ar trebui să te porți respectuos. Dacă vrei s-ajungi cowboy, vei întîlni acum un simbol al meseriei ăsteia.

– Gata, m-am prins. Scutură piciorul, evitînd o bucată gri de imprimat care încerca să i se înfășoare în jurul gleznei. Deci el e ăla de la care tu și Beauvoir ați cum...

– Ha! Nu! Nu uita ce ți-am spus. Dacă vorbești pe stradă în loc deschis, e ca și cum ți-ai afișa cuvintele pe un avizier.

Bobby se strîmbă, apoi încuviință din cap. Căcat. O belea întruna. Era acum aici c-un baștan din cei mari, băgat pînă la gît într-un soi de afacere uluitoare și continua să se poarte ca un wilson. Baștan! Ăsta era cuvîntul pentru Lucas și pentru Beauvoir, cît despre cioacele alea vudu ajunsese la concluzia că erau un fel de vrajă pe care le-o aruncau fraierilor. În Rolls, Lucas se lansase într-un monolog ciudat și prelung despre Legba, loa al comunicațiilor, „stăpînul drumurilor și potecilor", iar bărbatul la care-l ducea acum pe Bobby era un favorit al lui Legba. Cînd Bobby întrebase dacă individul era alt baștan, Lucas răspunsese că nu; tipul mersese toată viața cu Legba, fusese atît de aproape încît nu știuse niciodată că loa exista acolo, ca și cum ar fi făcut parte din el, ca și cum ar fi fost umbra lui. El le vînduse lui Beauvoir și Lucas softul pe care Doi-Pe-Zi i-l închiriase lui Bobby...

Lucas dădu un colț și se opri, cu tînărul pe urmele lui. Se aflau în fața unei clădiri din piatră înnegrită, ale cărei ferestre fuseseră sigilate, acum cîteva decenii, cu foi de tablă ondulată. Cîndva, la parter existase un soi de prăvălie, ale cărei vitrine crăpate erau acum acoperite de murdărie. Între ferestrele oarbe, ușa fusese ranforsată cu același oțel ce astupa ferestrele de la etaj

și lui Bobby i se păru că distinge o firmă înapoia ferestrei din stînga, o firmă de neon abandonată, zăcînd înclinată pe o parte în penumbră. Lucas rămăsese locului, privind inexpresiv ușa, cu vîrful bastonului proptit pe trotuar, mîinile sale largi așezate una peste cealaltă pe măciulia din alamă.

– Primul lucru pe care-l înveți, rosti el pe tonul cuiva care citează un proverb, este că-ntotdeauna trebuie să aștepți...

Bobby avu impresia că aude un rîcîit înapoia ușii, urmat de un zornăit ca de lanțuri.

– Extraordinar, comentă Lucas, parcă am fi fost așteptați.

Ușa se deschise cîțiva centimetri pe balamale bine unse, apoi păru că se oprește, lovindu-se de ceva. Un ochi îi privi, fără să clipească, suspendat acolo în crăpătura de praf și beznă, și la început tînărului i se păru că trebuia să fie ochiul unui animal mare, irisul avînd o nuanță ciudată de galben-cafeniu, iar pupilele împestrițate și străbătute de vinișoare roșii, pleoapa inferioară holbîndu-se, mai roșie, dedesubt.

– Tipu' piază-rea, rosti fața invizibilă căreia îi aparținea ochiul, apoi: tipu' piază-rea și-un căcățel. Isuse...

Urmă un sunet oribil, un horcăit parcă de flegmă străveche adusă la suprafață din tainițe necunoscute, după care bărbatul scuipă.

– Hai, mișcă, Lucas. Un alt rîcîit și ușa se căscă înapoi în întuneric. Sînt un om ocupat...

Ultimele cuvinte veniseră de la o distanță de un metru, îndepărtîndu-se ca și cum proprietarul ochiului fugea de lumina intrată prin ușa deschisă.

Lucas păși înăuntru, urmat îndeaproape de Bobby, care simți ușa închizîndu-se silențioasă îndărătul lui. Bezna bruscă îi zbîrli firele de păr de pe antebrațe. Avea impresia că întunericul era viu, neclar, dens și, cumva, inteligent.

Apoi un chibrit scăpără, iar un fel de lampă sub presiune fîsîi și scuipă cînd gazul din butelie se aprinse. Bobby rămase

holbîndu-se la chipul dinapoia felinarului, unde ochiul cel galben și injectat aștepta alături de perechea lui în ceea ce tînărul ar fi dorit tare mult să creadă că era o mască.

– Nu cred că ne așteptai, este, Finlandezule? întrebă Lucas.

– Dacă vrei să știi, spuse fața dezgolind dinți mari, drepți și gălbui, tocmai ieșeam să caut ceva de mîncare.

Lui Bobby i se părea că individul ar fi putut supraviețui cu o dietă formată din mochete mucegăite, sau îngropîndu-se răbdător prin hîrtia sepia ordinară a cărților umflate de umezeală ce se ridicau pînă la înălțimea umerilor de ambele părți ale coridorului pe care se aflau.

– Cine-i căcățelul, Lucas?

– Vezi tu, Finlandezule, Beauvoir și cu mine avem oareće dificultăți cu ceva ce am cumpărat cu bună-credință de la tine.

Negrul întinse bastonul și atinse delicat o streașină cu aspect periculos formată din ediții broșate, pe jumătate distruse.

– Chiar așa? Finlandezul își răsfrînse buzele cenușii, simulînd în batjocură îngrijorarea. Lasă-n morții mă-sii edițiile alea princeps, Lucas. Dacă le dărîmi, le plătești.

Lucas retrase bastonul. Manșonul lustruit scînteie în lumina felinarului.

– Așadar ai probleme, continuă Finlandezul. Ciudat, Lucas, tare-al dracu' de ciudat. Obrajii săi erau gri, brăzdați de cute diagonale adînci. Și eu am niște probleme, ba chiar vr'o trei. Azi-dimineață nu le-aveam. Da-mi zic c-așa-i viața cîteodată.

Lăsă lampa fîsîitoare pe un fișet din oțel demontat și pescui o țigară îndoită, fără filtru, dintr-un buzunar lateral a ceea ce putea să fi fost cîndva o jachetă din tweed.

– Cele trei probleme ale mele sînt la etaj. Poate că vrei să te uiți la ele...

Frecă un chibrit din lemn de baza felinarului şi-şi aprinse ţigara. Duhoarea acră a tutunului negru cubanez se adună în spaţiul dintre ei.

– Ştii, spuse Finlandezul păşind peste primul trup, eu locuiesc aici de multă vreme. Toţi mă cunosc. Ştiu că sînt aici. Cumperi de la Finlandezul şi ai o garanţie. Şi de fiecare dată-mi ştiu marfa...

Bobby se holba la chipul răsucit în sus al cadavrului, la ochii stinşi. Forma trunchiului era anormală în felul cum zăcea acolo, în hainele negre. Fizionomie japoneză, inexpresivă, ochi morţi...

– Şi de atîta vreme, urmă Finlandezul, ştii cîţi au fost îndeajuns de cretini ca să-ncerce să intre aici şi să mă facă? Nici unul! Nici unul pînă azi-dimineaţă şi am deja *trei*, în morţii mă-sii. Mă rog, şi-i aruncă o privire ostilă lui Bobby, cred că nu trebuie să-l pun şi pe căcăţel la socoteală, totuşi... Ridică din umeri.

– Mi se pare diform, rosti tînărul continuînd să se uite la primul cadavru.

– Asta pentru că-năuntru e mîncare de cîini, rînji Finlandezul. Tocătură.

– Finlandezul colecţionează arme exotice, explică Lucas atingînd cu vîrful bastonului încheietura mîinii altui corp. I-ai scanat pentru implanturi?

– Îhî. Mi-am rupt spatele. A trebuit să-i car jos, în camera din spate. Nimic altceva decît te-ai fi aşteptat. O echipă d-asasini. Îşi supse zgomotos măselele: Da' de ce-ar fi vrut cineva să mă facă *pe mine?*

– Poate că le-ai vîndut ceva foarte scump, care nu şi-a făcut treaba, comentă negrul.

– Sper că nu zici că tu i-ai trimis, Lucas, vorbi sec Finlandezul, decît dacă vrei să vezi cum fac şmecheria cu mîncarea de cîini.

– Am zis eu că ne-ai fi vîndut ceva care nu şi-a făcut treaba?

– „Oarece dificultăţi", ai zis. Ce altceva aţi mai cumpărat voi de la mine-n ultima vreme?

– Scuză-mă, Finlandezule, dar nu sînt ai noştri. O ştii şi tu.

– Mda, cred c-aşa-i. Atunci ce morţii mă-sii te-a adus aici, Lucas? Ştii că ce-aţi cumpărat n-avea garanţiile obişnuite...

– Ştii, făcu Finlandezul după ce ascultă povestea rulării inutile a lui Bobby în ciberspaţiu, acolo-i un căcat nasol. Clătină încet din capul său turtit şi ciudat alungit: 'Nainte nu era aşa. Se uită spre Lucas: Voi ştiţi, nu?

Stăteau aşezaţi la o masă pătrată, albă, într-o încăpere albă de la parter, înapoia prăvăliei ticsite cu resturi. Podeaua era greu uzată de spital, dispusă într-un şablon antiderapant, iar pereţii – plăci mari de plastic alb prăfuit conţinînd straturi dense de circuite antiinterceptie. Prin comparaţie cu magazinul de la stradă, odaia cea albă părea steril de curată. În jurul mesei, cîteva trepieduri din aliaje, înfoiate cu senzori şi echipamente de scanare, păreau sculpturi abstracte.

– Ce să ştim? întrebă Bobby.

Cu fiecare relatare a aventurii sale, se simţea tot mai puţin un wilson. Important. Îl făcea să se simtă important.

– Nu tu, tăntălăule, rosti obosit Finlandezul. El. Marele piază-rea. El ştie. Ştie că nu-i la fel... N-a mai fost, de mult timp. Io-s pe meseria asta de cînd mă ştiu. De mult. Dinainte de război, 'nainte ca s-existe matricea, sau oricum 'nainte ca oamenii *să ştie* că există aşa ceva. (Îl privea acum pe Bobby.) Am o pereche de pantofi mai bătrîni decît tine, aşa că ce morţii mă-sii să m-aştept de la tine să ştii? Cowboy au existat de cînd au existat calculatoare. Ei au construit primele calculatoare cu care să taie gheaţa nemţească, este? Spărgătoare de coduri. Aşa că gheaţa a existat încă 'nainte de calculatoare, dacă vrei s-o iei aşa.

Își aprinse a cincisprezecea țigară a serii și fumul începu să umple odaia albă.

– Lucas știe, îhî. Ultimii șapte-opt ani au fost chestii ciudate acolo, pe circuitul cowboylor de consolă. Noii jochei *cad la-nvoială cu chestiile*, așa-i, Lucas? Păi cum, poți face prinsoare că știu – ei tot mai au nevoie de hard-uri și soft-uri, și tot treb'e să fie mai iuți decît șerpii pe gheață, da' toți, toți care se pricep de-adevăratelea cum s-o taie, au aliați, așa-i, Lucas?

Lucas scoase din buzunar scobitoarea de aur și porni să exploreze o măsea, cu chip întunecat și serios.

– Tronuri și dominioane, făcu o aluzie obscură Finlandezul. Îhî, sînt chestii p-acolo. Fantome, glasuri. De ce nu? Oceanele aveau sirene, tot soiul de căcaturi, și noi avem un ocean de siliciu, nu? Sigur, nu-i decît o halucinație programată pe care-am fost de acord s-o partajăm – ciberspațiul – da' oricine care se cuplează *știe*, știe-n morții mă-sii că-i un întreg univers. Și-n fiecare an devine tot mai aglomerat, parc-ar fi...

– Pentru noi, rosti Lucas, *lumea* a funcționat dintotdeauna așa.

– Păi da, spuse Finlandezul, de-aia voi vă puteați conecta direct și să le ziceți oamenilor că chestiile cu care cădeați la-nvoială erau tot vechii voștri zei din copaci...

– Călăreții Divini...

– Sigur că da. Poate că voi o credeți. Da' io-s destul de bătrîn să-mi amintesc cînd nu era așa. Acu' zece ani, dacă intrai în Gentlemanul Păgubaș și-ncercai să-i zici vreunui jocheu din ăia tari c-ai vorbit cu fantomele în matrice, ar fi spus că erai țăcănit.

– Wilson, interveni Bobby simțindu-se neglijat și mai puțin important ca pînă atunci.

Finlandezul îl privi inexpresiv.

– Ce?

– Wilson. Muist. Cred că ăsta-i limbajul oților...

Iar o făcuse. Căcat!

Finlandezul îl examină extrem de straniu.

– Isuse... Așa se zice, da? Hristoase. *Îl cunosc* pe gagiu.

– Pe cine?

– Pe Bodine Wilson. Primul individ de care știu s-ajungă figură de stil.

– Era tîmpit? întrebă Bobby, regretînd imediat că vorbise.

– Tîmpit? Pe dracu', era dat în mă-sa de deștept. Finlandezul strivi țigara într-o scrumieră Campari din ceramică crăpată. Numa' că le rata-n serie. A lucrat o dată și cu Dixie Linie-dreaptă...

Ochii galbeni, injectați priveau în gol.

– Finlandezule, rosti Lucas, de unde ai luat spărgătorul ăla de gheață pe care ni l-ai vîndut?

Bătrînul îl privi inexpresiv.

– Patru'j de ani de meserie, Lucas. Știi de cîte ori mi s-a pus întrebarea asta? Știi de cîte ori aș fi fost mort dac-aș fi răspuns la ea?

– Am înțeles, aprobă negrul. Vreau totuși să-ți zic ceva. Întinse scobitoarea spre Finlandez ca pe un pumnal de jucărie: Adevăratul motiv pentru care vrei să stai aici și să mănînci rahat este că tu crezi că ăia trei morți de sus au o legătură cu spărgătorul pe care ni l-ai vîndut. Ai fost foarte atent cînd Bobby ți a povestit cum i-au ras apartamentul maică-sii.

– Poate, își dezveli dinții celălalt.

– Cineva te-a trecut pe lista lui, Finlandezule. Ăia trei ninja morți de sus au costat pe cineva o grămadă de bani. Cînd nu se vor întoarce, acel cineva va fi și mai decis.

Ochii galbeni tiviți cu purpuriu clipiră.

– Erau plini de implanturi, spuse el, pregătiți să ucidă, da' unu' din ei avea și alte chestii. Chestii pentru pus întrebări. (Degetele sale pătate de nicotină, aproape de culoarea elitrelor de gîndaci, se ridicară să maseze îngusta buză superioară.) Am găsit la el numele lui Wigan Ludgate... Wig Perucă.

– N-am auzit niciodată de el, comentă Lucas.

– Blestematu' dracu', făcu Finlandezul, cîndva era cowboy.

Wigan Ludgate – începu Finlandezul şi pentru Bobby totul era infinit de captivant, chiar mai grozav decît să-i asculte pe Beauvoir şi Lucas – fusese cinci ani jocheu de vîrf, ceea ce reprezintă o perioadă decentă pentru un cowboy ciberspaţiu. După cinci ani, un cowboy este de obicei bogat, legumă sau finanţează o echipă de spărgători mai tineri, ocupîndu-se strict de partea managerială. În prima sa perioadă de tinereţe şi glorie, Wig devastase într-o trecere prelungită acele sectoare destul de puţin populate ale matricei reprezentînd regiunile geografice care, cîndva, fuseseră cunoscute drept Lumea a Treia.

Siliciul nu se uzează; microcipurile sînt practic nemuritoare. Perucă remarcase acest lucru. Ca oricare copil de vîrsta sa, ştia însă că siliciul *se învechea*, ceea ce era mai rău decît uzura; realitatea respectivă constituia pentru Perucă o constantă sumbră şi acceptată, precum impozitele ori moartea. De fapt, posibilitatea ca echipamentul lui să rămînă în urma progresului tehnologic îl îngrijora mai mult decît moartea (avea douăzeci şi doi de ani) sau impozitele (nu apărea în nici un fişier, deşi plătea unei spălătorii de bani din Singapore un procentaj anual aproximativ echivalent cu impozitul pe care ar fi trebuit să-l achite dacă îşi declara venitul). Wig socotea că tot siliciul învechit trebuia să ajungă undeva. A aflat că ajungea în mai multe locuri foarte sărace, care se străduiau să-şi încropească o bază industrială. Erau naţiuni atît de ignorante, încît conceptul de naţiune continua să fie privit cu seriozitate. Wig s-a strecurat prin vreo două amorţeli africane şi s-a simţit ca un rechin bîntuind o piscină plină cu caviar. Desigur, nici una dintre acele mici bobiţe gustoase nu reprezenta mare lucru, dar puteai pur şi simplu deschide

lung botul şi goleai piscina; era uşor, suficient şi se aduna. Perucă l-a lucrat pe africani vreo săptămînă, provocînd incidental şi căderea a cel puţin trei guverne şi determinînd necunoscute drame omeneşti. La sfîrşitul săptămînii, plin de crema cîtorva milioane de conturi bancare ridicol de mici, s-a retras. Pe cînd ieşea, lăcustele intrau; şi alţii avuseseră ideea cu africanii.

Wig a petrecut următorii doi ani pe plaja de la Cannes, ingerînd doar cele mai scumpe droguri personalizate şi deschizînd periodic un minuscul televizor Hosaka pentru a studia cu o atenţie stranie şi ciudat de inocentă trupurile umflate ale africanilor morţi. La un moment dat, nimeni n-a mai putut spune unde sau cînd sau de ce a început să se remarce că Wig înnebunise. Mai exact, a spus Finlandezul, Perucă devenise convins că Dumnezeu locuia în ciberspaţiu sau poate că ciberspaţiul *era* Dumnezeu sau o nouă manifestare similară. Incursiunile lui Wig în teologie tindeau să fie marcate de schimbări majore de paradigme, de adevărate salturi de credinţă. Finlandezul cam bănuia ce făcuse Wig în perioada aceea; la puţin timp după convertirea la propria-i credinţă, Wigan Ludgate revenise în Lăbărţare şi se îmbarcase într-un voiaj epic, chiar dacă aleatoriu, de descoperiri cibernetice. Fost jocheu de consolă, el ştia unde să caute lucrurile cele mai bune din ceea ce Finlandezul numea hard-uri şi softuri. Era încă bogat şi Finlandezul îi furnizase atît una, cît şi cealaltă. Wig îi explicase că metoda sa de explorare mistică implica proiectarea propriei conştiinţe în sectoarele goale, nestructurate, ale matricei, unde începea să aştepte. Trebuia să recunoască, adăugă bătrînul, că nu pretinsese niciodată a-L întîlni pe Dumnezeu, deşi susţinea că-I simţise în cîteva rînduri prezenţa deplasîndu-Se prin grilă. Cu timpul, Wig îşi epuizase banii. Şi deoarece căutarea-i spirituală terminase pînă şi puţinele legături de afaceri datînd din perioada preafricană, în cele din urmă se dăduse la fund.

– A reapărut într-o bună zi, spuse Finlandezul, nebun ca un șobolan dintr-o căcăstoare. Oricum fusese un amărâștean slab și palid, da' acum era acoperit de tot felul de rahaturi africane, mărgele, oase ș-altele.

Bobby își desprinse atenția de la poveste doar atît cît să se întrebe cum putea cineva care arăta ca Finlandezul să descrie o altă persoană ca fiind un amărâștean slab și palid, apoi se uită spre Lucas, al cărui chip era încremenit într-un rînjet. Îi trecu atunci prin minte că negrul putea fi oarecum afectat de referirile la Africa. Finlandezul își urma însă amintirile.

– Avea o grămadă de chestii pe care voia să le mărite. Deck-uri, periferice, soft... Toate vechi de vr'o doi ani, da' chestii de vîrf, așa că i le-am luat. Am văzut c-avea o mufă implantată după ureche și ținea-n ea un microsoft. Ce-ai în el? l-am întrebat. E gol, mi-a răspuns. Stătea exact acolo unde ești tu, puștiule, și-așa mi-a zis, e gol și-i glasul Domnului și eu trăiesc de-a pururi în zgomotul Lui de fond, sau alt rahat d-ăsta. Mi-am și zis, Hristoase, acu' chiar că-i dus de tot cu pluta. Stătea acolo și-și număra pentru a cincea oară banii pe care-i dădusem. Perucă, i-am zis, timpu' costă bani, da' zi și mie ce-ai de gînd să faci acum? Eram curios, știi? Îl cunoșteam de ani de zile, din meserie... Finlandezule, mi-a spus, trebuie să ies din puțu' gravitațional, acolo sus e Dumnezeu. Adică, știi, El este peste tot, da' aici jos sînt prea multe interferențe și-I acoperă chipul. Așa-i, am zis, ai dreptate. I-am arătat ușa și-asta a fost. De-atunci nu l-am mai întîlnit.

Bobby clipi, așteptă, se foi puțin pe scaunul pliant tare.

– Peste vr'un an însă, vine la mine un gagiu, un tip de pe orbitele înalte care era-n permisie-n puț și-avea niște soft bunicel de vînzare. Nu nemaipomenit, da' interesant. Mi-a zis că-i de la Perucă. Acu' poate că Wig era dus cu sorcova și ieșise de mult din meserie, da' tot mai putea recunoaște chestiile valabile. L-am cumpărat. Asta s-a-ntîmplat acu' vreo zece ani, să zicem. De

atunci, aproape-n fiecare an, apare cîte cineva care zice: „Wig mi-a spus c-ar trebui să-ți aduc asta". De obicei, le cumpăr. N-au fost niciodată cioace tari, da' erau bune. În plus, n-a venit de două ori același individ.

– Atîta, Finlandezule, doar soft? întrebă Lucas.

– În general, da, plus niște sculpturi ușchite, uitasem de ele. Credeam că le făcuse Wig. Cînd mi-a adus-o pe prima, am cumpărat soft-urile și dup-aia am zis ce morții mă-sii-i asta? Wig a zis că s-ar putea să te intereseze, mi-a răspuns gagiu'. Spune-i că-i soni, i-am zis. Gagiu' a rîs și-a zis poți s-o păstrezi, eu nu mă-ntorc cu porcăria asta-napoi. Cum să-ți zic, era așa, mare cam cît un deck, mai multe gunoaie și căcaturi băgate-ntr-o cutie... Am pus-o și eu dup-o ladă de Coca plină cu șpan și-am uitat de ea, numa' că moș Smith – demult a fost coleg cu mine, se ocupa mai mult de artă și anticariate – a văzut-o și-a vrut s-o ia. Și-atunci am făcut o-nțelegere. Finlandezule, mi-a zis, mai la mi rost d-astea. E plin orașu' de găozari care-s în limbă după ele. De-atunci, cum mai apărea ceva de la Perucă luam și sculptura și i-o vindeam lu' Smith. Nu ieșeau însă cine știe ce lovele... (Finlandezul strînse din umeri.) Asta pînă luna trecută, cînd a venit un puști cu chestia pe care-ați luat-o voi. Era de la Wig. Fii atent, mi-a zis, ăsta-i biosoft și-i un spărgător. Wig zice că-i marfă. L-am scanat și n-arăta rău. Mi s-a părut interesant, știi? Și lu' parteneru' tău, Beauvoir, i s-a părut interesant. L-am cumpărat. Beauvoir l-a cumpărat de la mine. Sfîrșitu' poveștii.

Scoase o țigară ruptă, îndoită în două.

– Băga-mi-aș..., mormăi el.

Din același buzunar, luă un pachet decolorat cu foițe de țigară și extrase una din hîrtiuțele trandafirii fragile, înfășurînd-o strîns în jurul țigării rupte, ca un fel de atelă. Cînd linse lipiciul, Bobby întrezări o limbă roz-cenușie foarte ascuțită.

– Și unde locuiește domnul Wig? întrebă Lucas, cu degetele mari sub bărbie palmele sale lătărețe alipite în fața nasului.

– Să mă ia dracu' dac-am habar. Undeva prin orbită. Şi destul de modest, dacă banii pe care-i căpăta de la mine-nsemnau ceva pentru el. Ştii, am auzit c-acolo sus există locuri unde n-ai nevoie de bani, dacă te-nglobezi în economie, aşa că o sumă mică poate dura destul de mult. Da' nu mă-ntreba, sînt agorafob.

Rînji răutăcios spre Bobby, care încerca să-şi alunge din minte imaginea limbii.

– Ştii, urmă Finlandezul mijind ochii către Lucas, cam pe atunci am început s-aud despre căcaturile nasoale care se întîmplă-n matrice.

– Ce anume? se interesă Bobby.

– Tu nu te băga-n morţii mă-sii, replică Finlandezul, continuînd să-l fixeze pe Lucas. Asta a fost înainte s-apăreţi voi, noua echipă piază-rea. Cunoşteam p-o samurai de stradă care a fost angajată de-un tip din Forţele Speciale, pe lîngă care Perucă părea cel mai cu capu' pe umeri gagiu. Ea şi c-un cowboy pe care-l scoseseră din Chiba erau pe urmele unei chestii d-astea. Poate c-au găsit-o. Ultima dată i-am văzut în Istanbul. Acu' cîţiva ani, am auzit că ea locuieşte-n Londra. Cine dracu' mai ştie? Şapte, opt ani...

Brusc, Finlandezul păru obosit şi bătrîn, foarte bătrîn. Lui Bobby îi părea un şobolan imens şi împăiat, pus în mişcare de sîrme şi arcuri ascunse. Scoase din buzunar un ceas de mînă, cu cadran crăpat şi curea de piele slinoasă, şi-l consultă.

– Isuse! Eh, asta-i tot ce scoţi de la mine, Lucas. În două'j de minute vin pe la mine nişte amici de la o bancă d-organe să discutăm afaceri.

Bobby se gîndi la trupurile de la etaj. Stătuseră acolo toată ziua.

– Hei, făcu Finlandezul citindu-i expresia, băncile d-organe sînt nemaipomenite ca să te scape de buclucuri. Îi plătesc,

Gazarilor ălora de sus nu le-au mai rămas cine ştie ce organe... Izbucni în rîs.

– Ziceai c-a fost apropiat de... Legba? Şi Legba-i ăla despre care tu şi Beauvoir ziceţi că m-ajutat cînd m-am lovit de gheaţa neagră?

Înapoia marginii de fagure a geodezicelor, cerul se lumina.

– Da, încuviinţă Lucas. Părea adîncit în gînduri.

– Totuşi nu pare c-ar crede-n chestiile alea.

– Nu contează, răspunse negrul cînd Rollsul apăru în faţă. El a fost întotdeauna aproape de esenţa lucrurilor.

17

Pădurea veveriţelor

Avionul aterizase în apropiere de zgomotul apei curgătoare. Turner îl putea auzi, răsucindu-se în plasa-g, în braţele febrei sau ale somnului, apă şiroind pe piatră, unul dintre cîntecele cele mai vechi. Avionul era inteligent, deştept ca un cîine, avînd instincte supercablate de camuflare. Îl simţi legănîndu-se pe trenul de aterizare, undeva în noaptea bolnavă, şi strecurîndu-se înainte, crengile mîngîind şi zgîriind cupola neagră. Avionul se tîrî în umbra verde-închis şi îngenunche, structura lui gemînd şi scîrţîind atunci cînd se turti, pe burtă, în mîl şi granit precum un calcan în nisip. Învelişul mimetic de policarbon de pe aripi şi fuzelaj se împestriţă şi întunecă, preluînd culorile şi modelele pietrei argintate de lună şi ale solului pădurii. În cele din urmă amuţi şi se auzi numai sunetul apei prin albia pîrîului...

Se trezi precum o maşinărie, deschizînd ochii, cuplînd vederea, amintindu-şi străfulgerarea roşie a morţii lui Lynch dincolo de cătarea fixă a Smith & Wesson-ului. Deasupra lui, curbura cupolei era dantelată cu aproximări mimetice de frunze şi crengi. Zori lăptoşi şi zgomot de apă curgătoare. Avea pe el tot cămaşa albastră de la Oakey. Acum duhnea acru a sudoare; îi rupsese mînecile cu o zi în urmă. Pistolul îi zăcea între

picioare, îndreptat către manşa neagră a jetului. Plasa-g era un năvod inert în jurul şoldurilor şi umerilor. Se răsuci şi văzu fata: chip oval şi o dîră cafenie, de sînge uscat sub o nară. Era încă inconştientă, transpirînd, cu buzele întredeschise, ca ale unei păpuşi.

– Unde sîntem?

– La cincisprezece metri sud-sud-est de coordonatele pe care le-ai dat, răspunse avionul. Ţi-ai pierdut din nou cunoştinţa. Am optat pentru camuflare.

Turner întinse braţul înapoi şi scoase interfaţa din mufă, întrerupînd legătura cu avionul. Privi greoi în jurul carlingii pînă găsi comenzile manuale ale cupolei. Aceasta suspină pe servouri, ţesătura de frunze din policarbon mişcîndu-se în timp ce se ridica. Bărbatul trecu un picior peste margine şi coborî ochii către mîna sa, lipită de fuzelaj la marginea carlingii. Policarbonul reproducea tonurile cenuşii ale unui bolovan din apropiere; în vreme ce-l fixa, începu să picteze un petec de mărimea palmei lui, avînd aceeaşi culoare. Turner trecu şi celălalt picior, uitînd arma pe scaun, şi se lăsă să lunece pe sol şi în iarba înaltă şi înmiresmată. Apoi dormi din nou, cu fruntea lipită de iarbă şi visă apă curgătoare.

Cînd se deşteptă, se tîra în patru labe printre ramuri joase încărcate de rouă. În cele din urmă, ajunse într-o poieniţă şi se ridică în genunchi, apoi îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în faţă, rostogolindu-se, cu braţele deschise într-un gest ca de predare. Sus, deasupra lui, ceva mic şi sur se lansă de pe o creangă, prinse alta, se legănă acolo o clipă după care dispăru din raza sa vizuală.

Stai locului, auzi un glas vorbindu-i de la ani depărtare. Stai locului, relaxează-te şi în curînd ele vor uita de tine, te vor uita în cenuşiu, în zori şi-n rouă. Au ieşit să se hrănească, să se hrănească şi să se joace, iar creierele lor nu pot păstra două mesaje, nu mult timp. Rămăsese acolo, pe spate, ţinînd pe piept

Winchester-ul în toc de nailon, inspirînd izul de bucşe noi şi unsoare de armă, avînd încă în păr mirosul focului de tabără. Iar fratele lui avusese totdeauna dreptate în privinţa veveriţelor. Veneau. Uitau pictograma limpede a morţii, desenată sub ele în blugi de camuflaj şi oţel albastru; veneau, fugărindu-se în lungul ramurilor, oprindu-se să adulmece dimineaţa, iar puşca de calibru 0,22 a lui Turner bubuise, un corp cenuşiu inert rostogolindu-se în jos. Celelalte se împrăştiaseră, dispăruseră, şi Turner trecuse arma fratelui său. Aşteptaseră din nou, aşteptaseră ca veveriţele să uite de ei.

– Sînteţi ca mine, vorbi Turner către veveriţe, ieşind din vis. (Una dintre ele se opri pe o creangă groasă şi se uită direct la bărbat.) Mă-ntorc mereu. (Veverita se îndepărtă, ţopăind.) Mă-ntorceam cînd fugeam de Olandez. Mă-ntorceam cînd am plecat în Mexic. Mă-ntorceam cînd l-am omorît pe Lynch.

Rămase locului mult timp, privind veveriţele, în vreme ce pădurea se trezi şi dimineaţa se încălzi în jurul său. O cioară pluti deasupra, făcînd un viraj, frînînd cu pene pe care le deschise aidoma unor degete mecanice negre. Verificînd dacă nu era mort.

Turner rînji către cioara care se îndepărta.

Nu încă.

Se tîrî înapoi, pe sub ramurile ce atîrnau jos deasupra solului, şi o găsi stînd în capul oaselor în carlingă. Purta un tricou alb, larg, imprimat pe diagonală cu emblema MAAS-NEOTEK. Pieptul îi era pătat cu romburi de sînge roşu proaspăt. Nasul îi sîngera din nou. Ochi albaştri strălucitori, ameţiţi şi dezorientaţi, în orbite cu vînătăi negru-gălbui precum un machiaj exotic.

Tînără, văzu el, foarte tînără.

– Eşti fiica lui Mitchell, spuse Turner apelînd numele din dosarul biosoft, Angela.

– Angie, replică ea automat. Tu cine eşti? Sîngerez.

Ridică garoafa purpurie a unui şervetel îmbibat.

– Turner. Îl aşteptam pe tatăl tău. (Îşi aminti acum de armă; cealaltă mînă a fetei era ascunsă vederii, sub marginea carlingii.) Ştii unde este?

– În mesa. A crezut că va putea discuta cu ei, să le explice. Pentru că aveau nevoie de el.

– Cu cine?

Făcu un pas înainte.

– Maas. Consiliul. Nu-şi pot permite să-i facă vreun rău. Nu-i aşa?

– De ce i-ar face?

Încă un pas.

Ea îşi tamponă nasul cu şervetelul roşu.

– Pentru că m-a trimis pe mine. Pentru că ştia că vor să-mi facă rău, poate chiar să m-omoare. Din cauza viselor.

– Vise?

– Crezi c-o să-i facă vreun rău?

– Nu, n-o să-i facă aşa ceva. O să sui şi eu în carlingă, bine?

Fata încuviinţă din cap. Turner fu nevoit să-şi treacă palmele peste fuzelaj ca să găsească scobiturile puţin adînci ale mînerelor; învelişul mimetic îi arăta frunze, licheni şi crenguţe... Apoi urcă alături de ea şi văzu arma lîngă pantoful ei de sport.

– Şi nu vine? Îl aşteptam pe el, pe tatăl tău...

– Nu. Nu stabilisem aşa. Aveam un singur avion. Nu v-a spus? Începu să tremure. Nu v-a spus *nimic?*

– Suficient, îi puse bărbatul mîna pe umăr, ne-a spus suficient. Va fi în regulă...

Îşi balansă ambele picioare înăuntru, se aplecă, îndepărtă Smith & Wesson-ul de lîngă talpa ei şi căută cablul interfaţă. Fără să ia mîna de pe umărul fetei, îl ridică şi-l introduse înapoia urechii.

– Vreau procedurile pentru ştergerea înregistrărilor din ultimele patruzeci şi opt de ore, rosti Turner. Vreau să şterg ruta spre Ciudad de Mexico, zborul tău de pe coastă, totul...

– Nu exista o rută prestabilită spre Ciudad de Mexico, răspunse glasul, input neural direct pe audio.

Turner privi fix spre fată şi-şi frecă maxilarul.

– Unde trebuia să mergem?

– Bogotá, şi jetul recită coordonatele pentru aterizarea pe care n-o făcuseră.

Fata clipi, cu pleoapele ca nişte vînătăi întunecate precum pielea din jur.

– Cu cine vorbeşti?

– Cu avionul. Mitchell ţi-a zis unde credea c-o să fii dusă?

– În Japonia...

– Ştii pe cineva în Bogotá? Unde-i mama ta?

– Nu. În Berlin, cred. De fapt, n-o cunosc prea bine.

Şterse băncile de date ale avionului, anulînd programările lui Conroy: ruta din California, datele de identificare ale Promenadei, planul de zbor care ar fi trebuit să-i ducă la o pistă aflată la trei sute de kilometri de centrul urban din Bogotá...

În cele din urmă, cineva avea să găsească jetul. Se gîndi la sistemul de recunoaştere orbital al lui Maas şi se întrebă dacă programele de camuflare şi eschivare pe care le ordonase avionului fuseseră de vreun folos. Putea oferi jetul lui Rudy, să-l facă bucăţi, dar se îndoia că acesta ar fi dorit să fie implicat. La urma urmelor, simpla lui apariţie la fermă, remorcînd-o şi pe fata lui Mitchell, îl implica pe Rudy pînă peste urechi. N-avea însă unde altundeva să se ducă, în nici un caz pentru lucrurile care-i trebuiau acum.

Era un drum de patru ore, de-a lungul unor poteci pe jumătate reamintite şi coborînd apoi pe serpentinele unui drum cu două benzi, al cărui bitum negru fusese acoperit de bălării. I

se părea că arborii erau diferiţi, apoi îşi aminti cît de mult trebuie să fi crescut în anii de cînd nu mai fusese pe acolo. La intervale regulate treceau pe lîngă cioturile stîlpilor de lemn ce susţinuseră cîndva fire telefonice, năpădite acum de rugi şi caprifoi; firele fuseseră furate. Pe marginea drumului, albinele zumzăiau în iarba smălţuită cu flori...

– Găsim de mîncare acolo unde mergem? întrebă fata, tîrşîind pe bitum tălpile adidaşilor albi.

– Sigur că da, încuviinţă Turner, tot ce vrei.

– În clipa de faţă nu vreau decît apă.

Îşi îndepărtă o şuviţă moale de păr castaniu de pe obrazul bronzat. Bărbatul observă că începuse să şchioapete şi se strîmba de fiecare dată cînd călca pe piciorul drept.

– Ce-ai păţit la picior?

– Glezna. Ceva, cred cînd am căzut cu „uşoara".

Se strîmbă din nou, continuînd să meargă.

– Ne odihnim.

– Nu. Vreau să ajung acolo, s-ajung oriunde.

– Ne odihnim, repetă el apucînd-o de mînă şi conducînd-o spre marginea şoselei. Fata se bosumflă dar se aşeză lîngă el, întinzîndu-şi cu grijă piciorul drept.

– Ce armă mare, spuse ea.

Era arşiţă acum, prea cald pentru canadiană. Turner pusese focul de umăr pe spinarea goală, îmbrăcînd pe deasupra cămaşa fără mîneci care îşi flutura poalele scoase din pantaloni.

– De ce arată ţeava aşa, ca un cap de cobră?

– Ăla-i un dispozitiv de ţintire pentru lupte nocturne. Se aplecă şi-i examină glezna care începuse să se umfle rapid. Nu ştiu cît o să mai poţi călca pe asta.

– Te lupţi mult noaptea? Cu arme?

– Nu.

– Nu cred că înţeleg cu ce te ocupi.

Turner ridică ochii spre ea.

– Nici eu nu înțeleg întotdeauna, cel puțin în ultima vreme. Îl așteptam pe tatăl tău. Voia să schimbe compania, să lucreze pentru altcineva. Cei pentru care voia să lucreze m-au angajat pe mine și pe alții, ca să ne asigurăm că va scăpa cu bine de vechiul contract.

– Dar n-avea cum. În nici un caz în mod legal.

– Exact. (Îi desfăcu nodul și trase șiretul.) Nu în mod legal.

– Aha. Deci cu asta te ocupi?

– Da. (Scoase adidasul; fata nu purta șosete, iar glezna se umfla urît.) Ai făcut o entorsă.

– Și ce s-a întîmplat cu ceilalți? Aveai mai mulți oameni acolo, în ruinele promenadei? Cineva trăgea, iar luminile alea...

– E greu de spus cine trăgea, însă rachetele de semnalizare nu erau ale noastre. Poate c-a fost securitatea Maas. Crezi c-ai scăpat neurmărită?

– Am făcut exact cum mi-a zis Chris, răspunse ea. Chris e tatăl meu.

– Știu. Cred că va fi nevoie să te port în brațe restul drumului.

– Totuși ce s-a întîmplat cu prietenii tăi?

– Care prieteni?

– Cei de acolo, din Arizona.

– Aha. Păi, și-și șterse transpirația de pe frunte cu dosul palmei, nu pot să știu. Habar n-am.

Revăzu cerul alb, flama de energie, mai strălucitoare decît soarele. Avionul spusese însă că nu detectase impulsuri electromagnetice...

Primul dintre cîinii amplificați ai lui Rudy îi adulmecă la cincisprezece minute după ce porniseră din nou la drum. Angie mergea în cîrca bărbatului, înconjurîndu-i umerii cu brațele, vîrîndu-și coapsele slăbănoage la subsuorile lui și încrucișîndu-și degetele în fața pieptului său. Mirosea ca o puștoaică din 'burbiile bogate, o aromă vag vegetală de săpun ori de șampon.

Închipuindu-și asta, Turner se gîndi cum îi mirosea el fetei. Rudy avea un duș...

– Hopa, ce-i asta?

Încordîndu-se pe spatele lui, arătă cu brațul.

Un copoi sur și slab îi privea de pe malul înalt de lut aflat la colul drumului, capul său turtit acoperit și orbit de o glugă neagră presărată cu senzori. Gîfîia, cu limba atîrnînd, și întorcea lent capul dintr-o parte în cealaltă.

– E-n regulă, făcu Turner. Un cîine de pază. E-al prietenului meu.

Casa crescuse, adăugînd aripi și ateliere, dar Rudy nu vopsise niciodată șindrila cojită a construcției originale. Încă înainte de plecarea lui Turner, Rudy ridicase un gard de sîrmă în jurul curții pătrate unde-și depozitase colecția de vehicule, însă poarta era deschisă cînd ajunseră, balamalele pierdute în zorele și rugină. Turner știa că adevăratele linii de apărare se găseau altundeva. Patru copoi amplificați îl urmară cînd sui poteca de pietriș, cu capul lui Angie atîrnîndu-i pe umăr, brațele încă strînse în jurul său. Rudy îl aștepta pe veranda din față, purtînd un șort alb vechi și un tricou de marină din al cărui singur buzunar se întrezăreau cel puțin nouă tipuri de pixuri. Îi privi și ridică o cutie verde cu bere olandeză în semn de salut. Îndărătul lui, o blondă într-o fustă kaki decolorată ieși din bucătărie, cu o lopățică cromată în mînă; părul îi era tuns scurt, pieptănat în sus și pe spate într-o coafură care-l duse pe Turner cu gîndul la doctorița coreeană din clinica Hosaka, la modulul arzînd, la Webber, la cerul alb... Rămase locului, clătinîndu-se, pe aleea cu pietriș, ținînd picioarele depărtate ca s-o susțină pe fată, cu pieptul gol brăzdat de sudoare, acoperit cu praful promenadei din Arizona, și se uită la Rudy și la blondă.

– V-am pregătit micul dejun, rosti Rudy. Cînd ai apărut pe ecranele cîinilor, ne-am gîndit că v-o fi foame.

Glasul îi era inexpresiv. Fata gemu.

– E bine, încuviinţă Turner. Şi-a scrîntit glezna. Ar trebui să ne uităm la ea. Mai sînt şi alte chestii despre care o să-ţi povestesc.

– Cam puştoaică pentru tine, aş zice, comentă Rudy şi trase o duşcă de bere.

– Sictir, Rudy, îl repezi blonda, nu vezi că-i rănită. Adu-o aici, continuă ea spre Turner şi dispăru înapoi în bucătărie.

– Parcă te-ai mai schimbat, spuse Rudy, zgîindu-se la el, şi Turner îşi dădu seama că era beat. Acelaşi, dar cumva altfel.

– A trecut ceva vreme, spuse, pornind spre treptele din lemn.

– Ţi-ai schimbat faţa, sau ce?

– Reconstrucţie. Au trebuit s-o refacă din înregistrări.

Urcă scara, cu şalele fulgerîndu-l de durere la fiecare pas.

– Nu-i rău, aproape că nici nu mi-am dat seama.

Rudy rîgîi. Era mai scund decît Turner şi începuse să se îngraşe, însă aveau amîndoi părul şaten şi trăsăturile extrem de similare.

Turner se opri pe trepte, cînd ochii le ajunseră la acelaşi nivel.

– Te mai pricepi la fel de fel de chestii? Vreau s-o scanez pe puştoaica asta. Am nevoie şi de alte cîteva lucruri.

– Ei bine, spuse fratele lui, să vedem ce putem face. Am auzit ceva azi-noapte. Poate un bang sonic. Avea vreo legătură cu tine?

– Da. Lîngă pădurea veveriţelor e-un jet, dar e bine ascuns.

– Isuse..., suspină Rudy. Haide, bag-o-n casă...

Înăuntru, Rudy îndepărtase majoritatea lucrurilor pe care şi le-ar fi reamintit Turner, iar ceva din el era vag recunoscător pentru asta. O privi pe blondă spărgînd ouă într-un castron din oţel, gălbenuşuri închise la culoare, fără albuş; Rudy creştea propriile găini.

– Mă numesc Sally, rosti femeia bătînd ouăle cu o furculiţă.

– Turner.

– Nici el nu-ţi spune vreodată altfel. Nu vorbeşte mult despre tine.

– N-am prea ţinut legătura. Poate c-ar trebui să mă duc sus şi să-l ajut...

– Stai liniştit. Fetiţa ta e pe mîini bune. Rudy e priceput.

– Chiar şi cînd e pilit?

– Pe jumătate pilit. Oricum n-o s-o opereze, doar să-i pună nişte derme şi să-i bandajeze glezna.

Sfărîmă fulgi uscaţi de tortilla într-o tigaie neagră, peste untul sfîrîitor, şi turnă ouăle deasupra.

– Ce s-a întîmplat cu ochii tăi? De fapt şi cu ai ei...

– Forţa-g. A trebuit să decolez rapid.

– Aşa şi-a scrîntit glezna?

– Poate. Nu ştiu.

– Acum te mai urmăreşte cineva? Sau pe ea?

Era preocupată să ia farfurii din dulăpiorul de deasupra chiuvetei, şi ieftinul laminat cafeniu al uşiţei acestuia declanşă un val brusc de nostalgie în Turner, care zări în locul încheieturilor bronzate ale femeii pe cele ale mamei sale...

– Probabil, răspunse el. Deocamdată nu ştiu care-s implicaţiile.

– Ia şi mănîncă. (Mută omleta pe o farfurie albă şi scotoci după o furculiţă.) Rudy e speriat de genul de oameni care s-ar putea să te urmărească.

Luă farfuria, furculiţa. Aburii se înălţau din mîncare.

– Şi eu.

– Am nişte haine, vorbi Sally acoperind zgomotul duşului, lăsate de-un prieten al lui Rudy, care-ar trebui să ţi se potrivească...

Dușul funcționa pe baza principiului gravitației; apă de ploaie din rezervorul de pe acoperiș și un filtru mare și alb, conectat la țeavă deasupra pulverizatorului. Turner scoase capul printre perdelele din plastic aburite și clipi spre ea.

– Mulțumesc.

– Fata e inconștientă, spuse Sally. Rudy crede că de vină este șocul, epuizarea. Mai zice că are criticele ridicate, așa că-și poate rula scanarea acum.

Ieși, luînd salopeta lui Turner și cămașa lui Oakey.

– Ce-i tipa?

Îi întinse un sul boțit de imprimată argintie.

– Nu știu să le citesc, răspunse Turner privind în jurul odăii albe, căutînd-o pe Angie. Unde-i?

– Doarme. Are grijă Sally.

Fratele său se întoarse și traversă încăperea, iar Turner își aminti că aici fusese cîndva salonul. Rudy începu să decupleze consolele, minusculele lumini indicatoare stingîndu-se una cîte una.

– Nu știu, nene. Pur și simplu, nu știu. Ce-i asta, un fel de cancer?

Îl urmă prin cameră, pe lîngă un banc de lucru unde un micromanipulator aștepta sub husa de praf, pe lîngă ochii prăfuiți, dreptunghiulari, ai unei baterii de monitoare vechi, unul dintre ele avînd ecranul spart.

– E prin tot capul ei, continuă Rudy. Ca niște lanțuri lungi. Nu seamănă cu nimic din ce-am văzut pînă acum. Absolut cu nimic.

– Cît de multe știi tu despre biocipuri?

Rudy mîrîi. Părea extrem de treaz acum, dar încordat, agitat. Își trecea întruna degetele prin păr.

– Așa m-am și gîndit. E un fel de... Nu-i un implant. O grefă.

– Pentru ce?

– Pentru ce? Hristoase! Cine pizda mă-sii poate ști? Cine i-a făcut-o? Cineva pentru care lucrezi?

– Cred că taică-său.

– Isuse! Bărbatul își șterse gura cu dosul mîinii. Pe scanări apare ca o tumoare, totuși criticele ei sînt destul de ridicate, normale. Cum e tipa de obicei?

– Habar n-am. O puștoaică. Strînse din umeri.

– Futu-i... Mă mir că mai poate umbla. Rudy deschise un frigider micuț de laborator și scoase o sticlă de Moskovskaia brumată. Vrei un pahar?

– Poate mai tîrziu.

Rudy oftă, privi sticla, apoi o puse la loc în frigider.

– Deci ce vrei? Chestia aia din capul puștoaicei e-așa de ciudată că cineva o să-i ia urma în curînd. Dacă n-a și făcut-o deja.

– A făcut-o, încuviință Turner. Nu știu însă dacă au habar că-i aici.

– Încă... Rudy își șterse palmele pe șortul alb murdar. Dar probabil c-o să știe, nu?

Turner aprobă din cap.

– Și unde ai de gînd să te duci?

– În Lăbărțare.

– De ce?

– Pentru că acolo am bani. Am conturi pe patru nume diferite, care nu pot fi urmărite pînă la mine. Am și multe alte contacte pe care le-aș putea folosi. Și pentru că Lăbărțarea e întotdeauna un camuflaj. E atît de mare, știi...

– Perfect. Cînd?

– Ești atît de speriat, că vrei să plecăm imediat?

– Nu. Adică nu știu. E destul de interesant ce se găsește în capul prietenei tale. Am un amic în Atlanta care mi-ar putea închiria un analizor de funcții pentru o hartă cerebrală, la scara unu la unu. Dacă l-aș folosi pe ea, ar fi șanse să pricep care-i treaba... S-ar putea să merite ceva.

– Sigur. Dacă ai ști unde s-o vinzi.

– Nu ești curios? Vreau să zic, ce dracu' e tipa? Ai scos-o dintr-un laborator militar?

Rudy deschise din nou frigiderul alb, scoase votca, o desfăcu și trase un gît.

Turner luă sticla și o ridică, lăsînd lichidul înghețat să-i lovească dinții. Înghiți și se înfioră.

– E o corporație. Mare. Trebuia să-l scot pe taică-său, dar el a trimis-o pe fată. Apoi cineva a aruncat totul în aer, mi s-a părut o mininucleară. Abia am scăpat. Pînă acum. Înapoie sticla lui Rudy. Te rog, rămîi treaz. Dacă te sperii, bei prea mult.

Fratele său îl privea fix, ignorînd sticla.

– Arizona, rosti el. A fost la știri. Mexicul încă face gălăgie. Dar n-a fost o nucleară. Au trimis echipe acolo, peste tot. Nu-s radiații.

– Ce-a fost atunci?

– Se bănuiește c-a fost un aruncător de bombe autopropulsat. Se mai bănuiește că cineva a pus un tun de hipervitează în cala unui dirijabil și-a aruncat în aer o promenadă abandonată din deșert. Se știe c-a existat un dirijabil prin apropiere, dar deocamdată nu l-a găsit nimeni. Poți aranja o bombă autopropulsată să autoexplodeze în plasmă atunci cînd se descarcă. La viteza aia, proiectilul putea fi aproape orice. Cam o sută cincizeci de kilograme de gheață ar fi fost suficiente. Luă sticla, o astupă și o așează pe masa de alături. Tot ținutul de acolo aparține lui Maas, Maas Biolabs, nu-i așa? Tipii au apărut și la știri. Cooperează pe de-a întregul cu autoritățile. Cum să nu... Așa că, bănuiesc c-asta ne cam spune de unde ți-ai luat prada.

– Bineînțeles. Nu ne spune însă cine-a folosit tunul. Sau de ce.

Rudy strînse din umeri.

– Ar fi bine să veniți să vedeți ceva, rosti Sally dinspre ușă.

Mult mai tîrziu, Turner stătu cu Sally pe verandă. Fata se cufundase în cele din urmă în ceva ce electroencefalograma lui Rudy numea somn. Rudy revenise într-unul din atelierele sale,

însoțit probabil de sticla de votcă. În jurul vițelor de caprifoi de lîngă poarta gardului din sîrmă, se zăreau licurici. Turner constată că, dacă închidea pe jumătate ochii, din locul unde se afla, pe balansoarul de lemn al verandei, putea aproape să vadă un măr inexistent, un copac de care, cîndva, fusese agățată o frînghie sur-argintie din cînepă și o anvelopă străveche de automobil. Și pe atunci existaseră licurici, și călcîiele lui Rudy izbind cu putere un mal de pămînt gol, ca să-și facă vînt cu leagănul, îndoind picioarele, iar Turner stînd culcat în iarbă, privind stelele...

– Graiuri, rosti Sally, femeia lui Rudy, din fotoliul de trestie scîrțîitor. Țigara ei, un ochi roșu în beznă. Vorbea în alte limbi.

– Ce spui?

– Asta făcea puștoaica ta, sus. Știi franceză?

– Nu, nu prea multă. Nu mă descurc fără un lexicon.

– Unele cuvinte mi se păreau franțuzești. Chihlimbarul trăsietic se transformă pentru o clipă într-o linie scurtă, cînd ea scutură scrumul. Cînd am fost mică, tata m-a dus o dată la stadion și am auzit jurămintele și vorbitul în alte limbi. M-a speriat. Cred că azi, cînd a început ea, m-am speriat și mai tare.

– Rudy a-nregistrat sfîrșitul, nu?

– Mda. Știi, lui Rudy nu i-a mers prea bine. Ăsta ar fi și principalul motiv pentru care s-a mutat înapoi aici. I-am zis că nu rămîn dacă nu termină, dar apoi a avut o perioadă cu adevărat nasoală, așa că acum vreo două săptămîni m-am întors. Cînd ați apărut voi, eram pe punctul să plec.

Tăciunele țigării se arcui deasupra balustradei și căzu pe pietrișul ce acoperea curtea.

– Băutura?

– Băutura și chestiile pe care și le prepară în laborator. Știi că se pricepe la cîte puțin din aproape orice. Mai are o mulțime de amici prin regiune, i-am auzit povestind despre timpurile cînd erați puști, înainte de a pleca tu.

– Ar fi trebuit să plece şi el, spuse Turner.

– Urăşte oraşul. Spune că oricum totul vine *on-line*, aşa că de ce să se mai ducă acolo?

– Eu m-am dus pentru că aici nu se-ntîmpla nimic. Rudy putea găsi întotdeauna ceva de făcut. După cum se pare, însă mai găseşte.

– Ar fi trebuit să ţii legătura cu el. Te voia aici atunci cînd a murit mama voastră.

– Eram în Berlin. Nu puteam să-mi las lucrurile baltă.

– Probabil că nu. Pe atunci nu apărusem nici eu. Am venit mai tîrziu. Vara aia a fost una bună. Rudy m-a scos dintr-o bombă din Memphis... Într-o noapte a apărut cu nişte prieteni şi a doua zi mă aflam aici, nici eu nu ştiam de ce anume. Atît doar că pe atunci era tandru şi amuzant, şi mi-a oferit ocazia să-mi pun gîndurile în ordine. El m-a învăţat să gătesc. Rîse. Îmi plăcea s-o fac, numai că mi-era frică de blestematele alea de găini din curtea din spate.

Se sculă şi se întinse, fotoliul cel vechi scîrţîind, şi Turner deveni conştient de lungimea picioarelor ei bronzate, de mireasma şi căldura verii pe care le degaja, atît de aproape de faţa lui.

Sally îşi puse mîinile pe umerii săi. Ochii bărbatului se găseau la aceeaşi înălţime cu dunga de abdomen arămiu de deasupra şortului lăsat pe şolduri, ombilicul ei o umbră difuză, şi, amintindu-şi de Allison în odaia albă şi cavernoasă, ar fi vrut să-şi apese faţa acolo, s-o guste cu totul... I se păru că femeia se clătina puţin, dar nu putea fi sigur.

– Turner, vorbi ea, uneori, stînd cu el aici e ca şi cum aş fi singură.

De aceea el se sculă, iar vechiul lanţ al balansoarului zornăi acolo unde tatăl său înşurubase prezoanele cu urechi adînc în lamba şi ulucul acoperişului verandei, poate cu patruzeci de ani în urmă, şi-i sărută gura care se deschise, scos în afara timpului

de discuţie, licurici şi declanşări subliminale de amintiri, şi i se păru, urcîndu-şi palmele pe spatele ei gol şi cald, sub tricoul alb, că oamenii din viaţa sa nu erau mărgele înşirate secvenţial pe un fir, ci mai degrabă ciorchini de cuante, astfel încît el o cunoştea pe Sally la fel de bine pe cît îi cunoscuse pe Rudy, sau pe Allison, sau pe Conroy, la fel de bine pe cît o cunoştea pe fata care era fiica lui Mitchell.

– Hei, şopti ea, eliberîndu-şi buzele, vino sus, la etaj.

18

Numele morţilor

La ora cinci, cînd Alain telefonă şi verifică existenţa sumei cerute, Marly se luptă să-şi stăpînească greaţa pe care o simţea faţă de lăcomia lui. Copie adresa, grijulie, pe spatele cărţii de vizită luată de pe biroul lui Picard din galeria Roberts. După alte cinci minute, Andrea reveni de la serviciu şi lui Marly îi păru bine că prietena ei nu fusese prezentă în timpul convorbirii telefonice.

O privi proptind fereastra bucătăriei cu volumul doi, ferfeniţit şi cu copertă albastră, din *Shorter Oxford English Dictionary*, ediţia a şasea. Andrea fixase pe pervazul de piatră un fel de poliţă din placaj, îndeajuns de lată ca să susţină micuţul hibachi pe care-l păstra sub chiuvetă. Acum aranja cu atenţie bucăţile pătrate de cărbune în tava grătarului.

– Azi am avut o discuţie despre patronul tău, spuse ea, aşezînd hibachi-ul pe placaj şi folosind aprinzătorul cu scînteie ca să dea foc pastei verzui ce amorsa arderea. A venit autorul nostru din Nisa. Nu prea înţelege de ce anume mă interesează Josef Virek, dar în acelaşi timp e un ţap bătrîn şi pofticios, aşa c-a fost mai mult decît bucuros să vorbească.

Marly veni lîngă ea, privind flăcăruile aproape invizibile lingînd cărbunii.

– Pomenea întruna de Tessier-Ashpool, continuă Andrea, şi de Hughes. Hughes ăsta a trăit pe la sfîrşitul secolului douăzeci, un american... Şi el apare-n carte, ca un fel de proto-Virek. Nu ştiusem că Tessier-Ashpool începuseră să se dezintegreze...

Reveni la masă şi despachetă şase crevete mari.

– Sînt franco-australieni? Parcă-mi amintesc de un documentar... Nu au una dintre marile staţiuni orbitale?

– Liberta. Profesorul meu mi-a spus că au vîndut-o. Se pare că una dintre fiicele bătrînului Ashpool a reuşit cumva să controleze în mod direct întreaga entitate de afaceri, a devenit tot mai excentrică, iar acţiunile clanului s-au dus de rîpă. Asta în ultimii şapte ani.

– Nu pricep ce legătură are cu Virek, spuse Marly, privind-o pe Andrea care înfigea crevetele în ţepuşe lungi din bambus.

– Eu nici atît. Tipul susţine că atît Virek, cît şi Tessier-Ashpool reprezintă anacronisme fascinante şi că, urmărindu-le, se pot trage concluzii despre evoluţia corporaţiilor. Oricum, a convins destui dintre redactorii şi editorii noştri...

– Totuşi ce a spus despre Virek?

– Că nebunia lui va căpăta o formă diferită.

– Nebunie?

– De fapt, el nu i-a zis chiar aşa. Se pare că Hughes a fost ţăcănit rău de tot, la fel şi bătrînul Ashpool, iar fiică-sa era de-a dreptul bizară. Profesorul meu mai spunea că presiunile evolutive îl vor forţa pe Virek să facă un soi de „salt". Ăsta a fost termenul lui: „salt".

– Presiuni evolutive?

– Da, încuviință Andrea ducînd frigăruile cu crevete la hibachi. El vorbește despre corporații ca și cum ar fi niște animale.

După cină, ieșiră să se plimbe. La răstimpuri, Marly se trezea căutînd să descopere mecanismul imaginat al supravegherii lui Virek, însă Andrea umplu seara cu obișnuita ei căldură și bun simț, iar Marly se simțea recunoscătoare să umble printr-un oraș unde lucrurile erau pur și simplu ele însele. Ce anume putea fi simplu în lumea lui Virek? Își aminti clanța de bronz din galeria Duperey, mișcîndu-se atît de indescriptibil în palma ei, cînd o condusese în modelul parcului Güell construit de Virek. Se întrebă dacă bogătașul se afla întotdeauna acolo, în parcul lui Gaudí, într-o după-amiază ce nu se termina niciciînd? *Señor este sănătos. Señor se bucură de numeroase moduri de manifestare.* Se înfioră în aerul rece al serii și se apropie de Andrea.

În realitate, aspectul sinistru al unei construcții simstim îi reprezenta sugestia că *orice* mediu putea fi ireal, că vitrinele magazinelor pe lîngă care trecea acum alături de prietena ei puteau fi plăsmuiri. Oglinzile, spusese odată cineva, sînt abominabile; decise că același lucru era valabil și pentru construcții.

Andrea se opri la un chioșc pentru a-și cumpăra țigări englezești și ultimul număr din *Elle*. Marly o aștepta pe trotuar, traficul pietonilor înconjurînd-o automat, chipurile lunecînd pe lîngă ea, studenți, oameni de afaceri și turiști. Unii dintre ei, bănuia femeia, erau piese ale mașinăriei lui Virek, cuplate prin Paco. Paco cu ochii săi căprui, cu comportamentul degajat, cu seriozitatea lui și mușchii jucînd sub cămașa din postav. Paco care lucrase toată viața pentru Señor...

– Ce s-a-ntîmplat? Arăți de parcă ai fi înghițit ceva neplăcut.

Andrea desfăcu celofanul de pe pachetul conținînd douăzeci de Silk Cut.

– Nu, răspunse Marly și se înfioră. Dar mă gîndesc că am fost cît pe-aci s-o fac...

Și mergînd spre casă, în ciuda conversației cu Andrea, a căldurii ei, toate vitrinele deveniseră casete, construcții precum lucrările lui Joseph Cornell sau ale misteriosului artist căutat de Virek, cărțile și blănurile și materialele italienești astfel aranjate încît să sugereze geometrii ale unor nostalgii fără nume.

Se trezi, din nou, cu fața vîrîtă în canapeaua lui Andrea, cu pătura roșie adunată în jurul umerilor, simțind mirosul cafelei, în vreme ce Andrea fredona un cîntec pop din Tokio în odaia alăturată, îmbrăcîndu-se, într-o dimineață cenușie de ploaie pariziană.

– Nu, îi spuse lui Paco, o să mă duc chiar eu. E mai bine așa.

– Suma e mare. Bărbatul privi sacoșa italienească de pe măsuța dintre ei. E periculos, înțelegi?

– Nu știe nimeni ce duc, nu? Doar Alain. Alain și amicii tăi. Și n-am zis c-o să mă duc singură, doar că n-am chef să fiu însoțită.

– S-a întîmplat ceva? (Cute adînci și serioase în colțurile gurii lui.) Ești tulburată?

– Nimic altceva decît că vreau să fiu singură. Tu și ceilalți, oricine ar fi ei, n-aveți decît să mă urmăriți și să mă supravegheați. Dacă-mi pierdeți urma, ceea ce nu cred, sînt sigură că aveți adresa.

– E adevărat, încuviință el. Totuși, să umbli cu cîteva milioane de Yeni Noi, singură prin Paris... Înălță din umeri.

– Și dacă i-aș pierde? Señor ar simți lipsa lor? Sau ar exista altă sacoșă, cu alte patru milioane?

Întinse mîna către curelușa de umăr a genții și se sculă.

– Bineînțeles că ar exista altă sacoșă, deși necesită un efort din partea noastră să strîngem cantitatea aceasta de bani. Și nu, Señor n-ar „simți" lipsa lor, în sensul la care te referi, însă eu aș

fi pedepsit chiar şi pentru pierderea inutilă a unei sume mai mici. O să descoperi că oamenii foarte bogaţi deţin însuşirea comună de a fi extrem de grijulii cu banii lor.

– Oricum ar fi, eu merg singură. Nu neînsoţită, dar vreau să fiu lăsată cu gîndurile mele.

– Cu intuiţia ta.

– Da.

Dacă o urmăreau, şi Marly nu avea îndoieli în această privinţă, erau la fel de invizibili ca întotdeauna. Ba chiar părea mai probabil că nu aveau să-l supravegheze pe Alain. Desigur, adresa pe care i-o dăduse el de dimineaţă era deja sub observarea lor, indiferent dacă Alain se afla sau nu acolo.

Astăzi, Marly simţea în ea o nouă putere. Îl înfruntase pe Paco. Fusese o reacţie legată de brusca ei bănuială din seara anterioară că, parţial, spaniolul exista aici exclusiv pentru ea, cu umorul, virilitatea şi minunata lui ignoranţă într-ale artei. Femeia îşi amintea de Virek cum spusese că ştiau despre viaţa ei mai multe decît ea însăşi. Atunci ce putea fi mai uşor decît să completeze acele puţine ultime goluri din tabelul care o reprezenta pe Marly Hruşciova? Paco Estevez... Un străin perfect. Prea perfect. Îşi zîmbi într-un perete de oglindă azurie, în timp ce scara rulantă o cobora în metrou, încîntată de tunsoarea părului negru şi de austeritatea şic a ramelor din titan ce încadrau ochelarii Porsche negri cumpăraţi de dimineaţă. Buze frumoase, se gîndi, cîtuşi de puţin rele, iar un băiat slăbănog, îmbrăcat cu o cămaşă albă şi bluzon negru din piele, purtînd sub braţ o uriaşă cutie neagră, îi zîmbi de pe scara ascendentă.

Sînt în Paris, se gîndi ea. Pentru prima dată după foarte mult timp, simplul fapt în sine păru un motiv pentru care să surîdă. Iar azi îi voi da prostului şi dezgustătorului meu fost iubit patru milioane de Yeni Noi, iar el îmi va oferi ceva în schimb. Un nume, ori o adresă, poate un număr de telefon. Cumpără un bilet la clasa întîi; vagonul avea să fie mai puţin aglomerat şi-şi putea

trece timpul ghicind care dintre ceilalţi pasageri erau oamenii lui Virek.

Adresa primită de la Alain, într-o suburbie mohorîtă din nord, era a unuia dintre cele douăzeci de turnuri de beton ce se înălţau în mijlocul unei cîmpii din acelaşi material, proprietăţi mobiliare aparţinînd celei de-a doua jumătăţi a secolului trecut. Ploaia cădea permanent aici, însă Marly avea impresia că-i era complice; conferea zilei un caracter oarecum conspirativ, pelingîndu-se pe sacoşa stilată din cauciuc, ticsită cu averea lui Alain. Cît de straniu era să meargă prin peisajul acela hidos, ţinînd milioane sub braţ, pe punctul de a-şi recompensa total necredincioşul ex-amant cu maldăre de Yeni Noi.

Nimeni nu răspunse cînd apăsă pe butonul interfonului ce purta numărul apartamentului indicat. Înapoia geamului murdar, un hol întunecat, absolut gol. Genul de loc unde aprindeai lumina cînd intrai; aceasta se stingea, automat, în mod invariabil înainte de sosirea liftului, lăsîndu-te să aştepţi în iz de dezinfectant şi aer stătut. Sună din nou.

– Alain? rosti în microfon.

Nimic.

Încercă uşa. Neîncuiată. Holul pustiu. Ochiul mort al unei camere video abandonate o privea printr-o peliculă de praf. Lumina apoasă a după-amiezii se infiltra dinspre cîmpia de asfalt dinapoia ei. Clincănind cu tocurile cizmelor pe gresia cafenie, se îndreptă spre ascensoare şi apăsă butonul 22. Se auzi un bubuit sec, un scîrţîit metalic şi unul dintre lifturi începu să coboare. Indicatoarele din plastic de deasupra uşilor rămîneau neaprinse. Liftul sosi cu un şuierat şi un ţiuit ascuţit, ce se stinseră treptat. „*Cher* Alain, ai decăzut în societate. Locul ăsta-i cu adevărat de căcat." Cînd uşile se deschiseră, dezvăluind cabina întunecată, Marly bîjbîi pe sub sacoşa italienească, căutînd poşeta ei din Bruxelles. Găsi micuţa lanternă verde, plată, din alamă, pe care o purtase de la întîia plimbare prin Paris, ştanţată

cu emblema capului de leu Pile Wonder, și o scoase afară. În ascensoarele pariziene puteai călca în multe lucruri: brațele unui hoț, o grămadă aburindă de rahat proaspăt de câine...

Raza slabă lumină cablurile argintii, unse și strălucitoare, legănîndu-se lin în puțul gol, vîrful cizmei ei drepte trecut deja cu cîțiva centimetri de pragul tocit din oțel al gresiei pe care stătuse; mîna îi tresări automat, îndreptînd raza în jos, îngrozită, spre tavanul prăfuit și plin de gunoaie al cabinei aflată cu două niveluri mai jos. În secundele cît lanterna ei tremură asupra ascensorului, Marly înregistră o mulțime de detalii. Se gîndi la un submarin mititel plonjînd în josul stîncilor unei fose oceanice, raza firavă tremurînd pe un petic de mîl netulburat de veacuri, patul moale de funingine străveche, ca o blană, un obiect sur și uscat care era un prezervativ folosit, ochii unor bucățele de poleială mototolită scînteind puternic, cilindrul fragil, cenușiu, și pistonul alb al unei seringi pentru diabetici... Se agăță cu atîta putere de canatul ușii încît o durură încheieturile degetelor. Încet, foarte încet, își deplasă greutatea înapoi, îndepărtîndu-se de hău. Încă un pas și stinse lanterna.

– Lua-te-ar dracu', șopti ea. Isuse!

Găsi ușa spre scara de serviciu. Reaprinzînd micuța lanternă, porni pe trepte. După opt etaje, șocul începu să se risipească și o cuprinseră tremurăturile, lacrimile stricîndu-i fardul.

Ciocăni din nou la ușă. Era din preșpan, laminat cu o imitație jalnică de lemn de trandafir, cu textura litografiată de abia vizibilă în lumina provenită de la singura bandă biofluorescentă a coridorului.

– Lua-te-ar dracu'... Alain? Alain!

Ochiul de pește miop al vizetei mici privea prin ea, inexpresiv și pustiu. Mirosul de pe coridor era oribil, miasme îmbălsămate de mîncăruri gătite întemnițate în mocheta sintetică.

Încercă ușa, apăsînd clanța, alamă ieftină rece și unsuroasă, simțind brusc greutatea sacoșei cu bani, cureaua tăindu-i umărul.

Ușa se deschise ușor. O bucată scurtă de mochetă oranj pătată cu romburi neregulate de roz-somon, decenii de murdărie impregnate în ea într-o potecă perfect definită de mii de chiriași și de musafirii lor...

– Alain?

Aroma țigărilor negre franțuzești, aproape liniștitoare...

Și-l găsi acolo, sub aceeași lumină apoasă, argintie, celelalte blocuri-turn nedefinite înapoia dreptunghiului ferestrei, pe fundalul cerului palid de ploaie, zăcînd ghemuit precum un copil pe hidosul covor portocaliu, spatele său un semn de întrebare sub spinarea bombată a sacoului de velur verde ca sticla, mîna stîngă mușchiată deasupra urechii, degetele albe, ușor vinețiii la baza unghiilor.

Îngenunchind, îi atinse gîtul. Știu. Îndărătul ferestrei, toată ploaia curgea, la nesfîrșit. Îi luă capul în poală, depărtînd genunchii, îl ținu, legănîndu-se, clătinîndu-se, scîncetul animalic trist și mut umplînd dreptunghiul gol al odăii... Abia după o vreme deveni conștientă de obiectul tăios de sub palma ei, capătul inoxidabil al unei bucăți de sîrmă foarte fină, foarte rigidă, care ieșea din urechea lui, printre degetele reci și răschirate.

Oribil, oribil, acesta nu era un mod de a muri; furia o ridică, încovoindu-i degetele ca pe niște gheare. Privi camera tăcută unde murise Alain. Nu exista nici o urmă a lui acolo, nimic, doar servieta uzată. Deschizînd-o, găsi două notesuri cu arc, cu paginile noi și curate, un roman necitit, dar foarte la modă, o cutie cu chibrituri din lemn și un pachet bleu, pe jumătate gol, de Gauloise. Agenda legată în piele de la Browns nu mai exista. Îi pipăi sacoul, își strecură degetele prin buzunare, dar dispăruse.

Nu, se gîndi, n-ai fi scris nimic acolo, așa-i? Totuși niciodată nu puteai ține minte un număr ori o adresă, este? Privi din nou în jurul încăperii, stăpînită de un calm straniu. Trebuia să scrii detaliile, erai însă secretos și n-ai avut încredere în agenda mea de la Browns, nu... Te întîlneai cu o fată în vreo cafenea și-i scriai numărul pe cutia de chibrituri, sau pe dosul vreunui bilețel,

apoi uitai de el, astfel că-l găseam după cîteva săptămîni, făcîndu-ţi ordine printre lucruri.

Intră în dormitorul micuţ. Un scaun pliant roşu-viu şi o saltea galbenă, ieftină, din plastic expandat ce slujea drept pat. Plasticul era însemnat cu un fluture cafeniu de sînge menstrual. Îl ridică, dar dedesubt nu se afla nimic.

– Te-ai speriat, rosti ea, cu vocea tremurîndu-i de o mînie pe care nu încerca s-o înţeleagă, cu palmele reci, mai reci decît ale lui Alain, în vreme ce le plimba peste tapetul roşu vîrstat cu auriu, căutînd o fişie dezlipită, o ascunzătoare. Rahat amărît şi prost. Rahat amărît, prost şi mort...

Nimic. Reveni în sufragerie, cumva uimită că el nu se clintise; aşteptîndu-se să sară în picioare, hopa!, agitînd cîţiva centimetri de sîrmă de scamator. Îi scoase pantofii. Trebuiau tălpuiţi, pingeliţi... Se uită înăuntru, pipăi căptuşeala. Nimic.

– Nu-mi face una ca asta.

Înapoi în dormitor. Dulapul puţin adînc. Dădu în lături umeraşele zornăitoare din plastic alb, ieftin, linţoliul inert al unei învelitori de plastic de la curăţătorie. Trase salteaua pătată şi se sui pe ea, afundîndu-şi tocurile, îşi trecu mîinile peste polița din preşpan şi găsi în colţul cel mai îndepărtat o hîrtiuţă împăturită de mai multe ori, dreptunghiulară şi albastră. Despăturind-o, văzu că-şi ştirbise unghiile pe care le lăcuise cu atîta grijă şi descoperi numărul scris de el acolo cu carioca verde. Fusese un pachet gol de Gauloise.

În uşă răsună o ciocănitură.

Apoi glasul lui Paco:

– Marly? Alo? Ce s-a întîmplat?

Vîrî numărul sub cureaua blugilor şi se întoarse, privindu-i ochii calmi, sobri.

– Alain, rosti ea, e mort.

19

Hipermart

Îl văzuse pe Lucas pentru ultima oară în faţa unui magazin universal, mare şi vechi, de pe Madison Avenue. Aşa avea să şi l reamintească după aceea: un tip voinic, într-un costum negru elegant, pe punctul de a intra în limuzina lui întunecată şi lungă, un pantof negru, lustruit, păşind deja pe covorul gros din Ahmed, celălalt rămas pe asfaltul sfărîmat al trotuarului.

Jackie stătea lîngă Bobby. Chipul ei era umbrit de borul lat al pălăriei din pîslă ornată cu aur; în jurul gîtului, purta o eşarfă de mătase portocalie, înnodată la spate.

– Să ai grijă de amicul nostru, rostise Lucas, ridicînd spre ea măciulia bastonului. Contele are şi el duşmani.

– Cine n-are? făcuse Jackie.

– Mă pot ocupa şi singur de asta, replicase Bobby, detestînd ideea ca Jackie să fie considerată mai capabilă, dar ştiind în acelaşi timp că era adevărat.

– Foarte bine, aprobase Lucas, legănînd măciulia şi aducînd-o în dreptul ochilor tînărului. Lăbărţarea-i un loc ciudat, amice. Lucrurile sînt rareori ceea ce par.

Pentru a-şi ilustra remarca, făcuse ceva cu bastonul şi nervurile lungi din bronz de sub măciulie se deschiseseră pentru o clipă lin şi tăcut, întinse precum spiţele unei umbrele,

fiecare sclipind tăios ca un brici, ascuțite aidoma unor ace. Apoi dispăruseră și portiera largă a lui Ahmed se trîntise cu un bufnet de blindaj.

– Ma-a-mă, chicotise Jackie. Lucas tot mai poartă bățu' ăla ucigaș. Ditamai avocatu' acu', da' strada-și lasă semnele. Eu zic că nu-i rău...

– Avocat?

– Nu-ți bate capu', păpușel, îl privise ea. Tu vino cu mine – fă ce-ți zic eu și-o să fie-n regulă.

Ahmed se contopise cu traficul rarefiat, biciclistul unei ricșe protestînd zadarnic dintr-un claxon manual cu aer spre bara de protecție din alamă ce se îndepărta.

Apoi, punînd pe umărul lui o mînă cu unghii lăcuite și degete acoperite cu inele de aur, femeia îl condusese peste trotuar, pe lîngă trupurile adormite ale unor zdrențăroși, în lumea trezindu-se încetișor a Hipermartului.

Paisprezece etaje, zise Jackie și Bobby fluieră:

– Toate-s așa?

Ea încuviință din cap, punînd o linguriță cu cristale brune de zahăr nerafinat în spuma arămie din paharul cu cafea. Stăteau pe taburete din fier forjat împodobite cu volute, înaintea tejghelei de marmură dintr-o boxă unde o fată de vîrsta lui Bobby, cu părul vopsit și lăcuit într-un soi de aripioară dorsală, manevra mînerele și pîrghiile unei mașinării uriașe și străvechi cu rezervoare din alamă, domuri, arzătoare și vulturi cu aripi întinse, cromate. Inițial tejgheaua fusese altceva; Bobby văzu că un capăt fusese retezat într-un zigzag lung și neregulat, pentru a-i permite să se potrivească între doi piloni de oțel vopsiți în verde.

– Îți place, este? Peste spumă, presără praf de scorțișoară dintr-un recipient vechi și masiv din sticlă. Cu totul altceva decît Barrytown.

Tînărul aprobă tăcut, cu ochii zăpăciți de miile de culori și texturi ale obiectelor din standuri, de dughenele înseși. Nimic nu părea să aibă vreo ordine, nu se simțea intervenția unei agenții centrale de planificări. Coridoare contorsionate se răsuceau din fața standului espresso. Aparent, nu exista o sursă centrală de iluminat. Neoanele albastre și roșii sclipeau dincolo de zgomotul de fond al unui felinar Primus, iar într-o dugheană pe care tocmai o deschidea un bărbos cu pantaloni din piele, razele blinde, reflectate din sute de catarame de aramă lustruite, atîrnate pe roșul și negrul unor covoare vechi, lăsau impresia unor lumînări. Locul zăngănea pregătindu-se de dimineață, se auzeau tusete și glasuri dregîndu-se. O Toshiba albastră de întreținere bzîia la ieșirea dintr-un coridor, trăgînd un cărucior uzat de plastic, ticsit cu saci din polistiren verde umpluți cu gunoaie. Cineva lipise capul mare al unei păpuși pe segmentul superior al corpului Toshibei, deasupra ciorchinelui de ochi video și senzori, un obiect rînjind cu ochi albaștri ce intenționa să aproximeze trăsăturile unui stimstar fără să violeze copyrighturile Rețelei Senzo. Capul trandafiriu, cu păr platinat legat în șiraguri de perle din plastic albastru-deschis, se bălăngăni absurd cînd robotul trecu pe lîngă ei. Bobby izbucni în rîs.

– E un loc minunat, rosti el și-i făcu semn fetei să-i umple din nou ceașca.

– Așteapt-un pic, găoază, replică barmanița cu destulă amabilitate. (Cîntărea cafeaua măcinată, turnînd-o pe platanul îndoit din oțel al unei balanțe antice.) Ai apucat să dormi ceva azi-noapte, Jackie, după spectacol?

– Sigur că da, zise Jackie și sorbi din cafea. Am dansat la al doilea număr și m-am culcat la Jammer. Am rupt patul.

– Nu mi-ar fi stricat nici mie. De fiecare dată cînd Henry te vede dansînd, nu mă mai lasă... Chicoti și umplu ceașca lui Bobby dintr-un termos de plastic negru.

– Perfect, făcu Bobby cînd fata reveni la mașinăria espresso, și-acum ce urmează?

– Ești ocupat, da? îl privi încruntată Jackie de sub borul împodobit cu aur. Ai de mers undeva, ai întîlniri?

– Păi nu. Ce dracu'... Adică, vreau să zic, asta-i?

– Ce să fie?

– Locu' ăsta... Rămînem aici?

– La ultimu' etaj. Un amic de-al meu, Jammer, are acolo un club. Greu de crezut că te-ar putea găsi cineva acolo și chiar dac-ar face-o, nu-i ușor să intre. Paisprezece etaje numai de dughene, iar multe dintre cioacele care se vînd p-aici nu se țin la vedere. Nu? Așa că toți sînt foarte atenți dac-apar străini, tipi curioși... În plus, majoritatea sînt prietenii noștri, într-un fel sau altul. Oricum o să-ți placă aici. E-un loc bun pentru tine. Ai multe de-nvățat, dacă nu uiți să-ți ții gura-nchisă.

– Și cum o să-nvăț dacă nu-ntreb?

– Păi, eu zic să deschizi urechile. Și să fii politicos. Pe-aici sînt tipi duri, da' dacă-ți vezi de treaba ta, nu se bagă peste tine. Probabil că mai tîrziu, după-masă, o să vină și Beauvoir. Lucas a plecat la Proiecte ca să-i zică ce-ați aflat de la Finlandez. De fapt, ce ați aflat de la Finlandez, păpușel?

– C-avea trei morți pe hol. Zicea că-s ninja. Bobby o privi pe femeie. E cam ciudat...

– Morții nu prea fac parte din domeniile lui de activitate. Dar că-i ciudat, asta-i foarte adevărat. Ia zi-mi și mie despre ce-i vorba. Calm și-ncetișor, cu ciocu' mic. Poți face așa ceva?

Tînărul îi povesti tot ce-și amintea din vizita făcută Finlandezului. De cîteva ori, ea îl opri, punîndu-i întrebări la care, de cele mai multe ori, el nu putu să-i răspundă. Jackie încuviință cînd pomeni pentru întîia dată de Wigan Ludgate.

– Îhî, zise ea, Jammer pomenește de el cînd își amintește de tinerețe. Trebuie să-l întreb...

După ce Bobby termină, ea se lăsă pe spate, rezemîndu-se de una dintre coloanele verzi, coborînd mult borul pălăriei peste ochii întunecați.

– Ei bine? întrebă el.

– Interesant, spuse femeia, dar nu mai adăugă nimic.

– Vreau niște țoale noi, zise Bobby, cînd urcară cu scara rulantă la primul etaj.

– Ai parale?

– Căcat, răspunse el, băgîndu-și mîinile în buzunarele blugilor bufanți, pensați. *Eu* n-am *nici un sfanț*, da' vreau niște țoale. Tu și Lucas și Beauvoir mă țineți cu curu-n foc *pentru ceva*, nu? Ei bine, mi s-a aplecat de cămașa asta nenorocită pe care-a șutit-o Rhea pentru mine, și de pantalonii ăștia care parcă-mi cad mereu de pe cur. Sînt aici pentru că Doi-Pe-Zi, care-i un lăbar ordinar, a fost gata să-mi riște viața ca să-și testeze Beauvoir și Lucas blestematul lor de soft. Așa că poți să-mi cumperi dracu' niște țoale, da?

– Bine, rosti Jackie după o pauză. Uite care-i treaba. Îi arătă o chinezoaică în blugi decolorați care rula învelitorile de plastic ce acoperiseră o duzină de cuiere din țeavă de oțel, pline de îmbrăcăminte cu haine. O vezi pe Lin? E prietenă cu mine. Alege-ți ce vrei. O s-aranjez între ea și Lucas.

Peste o jumătate de oră, Bobby ieși dintr-o cabină de probă cu intrarea mascată de o pătură și-și puse o pereche de ochelari-oglindă indo-javanezi de aviator. Rînji spre Jackie.

– Marfă!

– Ce să-ți spun, replică femeia și flutură din mînă ca și cum ceva din preajmă ar fi fost prea fierbinte ca să-l poată atinge. Nu-ți plăcea cămașa aia de la Rhea?

El privi tricoul negru pe care și-l alesese; pe piept avea un hologram bidimensional pătrat de ciberspațiu. Era astfel realizat încît aveai

senzația că tastai repede-înainte prin matrice, liniile caroiajului înceţoşîndu-se la marginile abţibildului.

– Nţţ. Era prea caraghioasă...

– Aşa-i, făcu Jackie examinînd blugii negri strîmţi, bocancii masivi de piele, cu pliuri la glezne precum costumele spaţiale, centura militară din piele neagră tivită cu două şiruri paralele de ţinte piramidale, cromate. Ei bine, parc-arăţi mai a Conte. Haide, Conte, am un culcuş pentru tine să faci nani, sus, la Jammer.

Bobby rînji către ea, cu degetele mari vîrîte în buzunarele pantalonilor negri.

– Singur, adăugă ea, nu te teme.

20

Cursa Orly

Paco goni cu Citröen-Dornier-ul pe Champs, apoi de-a lungul malului nordic al Senei şi în sus prin Les Halles. Marly se afundă în scaunul de piele incredibil de moale, mult mai frumos lucrată decît jacheta ei din Bruxelles, şi-i porunci minţii să se golească, să fie lipsită de orice sentimente. Fii doar ochi, îşi spuse. Doar ochi, corpul tău o greutate apăsată în mod egal de viteza acestui automobil obscen de scump. Zumzăiră dincolo de Marché des Innocents, unde tîrfele se tîrguiau cu şoferii – în *bleu de travail*[1] – ai pernelor de aer cu marfă. Paco vira nonşalant prin străduţele înguste.

– De ce ai zis „Nu-mi face una ca asta"?

Bărbatul luă mîna de pe panoul de comandă şi atinse margeaua căştii din ureche.

– De ce ascultai?

– Fiindcă asta-i meseria mea. Am trimis o femeie sus, în turnul de vizavi, la etajul douăzeci şi doi, cu un microfon parabolic. Telefonul din apartament era mort, altfel l-am fi putut folosi. Ea a suit, a intrat într-un apartament gol de pe faţada vestică şi a poziţionat microfonul la timp ca să te aud spunînd: „Nu-mi face una ca asta". Erai singură?

[1] Albastru de lucru (fr.).

– Da.

– El era mort?

– Da.

– Atunci de ce-ai zis-o?

– Nu știu.

– Cine credeai că-ți face ceva?

– Nu știu. Poate că Alain.

– Cum anume-ți făcea?

– Prin faptul că era mort? Că lucrurile se complicau? Astea ar trebui să-mi explici tu.

– Ești o femeie dificilă.

– Lasă-mă să cobor.

– Te duc la apartamentul prietenei tale...

– Oprește mașina.

– Te duc la...

– O să merg pe jos.

Automobilul argintiu și scund trase lîngă trotuar.

– O să te sun la...

– Noapte bună.

– Ești sigură că nu preferi o stațiune? întrebă domnul Paleologos, zvelt și elegant precum o călugăriță în sacoul lui alb din panama. Avea părul la fel de alb, pieptănat peste cap cu multă grijă. Ar fi mai puțin scump și mult mai amuzant. Ești o fată foarte drăguță...

– Pardon? Reveni brusc cu atenția de la strada dinapoia ferestrei brăzdate de ploaie. O ce?

Franceza bărbatului era stîngace, entuziastă, ciudat accentuată.

– O fată foarte drăguță. Surîse afectat. N-ai prefera o vacanță într-un arhipelag Med? Cu tineri de vîrsta dumitale? Ești evreică?

– N-am înțeles...

– Ești evreică?

– Nu.

– Păcat. Ai pometii unei evreice tinere și elegante... Am o reducere excelentă pentru cincisprezece zile în Primul Ierusalim, un loc minunat la prețul respectiv. Include costumul, trei mese pe zi și navetă directă din torul JAL.

– Costumul?...

– În Primul Ierusalim n-au stabilit încă o atmosferă integrală, răspunse domnul Paleologos, mutînd un teanc de prospecte roz dintr-o parte în cealaltă a biroului.

Cabinetul său era o odăiță tapetată cu holograme din Poros și Macao. Marly îi alesese agenția pentru evidenta ei obscuritate și fiindcă fusese posibil să intre în ea fără să părăsească micuțul complex comercial din stația de metrou de lîngă locuința lui Andrea.

– Nu, clătină ea din cap, nu mă interesează stațiunile. Vreau să merg aici.

Bătu cu degetul în scrisul de pe ambalajul albastru mototolit al unui pachet de Gauloise.

– Desigur, spuse bărbatul, este posibil, dar nu dețin o listă a serviciilor disponibile. Te duci în vizită la prieteni?

– E o călătorie de afaceri, replică iritată Marly. Trebuie să plec imediat.

– Foarte bine, foarte bine, aprobă domnul Paleologos, luînd un terminal cu aspect ieftin de pe un raft dinapoia biroului. Îmi poți da codul de credit, te rog?

Femeia căută în poșeta din piele neagră și extrase teancul gros de Yeni Noi pe care-l scosese din sacoșa lui Paco, în vreme ce acesta examina apartamentul în care murise Alain. Banii erau prinși cu o bandă roșie de elastic transparent.

– Vreau să plătesc cu bani peșin.

– Oh, vai, exclamă domnul Paleologos întinzînd un deget trandafiriu ca să atingă bancnota de deasupra, de parcă s-ar fi

aşteptat ca teancul să dispară. Înţeleg. Ei bine, să ştii că de obicei nu fac genul acesta de afaceri... Cred totuşi că se poate aranja ceva...

– Repede, rosti ea, foarte repede...

El o privi.

– Înţeleg. Poţi să-mi spui, te rog – degetele începură să i se mişte peste tastele terminalului pe care-l ţinea în poală – sub ce nume doreşti să călătoreşti?

21

Pe autostradă

Turner se trezi în casa tăcută, auzind doar ciripiturile păsărilor în merii din livada neîngrijită. Dormise pe canapeaua desfundată pe care Rudy o ţinea în bucătărie. Luă apă pentru cafea, ţevile de plastic ale rezervorului de pe acoperiş pufăind în vreme ce el umplu ibricul, îl aşeză pe arzătorul cu propan şi ieşi pe verandă.

Cele opt vehicule ale fratelui său erau acoperite de rouă, aliniate într-un şir perfect pe pietriş. Un copoi amplificat apăru prin poarta deschisă în clipa cînd Turner coborî treptele, gluga lui neagră clincănind uşurel în liniştea dimineţii. Rămase locului, cu balele curgîndu-i din bot, îşi legănă capul deformat dintr-o parte în cealaltă, apoi porni peste prundiş şi dispăru după colţul verandei.

Turner se opri lîngă capota unui jeep Suzuki cafeniu-spălăcit, cu celulă pentru conversia hidrogenului. Rudy l-ar fi reparat singur. Tracţiune pe patru roţi, cauciucuri mari cu proeminenţe pentru teren acoperite de lut albicios de rîu. Mic, lent, de nădejde, nu prea grozav pe şosele...

Trecu pe lîngă două limuzine Honda pătate de rugină, identice, acelaşi an şi model. Rudy ar fi demontat-o pe una ca s-o repare pe cealaltă; ambele erau defecte. Surîse absent spre per-

fecta vopsea cafeniu-arămie de pe furgoneta Chevrolet 1949, amintindu-şi rabla ruginită adusă de Rudy tocmai din Arkansas cu o remorcă închiriată. Maşina încă mergea cu benzină, suprafeţele interioare ale motorului ei fiind probabil tot atît de imaculate ca şi luciul ciocolatiu al aripii frontale.

Sub cîteva prelate din plastic gri se găsea jumătate dintr-un avion Dornier cu efect de sol, apoi o motocicletă de curse Suzuki semănînd cu o viespe neagră, pe o remorcă improvizată. Se întrebă cît trecuse de cînd Rudy nu mai participase la curse. Alături, sub altă prelată, se întrezărea o sanie cu motor vechi. După aceea, perna de aer gri şi pătată, surplus din război, un trapez scund de oţel blindat care duhnea a petrolul lampant pe care-l ardea turbina lui, şorţul elastic ranforsat cu plasă metalică fiind coborît dezumflat pe pietriş. Ferestrele erau fante înguste de plastic gros, rezistent la impact. Pe barele de protecţie asemănătoare unor berbeci fuseseră nituite plăcuţe de înmatriculare din Ohio, aduse la zi.

– Îmi dau seama ce gîndeşti, rosti Sally, iar bărbatul se întoarse şi o văzu înapoia balustradei verandei, cu ibricul de cafea aburindă în mînă. Rudy zice că dacă nu poate trece peste, poate oricum să treacă prin.

– E rapidă?

Atinse flancul blindat al pernei.

– Bineînţeles, dar după o oră trebuie să-ţi schimbi şira spinării.

– Poliţaii ce zic?

– N-aş spune că-s încîntaţi de felul cum arată, dar e perfect legală pentru circulaţie. N-am auzit de nici o restricţie privind blindajele.

– Angie se simte mai bine, spuse Sally cînd Turner o urmă în bucătărie, nu-i aşa, scumpo?

Fiica lui Mitchell ridică privirea de la masă. Vînătăile ei, ca şi cele ale lui Turner, se decoloraseră, transformîndu-se într-o pereche de virgule largi, asemănătoare unor lacrimi pictate negru-albastru.

– Amicul meu este doctor, rosti Turner. Ţi-a făcut un control cît timp ai zăcut fără cunoştinţă. Zice că merge bine.

– Fratele tău. Nu e doctor.

– Scuze, Turner, vorbi Sally de la plită. Eu sînt mult mai directă.

– Bine, nu-i doctor, dar e un tip inteligent. Ne-am temut că Maas ţi-ar fi putut face ceva, să te aranjeze astfel încît să ţi se facă rău dacă părăseşti Arizona...

– Ceva ca o bombă corticală?

Se servi cu cereale reci dintr-un castron crăpat, cu flori de măr în jurul marginii, făcînd parte dintr-un set pe care Turner şi-l reamintea.

– Doamne, făcu Sally, în ce te-ai băgat, Turner?

– Bună întrebare.

Se aşeză la masă. Angie mesteca, privindu-l fix.

– Angie, spuse el, cînd Rudy te-a scanat, a descoperit ceva în capul tău.

Fata încetă să mai mestece.

– N-a ştiut ce este. Ceva care ţi-a fost implantat acolo, poate cînd erai mai mică. Ştii la ce mă refer?

Ea încuviinţă din cap.

– Ştii ce este?

– Nu, înghiţi Angie un nod.

– Dar ştii cine l-a implantat?

– Da.

– Tatăl tău?

– Da.

– Ştii de ce a făcut-o?

– Pentru că eram bolnavă.

– Cum adică?

– Nu eram destul de deșteaptă.

Pînă la amiază, perna era alimentată și aștepta lîngă porțile de sîrmă. Rudy îi dăduse un portofel negru, dreptunghiular, cu fermoar, plin cu Yeni Noi, unele bancnote aproape transparente de folosință.

– Am încercat banda aia printr-un lexicon francez, spuse Rudy, în vreme ce un copoi își freca de picioarele lui coastele prăfuite. N-a mers. Eu cred că-i un fel de creolă. Poate ceva african... Vrei o copie?

– Nu, răspunse Turner, ține-o tu.

– Mulțumesc, dar nu vreau. Dacă mă întreabă cineva, nu intenționez să recunosc c-ai trecut pe-aici. Sally și cu mine plecăm după-amiază în Memphis, să stăm cu niște prieteni. Cîinii o să aibă grijă de casă. Scărpină copoiul înapoia glugii de plastic: Așa-i, băiete? Animalul schelălăi și se zbătu. Cînd le-am pus infraroșiile, a trebuit să-i dezvăț să mai vîneze ratoni. N-ar mai fi rămas nici unul în toată regiunea.

Sally și fata coborîră treptele verandei. Femeia ducea o sacoșă mare din prelată zdrențuită, pe care o umpluse cu sandvișuri și un termos de cafea. Turner și-o aminti în patul de la etaj și zîmbi. Ea îi răspunse cu un surîs. Părea mai îmbătrînită azi, obosită. Angie abandonase tricoul MAAS-NEOTEK, pătat de sînge, în favoarea unei bluze negre de trening, lipsită de formă, primită de la Sally. O făcea să pară chiar mai tînără decît în realitate. Sally reușise de asemenea să încorporeze vînătăile rămase într-un machiaj baroc ce distona straniu cu chipul de adolescentă și bluza largă.

Rudy îi întinse fratelui său cheia pernei de aer.

– Mi-am pus vechiul Cray să-mi pregătească un rezumat al știrilor de dimineață privind corporațiile. Unul dintre lucrurile

pe care probabil ar trebui să le afli este că Maas Biolabs a anunțat moartea accidentală a doctorului Christopher Mitchell.

– Impresionant cît de vagi pot fi tipii ăștia.

– Iar tu calc-o tare, spuse Sally, altfel o s-aveți vînătăi pe cur mainte s-ajungeți la derivația spre Statesboro.

Rudy privi de la fată la Turner. Acesta putea distinge venele sparte de la rădăcina nasului fratelui său. Ochii îi erau injectați, iar pleoapa stîngă avea un tic accentuat.

– În regulă, atunci asta-i. Ciudat, dar ajunsesem să cred că n-o să ne mai întîlnim. Straniu să te revăd tocmai aici...

– Oricum, vorbi Turner, voi doi ați făcut mai mult decît avusesem dreptul să sper.

Sally își feri privirea.

– De aceea, mulțumesc. Cred că-i cazul să-i dăm drumul.

Urcă în cabina pernei, dorindu-și să fi fost plecat. Sally strînse încheietura fetei, îi dădu sacoșa și rămase lîngă ea pînă sui cele două trepte rabatabile. Turner se instalase în scaunul pilotului.

– A-ntrebat întruna de tine, îi spuse Rudy. Dup-un timp i-a fost atît de rău încît analogii endorfini nu mai puteau amorți durerea și din două-n două ore întreba unde ești, cînd te-ntorci...

– V-am trimis bani, răspunse Turner. Bani destui ca s-o duci in Chiba. Clinicile de-acolo ar fi putut încerca ceva nou.

– Chiba? pufni Rudy. Isuse! Era bătrînă. La ce dracu' i-ar fi ajutat să-și prelungească viața-n Chiba cu cîteva luni? Nu-și dorea decît să te vadă pe tine.

– N-a fost să fie, zise Turner, iar fata se așeză pe locul de lîngă el și puse sacoșa pe podea, între picioare. Numa' bine, Rudy. Sally, o salută el din cap.

– Adio, rosti femeia cu un braț în jurul lui Rudy.

– Despre ce vorbeați? întrebă Angie, după ce oblonul chepengului coborî.

Turner băgă cheia în contact şi porni turbina, umflînd simultan şorţul elastic. Prin fereastra îngustă din lateral îi văzu pe Rudy şi Sally îndepărtîndu-se grăbiţi, copoiul ferindu-se şi lătrînd la zgomotul vehiculului. Pedalele şi comenzile manuale erau supradimensionate, concepute astfel încît perna să poată fi pilotată de o persoană îmbrăcată în costum antiradiaţii. Turner ieşi pe poartă şi coti pe o alee largă acoperită cu pietriş. Angie îşi încătărăma chingile.

– Despre maică-mea, răspunse el.

Ambală turbina şi fură smuciţi înainte.

– Eu n-am cunoscut-o niciodată pe mama, spuse fata şi Turner îşi aminti că tatăl ei era mort, iar ea n-o ştia încă. Acceleră şi ţîşniră în josul aleii cu pietriş, evitîndu-l în ultima clipă pe unul dintre copoii lui Rudy.

Sally avusese dreptate în legătură cu perna; turbina transmitea o vibraţie permanentă. La nouăzeci de kilometri pe oră, pe asfaltul deformat al vechii autostrăzi statale, le clănţăneau dinţii. Şorţul elastic blindat intra în contact direct cu neregularităţile suprafeţei; efectul de zbor razant al unui model sport civil n-ar fi fost posibil decît pe o suprafaţă perfect netedă şi orizontală.

Cu toate astea, Turner constată că-i plăcea. Ţineai direcţia, ambalai la maximum şi nu te mai opreai. Cineva atîrnase o pereche de zaruri din plastic roz, decolorate de soare, deasupra fantei de observare din faţă, iar ţiuitul turbinei se solidifica în urma lor. Fata părea să se fi relaxat, examinînd peisajul cu o expresie absentă, aproape satisfăcută, şi Turner îi era recunoscător că nu trebuia să facă conversaţie. Eşti marfă, îşi spuse trăgînd cu coada ochiului spre ea, eşti probabil lucruşorul cel mai vînat azi pe întreaga suprafaţă a planetei, iar eu te tîrăsc spre Lăbărţare, în căruţa de război a copilăriei lui Rudy, fără s-am dracului habar ce-o să fac cu tine... Sau cine-a ras promenada...

Mai ruleaz-o o dată, îşi spuse cînd intrară în vale, mai ruleaz-o o dată, în cele din urmă ceva tot o să se lege. Mitchell contactase Hosaka, spunînd că trecea la ei. Hosaka îl angajase pe Conroy şi pregătise o echipă medicală pentru a verifica dacă Mitchell nu avea codiţe. Conroy selectase membrii ambelor echipe, lucrînd cu agentul lui Turner. Acesta era o voce din Geneva, un număr de telefon. Hosaka o trimisese pe Allison ca să-i ridice moralul în Mexic, apoi Conroy îl scosese de-acolo. Chiar înainte să izbucnească rahatul, Webber îi spusese că ea era omul lui Conroy de pe teren... Cînd venise fata, cineva sărise pe ei cu rachete semnalizatoare şi arme automate. Lui i se părea că fusese Maas; era genul de mişcare la care se aşteptase, genul de acţiune pentru care fuseseră angajaţi muşchii de acolo. Apoi cerul alb... Se gîndi la ce-i zisese Rudy despre aruncătorul de bombe autopropulsat... Cine? Iar ciudăţeniile din capul fetei, lucrurile apărute pe tomograful şi pe RMN[1]-ul lui Rudy... Angie spusese că tatăl ei nu intenţionase nici o clipă să vină el însuşi.

– Fără companie, se adresă ea ferestrei.

– Poftim?

– N-ai o companie, nu? Adică, lucrezi pentru oricine îţi oferă un contract.

– Aşa-i.

– Nu te sperie?

– Ba da, dar nu din cauza asta...

– Noi am avut dintotdeauna compania. Tata spunea că totul o să fie în regulă, că pur şi simplu trecem la altă companie...

– O să fie-n regulă. Avea dreptate. Atîta doar că trebuie să aflu ce se-ntîmplă. După aceea, te voi duce acolo unde trebuie s-ajungi.

– În Japonia?

– Unde-i nevoie.

– Tu ai fost acolo?

[1] Rezonator magnetic nuclear.

– Sigur că da.

– O să-mi placă?

– De ce nu?

Apoi Angie redeveni tăcută și Turner se concentră asupra drumului.

– Mă face să visez, spuse ea cînd bărbatul se aplecă înainte să aprindă farurile, glasul ei de abia auzindu-se peste zgomotul turbinei.

– Ce anume?

Se prefăcea absorbit de pilotat, precaut să nu privească în direcția ei.

– Lucrul din capul meu. De obicei, numai cînd dorm.

– Da? Își aminti albul ochilor ei în dormitorul lui Rudy, convulsiile, năvala cuvintelor într-un grai pe care nu-l cunoștea.

– Uneori și cînd sînt trează. Este ca și cum aș fi cuplată la un deck, numai că sînt liberă de grilă, zburînd, și nu sînt singură acolo. Cu o noapte în urmă, am visat un băiat care se întinsese și apucase ceva, ceva ce-i făcea rău, dar el nu-și dădea seama că era liber, că nu trebuia decît să-i dea drumul. Atunci i-am zis s-o facă. Și, pentru o clipită, am putut vedea unde era el, și nu era cîtuși de puțin un vis, ci o cămăruță urîtă cu un covor pătat, iar băiatul avea nevoie de un duș și-i simțeam interiorul pantofilor care era lipicios, pentru că nu purta șosete... Astea nu-s vise...

– Nu?

– Nu. Visele sînt toate chestii mari, mari de tot, iar eu sînt la fel de mare și mă mișc o dată cu ceilalți...

Turner răsuflă încetișor, în vreme ce perna țiuia urcînd pe rampa de beton spre autostrada interstatală, și-și dădu seama că-și ținuse respirația în mod inconștient.

– Care ceilalți?

– Strălucitorii. (Altă tăcere.) Nu-s oameni...

– Petreci mult timp în ciberspațiu, Angie? Vreau să zic cuplată la un deck?

– Nu. Doar cît îmi fac lecțiile pentru școală. Tata spunea că nu-i bine pentru mine.

– Zicea ceva despre visele alea?

– Doar că deveneau reale. Eu însă nu i-am vorbit niciodată despre ceilalți...

– Vrei să-mi spui mie? Poate mă va ajuta să-nțeleg, să-mi dau seama ce trebuie să facem...

– Unii dintre ei îmi spun lucruri. Povești. La început, nu era nimic acolo, nimic care să se miște de la sine, doar date și oameni care le mutau de colo-colo. Apoi s-a întîmplat ceva și... și-a dat seama că există. E o întreagă altă poveste în legătură cu asta, despre o fată cu oglinzi peste ochi și un bărbat care se temea să-i pese de orice. Ceva ce-a făcut bărbatul a ajutat întreaga chestie să se autocunoască... Iar mai apoi, s-a divizat cumva în multe părți diferite și eu cred că părțile sînt ceilalți, cei strălucitori. Totuși e greu de spus, fiindcă *ei* rar folosesc cuvinte...

Turner simți cum i se zbîrlește pielea de pe ceafă. Ceva revenea, înălțîndu-se din străfundul scufundat al dosarului lui Mitchell. Rușine arzătoare pe un coridor, vopsea crem-murdar cojindu-se, Cambridge, dormitoarele absolvenților...

– Unde te-ai născut tu, Angie?

– În Anglia. După aceea, tata a intrat la Maas și ne-am mutat. La Geneva.

Undeva prin Virginia, trase perna pe marginea acoperită cu grohotiș a drumului și ieși pe o pajiște cu iarba înaltă, colbul verii secetoase învolburîndu-se îndărătul lor cînd vră la stînga, într-un desiș de pini. Turbina amuți și coborîră pe șorț.

– Am putea mînca, spuse Turner, întinzîndu-se către sacoșa din prelată a lui Sally.

Angie își desfăcu chingile și trase fermoarul bluzei negre de trening. Pe dedesubt purta ceva strîmt și alb, pielea de copil, netedă și bronzată, întrevăzîndu-se în scobitura de la baza

gîtului, deasupra sînilor fragezi. Îi luă sacoşa şi începu să despacheteze sandvişurile făcute de Sally.

– Ce s-a întîmplat cu fratele tău? îl întrebă, întinzîndu-i jumătate de sandviş.

– Cum adică?

– Păi, este ceva... Sally zice că bea tot timpul. E nefericit?

– Nu ştiu, răspunse bărbatul, strîngînd umerii şi răsucindu-şi gîtul pentru a-şi alunga crampele. Probabil că este, dar nu ştiu exact de ce anume. Uneori oamenii se împotmolesc, pur şi simplu.

– Adică atunci cînd n-au companii care să aibă grijă de ei?

Muşcă din sandviş. Turner o privi.

– Faci mişto de mine?

Ea încuviinţă, cu gura plină. Înghiţi.

– Puţin. Ştiu că există mulţi oameni care nu lucrează pentru Maas. N-au lucrat şi nici nu vor lucra vreodată. Tu eşti unul, fratele tău altul. Totuşi a fost o întrebare adevărată. Ştii, mi-a fost simpatic Rudy. Părea însă atît de...

– Ratat, termină el în locul fetei, continuînd să nu se atingă de sandviş. Împotmolit. Eu cred că unii oameni trebuie să facă uneori un salt, iar dacă nu-l fac atunci rămîn împotmoliţi pe vecie... Rudy nu l-a făcut.

– Aşa cum tata a încercat să mă scoată din Maas? Ăsta e un salt?

– Nu. Unele salturi trebuie să le hotărăşti singur. Speri că undeva te aşteaptă ceva mai bun...

Se opri, simţindu-se brusc ridicol, şi muşcă din sandviş.

– Tu aşa ai crezut?

Aprobă din cap, întrebîndu-se dacă era adevărat.

– Deci tu ai plecat şi Rudy a rămas?

– El era inteligent. Încă este şi a obţinut nu ştiu cîte diplome, toate *on-line*. Un doctorat în biotehnologie de la Tulane pe cînd avea douăzeci de ani, şi altele. N-a trimis niciodată solicitări, nimic. Veneau să-l angajeze de peste tot şi el îi sictirea, se lua la bătaie... Cred că se gîndea că poate realiza ceva pe cont propriu.

Cum erau glugile alea de pe cîini. Conţin, bănuiesc, vreo două patente originale, dar... Oricum, a rămas pe loc. S-a ocupat de comerţ cu hardware şi reparaţii; era unul dintre tipii cei mai căutaţi din regiune. Mama s-a îmbolnăvit, a zăcut mult timp, iar eu eram plecat...

– Unde erai?

Deschise termosul şi aroma cafelei umplu cabina.

– Cît de departe putusem s-ajung, replică el surprins de mînia din voce.

Fata îi întinse cana din plastic, umplută pînă sus cu cafea neagră, fierbinte.

– Dar tu? Spuneai că nu ţi-ai cunoscut mama.

– Aşa este. S-au despărţit cînd eram mică. Ea n-a vrut să fie inclusă în contract, dacă tata nu era de acord să-i dea o cotă parte din nu ştiu ce acţiuni. Cel puţin aşa zicea el.

– Ce fel de bărbat este tatăl tău?

Sorbi din cafea şi i-o întinse. Angie îl privi peste marginea din plastic roşu a cănii, cu ochii tiviţi de fardurile lui Sally.

– Asta să mi-o spui tu. Sau întreabă-mă peste vreo douăzeci de ani. Am şaptesprezece ani, de unde naiba să ştiu?

Turner rîse.

– Te simţi mai bine acum?

– Aşa cred. Avînd în vedere cum se prezintă lucrurile...

Brusc, bărbatul deveni conştient de ea într-un mod în care nu mai fusese pînă atunci, şi mîinile i se ridicară tulburate spre comenzi.

– Perfect. Mai avem destul de mers...

În noaptea aceea, dormiră în perna staţionată înapoia dantelăriei din oţel ruginit care susţinuse cîndva ecranul unui cinematograf în aer liber din sudul Pennsylvaniei, cu canadiana lui Turner întinsă pe podeaua blindată de sub proeminenţa alungită a turbinei. Fata băuse restul de cafea, rece acum, stînd în

chepengul pătrat de deasupra scaunului pasagerului, privind licuricii pulsînd prin iarba îngălbenită a cîmpiei.

Undeva în visele lui – colorate încă cu străfulgerări aleatorii din dosarul tatălui ei – Angie se strecură lîngă el, simţindu-i prin ţesătura subţire a tricoului sînii calzi şi moi lipiţi de spatele lui gol, apoi braţul fetei îl cuprinse mîngîindu-i muşchii netezi ai abdomenului, dar Turner stătu nemişcat, prefăcîndu-se cufundat într-un somn adînc, şi în curînd îşi găsi calea în jos, în cotloanele mai întunecate ale biosoftului lui Mitchell, unde lucruri străine veneau să se contopească cu propriile-i temeri străvechi şi dureri. Se trezi în zori şi o auzi fredonînd încetişor de pe stinghiuţa ei din chepengul acoperişului.

Tăticu' meu i-un şmecher
dat naibii d-arătos.
Are-un lănţug de-un metru,
şi-atîmă-n fiecare za
inimi de fete mari
pe care le-a iubit
şi-apoi le-a părăsit.

22

„Jammer"

Localul se găsea după alte douăsprezece niveluri la care scările rulante nu funcţionau şi ocupa treimea din fund a ultimului etaj. În afară de „Leon", Bobby nu mai văzuse alt club de noapte, şi „Jammer" i se păru pe cît de impresionant pe atît de înfricoşător. Impresionant datorită mărimii sale şi a ceea ce tînărul considera drept calitatea excepţională a mobilierului şi a decoraţiunilor interioare, înfricoşător deoarece un club de noapte văzut ziua este oarecum dement de ireal. Desprins din altă lume. Privi împrejur, cu degetele mari vîrîte în buzunarele de la spate ale blugilor celor noi, în vreme ce Jackie purta o conversaţie şoptită cu un alb cu chip prelung şi salopetă albastră mototolită. Interiorul era mobilat cu banchete întunecate din piele sintetică, măsuţe rotunde negre şi zeci de paravane ornate, din lemn perforat. Plafonul era vopsit în negru, fiecare masă fiind slab iluminată de cîte un proiector micuţ, adîncit în tavanul cufundat în beznă de unde se desprindeau numai razele verticale. Exista şi o estradă centrală, scăldată în lumina puternică a unor lămpi de lucru întinse pe cordoane flexibile galbene, în centrul căreia se găsea un set de tobe acustice vişinii. Fără să ştie de ce, tînărul se înfioră văzîndu-l; cu coada ochiului, întrezărise cumva o pseudoviaţă, ca şi cînd ceva era pe punctul să se mişte...

– Bobby, rosti Jackie, vino să faci cunoştinţă cu Jammer.

Traversă întinderea de mochetă simplă, întunecată, străduindu-se să fie cît mai indiferent şi se opri înaintea bărbatului cu faţă prelungă şi păr negru, rar, care purta pe sub salopetă o cămaşă albă de seară. Ochii lui Jammer erau înguşti, obrajii scofîlciţi adumbriţi de tuleiele bărbii nerase de o zi.

– Aşadar, vorbi el, vrei s-ajungi cowboy?

Privea tricoul tînărului şi Bobby încercă senzaţia neplăcută că era pe punctul de a rîde de el.

– Jammer a fost jocheu, explică Jackie. Unu' dintre cei mai tari. Nu-i aşa, Jammer?

– Aşa se zice, încuviinţă bărbatul continuînd să-l fixeze pe Bobby. Dar a trecut mult d-atunci. Cîte ore-ai rulat? îl întrebă pe Conte.

Chipul acestuia se împurpură.

– Păi, cred că una.

Jammer îşi înălţă sprîncenele stufoase.

– Trebuie să-ncepi de undeva.

Surîse, dezvelind dinţi mici, anormal de egali şi regulaţi şi, gîndi Bobby, mult prea numeroşi.

– Bobby, zise Jackie, de ce nu-l întrebi pe Jammer despre tipu' âla, Perucă, de care ţi-a povestit Finlandezul?

Jammer se uită de la ea la tînăr.

– Îl cunoşti pe Finlandez? Eşti destul de băgat pe felie pentr-un oţ, este? Scoase din buzunarul de pe şold un inhalator din plastic albastru, îl vîrî în nara stîngă, inspiră adînc, apoi îl puse la loc. Ludgate... Perucă... Finlandezul povesteşte despre Perucă? Probabil că s-a ramolit.

Bobby nu ştia ce însemna remarca aceea, totuşi parcă n-ar fi fost momentul să întrebe.

– Ei bine, se hazardă el, Perucă ăsta e undeva sus pe orbită şi cîteodată îi vinde Finlandezului fel de fel de chestii...

– Să mori tu? M-ai fi putut păcăli. Crezusem că Perucă fie c-a murit, fie că băloşeşte pe-undeva. Era mai nebun decît cowboy-ii obişnuiţi, dacă ştii ce-nseamnă asta. Cu mintea ţăndări. Dus de tot. N-am mai auzit de el de ani buni.

– Jammer, interveni Jackie, cred c-ar fi mai bine dacă Bobby îi ar spune toată povestea. Beauvoir o s-apară după-amiază şi-o să-ţi pună nişte întrebări, aşa că-i mai bine să ştii cum stă treaba.

– Mda, o privi albul, am înţeles. Domnul Beauvoir vrea să i se achite o anumită datorie, este?

– Nu pot vorbi-n numele lui, dar cam aşa bănuiesc. Avem nevoie de-un loc ferit unde să-l ţinem pe Conte.

– Care conte?

– Eu, rosti Bobby, io-s ăla.

– Grozav, comentă Jammer cu o lipsă totală de entuziasm. Haideţi atunci în birou.

Bobby nu-şi putea desprinde ochii de la deckul ciberspaţiu care ocupa o treime din suprafaţa vechiului birou de stejar al lui Jammer. Era negru mat, sculă de comandă lipsită de mărci comerciale. Se apleca întruna spre el, în vreme ce-i povestea bărbatului despre Doi-Pe-Zi şi încercarea de rulare, despre chestia ca un sentiment de fată pe care o simţise şi despre maică-sa care sărise în aer. Era deckul cel mai marfă pe care-l văzuse vreodată şi-şi aminti că Jackie spusese că Jammer fusese un cowboy meseriaş pe timpul lui.

Cînd termină, Jammer se lăsă să cadă pe spate în scaun.

– Vrei să-l încerci? îl întrebă. Părea obosit.

– Să-l încerc?

– Deckul. Mi se pare c-ai vrea să-l încerci. Îmi dau seama după cum îţi freci curu' pe scaun. Ori vrei să-l încerci, ori te pişi pe tine.

– Aşa-i, ce... Adică, da, mulţam, sigur c-aş vrea...

– De ce nu? Nimeni nu-şi poate da seama că nu-s eu şi eşti tu, este? De ce nu te-ai cupla şi tu cu el, Jackie? Aşa... să vezi ce se-ntîmplă.

Deschise un sertar şi scoase două seturi de trozi.

– Da' să nu faci nimic, ai auzit? Doar intri şi dai cu nasu' p-acolo. Să nu-ncerci nici o cioacă. Am o datorie faţă de Lucas şi Beauvoir şi se pare c-o s-o plătesc ajutîndu-i să rămîi întreg.

Întinse un set de trozi lui Jackie şi celălalt lui Bobby. După aceea, se sculă, prinse mînerele de pe cele două laturi ale consolei şi o răsuci astfel încît să fie cu faţa spre tînăr.

– Dă-i bice. O să variezi în pantaloni. Scula-i veche de zece ani, da' tot ia faţă la aproape orice. Tipu' care-a făcut-o, Automatic Jack, a construit-o de la zero. Pe vremuri era hard-istu' lui Bobby Quine. Ei doi au pîrlit Luminile Albastre, da' asta s-a întîmplat probabil înainte de a te naşte tu.

Bobby îşi pusese deja trozii. Se uită către Jackie.

– Te-ai mai cuplat vreodată-n tandem?

El clătină din cap.

– Bine. O să ne cuplăm, da' eu o să rămîn înapoia umărului tău stîng. Cînd ţi-am zis ieşi, ai ieşit. Dacă vezi ceva care ţi se pare ciudat, e din cauză că-s cu tine, pricepi?

Bobby încuviinţă.

Femeia extrase din spatele borului două ace lungi cu gămălii de argint şi-şi scoase pălăria, aşezînd-o lîngă deckul lui Jammer. Trecu trozii peste eşarfa din mătase portocalie care-i acoperea părul şi frecă contactele de frunte.

– Să-i dăm drumu', spuse ea.

Acum şi de-a pururi, repede-înainte, deckul lui Jammer cuplat extrem de sus deasupra miezurilor fierbinţi din neon, o topografie de date necunoscută lui. Chestii tari, înalte cît munţii, ascuţite şi legate în non-locul care era ciberspaţiul.

– Uşurel, Bobby, se auzi glasul lui Jackie, scăzut şi dulce alături, în neant.

– Isuse Hristoase, ce marfă-i chestia asta!

– Aşa-i, da' ia-o-ncet. Viteza nu ne ajută. Vrei să te plimbi. Rămîi aici şi-ncetineşte...

Porni înainte pînă ce părură că treceau pe lîngă structuri. Se răsuci spre stînga, aşteptîndu-se s-o vadă acolo pe Jackie, dar nu zări nimic.

– Sînt aici, vorbi femeia, nu te teme...

– Cine-a fost Quine?

– Quine? Vreun cowboy pe care l-a cunoscut Jammer. Pe vremea lui, îi ştia pe toţi.

Bobby vră aleatoriu la stînga, într-un unghi de nouăzeci de grade, pivotînd lin la intersecţia grilei, testînd răspunsurile deckului. Era uluitor, cu totul diferit de orice încercase pînă atunci în ciberspaţiu.

– Să n-am parte! Pe lîngă scula asta, un Ono-Sendai e jucărie pentru copii...

– Probabil că-năuntru are tot circuite O-S. Jammer zice că pe-astea le foloseau. Mai ridică-ne puţin...

Se înălţară fără efort prin grilă, datele micşorîndu-se dedesubtul lor.

– Nu-i mare lucru de văzut pe-aici, se plînse el.

– Greşit. Dacă stai mai mult prin părţile pustii, poţi vedea chestii interesante...

Ţesătura matricii tremură direct în faţa lor...

– Ah, Jackie...

– Opreşte-aici. Stai pe loc. E-n regulă. Ai încredere-n mine.

Undeva, hăt departe, mîinile lui se mişcau peste configuraţia nefamiliară a tastaturii. Le opri acum, în vreme ce o secţiune a ciberspaţiului se înceţoşă, deveni lăptoasă.

– Ce...

– *Danbala ap monte l,* rosti glasul, puternic în craniul său, iar în gură simţi un gust ca de sînge. Damballah o călăreşte.

Ştiu, cumva, ce însemnau cuvintele, dar glasul îi era fier în creier. Ţesătura lăptoasă se diviză, păru că bolboroseşte, se transformă în două petice de cenuşiu mişcător.

– Legba, spuse femeia, Legba şi Ogun Feray, zeul războiului, Papa Ogun! Sfîntul Jacques Majeur! *Viv la Vyèj!*

Rîsul de fier umplu matricea, tăind precum un ferăstrău prin țeasta lui Bobby.

– *Map kite tout mizé ak tout giyon*, vorbi altă voce, fluidă şi rece ca argintul viu. Vezi, Papa, ea a venit aici ca să-şi lepede ghinionul!

Apoi vocea hohoti şi ea, iar Bobby îşi înfrînă un val de isterie pură, cînd rîsul argintiu se înălță prin el aidoma unor bule.

– Calul lui Damballah a avut ghinion? bubui glasul de fier al lui Ogun Feray şi pentru o clipă lui Bobby i se păru că întrezăreşte un chip pîlpîind în ceața sură.

Se auzi din nou hohotul cel teribil.

– Chiar aşa! Chiar aşa! Dar ea nu ştie! Ea nu este calul meu, nu, altfel i-aş vindeca ghinionul!

Bobby ar fi dorit să zbiere, să moară, orice numai să scape de glasuri, de vîntul absolut imposibil care începuse să sufle dinspre convoluțiile cenuşii, un vînt fierbinte şi umed care mirosea a lucruri pe care nu le putea identifica.

– Şi-o preamăreşte pe Fecioară! Fii atentă, surioară! *La Vyèj* se apropie cu adevărat!

– Da, spuse celălalt, acum trece prin provincia mea, eu cel care stăpînesc drumurile şi autostrăzile.

– Însă eu, Ogun Feray, îți spun că şi dușmanii tăi se apropie! La porți, surioară, şi fii cu ochii-n patru!

După aceea, porțiunile gri se topiră, se micşorară, dispărură...

– Decuplează-ne, rosti femeia cu o voce slabă şi îndepărtată. Apoi adăugă: Lucas e mort.

Jammer scoase o sticlă de scotch din sertarul biroului şi turnă cu atenție şase centimetri de tărie într-o sondă din plastic înaltă, pentru cocteiluri.

– Arăți ca dracu', îi zise el lui Jackie şi Bobby fu surprins de blîndețea din glasul bărbatului.

Se decuplaseră de cel puțin zece minute şi nici unul nu spusese nimic. Jackie părea distrusă şi-şi mușca întruna buza inferioară. Jammer era fie nefericit, fie furios, tînărul nu-şi putea da seama.

– De ce-ai zis că Lucas era mort? se hazardă el, fiindcă i se părea că tăcerea se aşternea în odăița îngustă a lui Jammer precum ceva care te-ar fi putut sufoca.

Jackie îl privi fără să-l vadă.

– Nu m-ar fi abordat aşa dacă Lucas ar fi fost viu, îi răspunse. Există nişte acorduri, nişte protocoale. Întotdeauna Legba este invocat primul, dar ar fi trebuit să vină cu Damballah. Personalitatea lui depinde de loa cu care se manifestă. Lucas trebuie c-a murit.

Jammer împinse paharul de whisky peste masă, dar Jackie scutură din cap, cu trozii încă pe frunte, crom şi nailon negru. Bărbatul se strîmbă dezgustat, trase paharul înapoi şi-l goli.

– Ce mai căcat! Lucrurile erau mult mai limpezi înainte să vă băgați voi.

– Nu noi i-am adus, replică ea. Ei erau pur şi simplu acolo şi ne-au găsit pentru că noi i-am înțeles!

– Tot căcatul ăla, mormăi fără chef Jammer. Indiferent ce sînt şi indiferent de unde au venit, au luat forma pe care doreau s-o vadă nişte negrotei țăcăniți. Eşti atentă? N-are cum dracului să existe acolo ceva cu care să trebuiască să vorbeşti în haitiana aia blestemată! Tu şi cultul tău vudu – ei s-au prins de-asta şi-au pus de-o cacealma, iar în privința lui Beauvoir şi a lui Lucas şi-a celorlalți, afacerile mai întîi. Iar cioacele alea nenorocite ştiu cum să se tîrguiască! O au în sînge. Înşurubă dopul sticlei şi o bagă înapoi în sertar. Ştii ceva, scumpo, e posibil să fie cineva foarte mare, c-o grămadă de mușchi în grilă, şi care să te ia-n balon. Să

proiecteze cioacele alea, tot dichisul... *Ştii* şi tu c-asta-i posibil, este? Este, Jackie?

– N-au cum, replică femeia cu glas rece şi inexpresiv. Dar nu-ţi pot explica în ce fel ştiu asta...

Jammer scoase din buzunar o plăcuţă neagră de plastic şi începu să se bărbierească.

– Sigur că da, încuviinţă el. Aparatul de ras bîzîia în timp ce îl purta peste linia maxilarului. Eu *am trăit* în ciberspaţiu opt ani, este? Ei bine, ştiu că nu exista nimic acolo, cel puţin pe atunci... Oricum, vrei să-i telefonez lui Lucas, ca să te linişteşti? Ai numărul din Rollsul lui?

– Nu, nu te deranja. Mai bine să nu atragem atenţia pînă nu apare Beauvoir. Se ridică, trăgîndu-şi trozii şi punîndu-şi pălăria. Mă duc să mă-ntind, să-ncerc s-adorm. Fii cu ochii pe Bobby...

Se întoarse şi porni către uşa biroului. Părea somnambulă, secătuită de orice energie.

– Minunat, făcu Jammer trecînd cu aparatul deasupra buzei superioare. Vrei să bei ceva?

– E cam devreme... mormăi Bobby.

– Poate pentru tine.

Vîrî aparatul înapoi în buzunar. Uşa se închise înapoia lui Jackie. Jammer se aplecă puţin peste masă.

– Cum arătau, puştiule? Ai văzut ceva?

– Numai nişte umbre cenuşii. Neclare...

Jammer păru dezamăgit. Se lăsă înapoi în scaun.

– Nu cred că-i poţi vedea bine, dacă nu eşti parte din asta. Răpăi cu degetele pe braţul scaunului. Tu crezi că-s adevăraţi?

– Oricum, n-aş încerca să-l şucăresc pe vreunul...

– Nu? Poate că eşti mai deştept decît pari. Nici eu n-aş încerca s-o fac. Ieşisem din joc înainte să-nceapă s-apară ei...

– Tu ce crezi că sînt?

– Oho, din ce-n ce mai deştept... Ei bine, nu ştiu. Am zis-o, nu cred că pot înghiţi ideea c-ar fi nişte zeităţi vudu haitiene, da'

cine ştie? Miji ochii. Poate că-s programe virus care au scăpat în matrice, s-au înmulţit şi-au devenit cu-adevărat inteligente... Ar fi destul de nasol, poate că tipii de la Turing vor să nu facă vîlvă. Sau poate că IA-urile au găsit o modalitate de-a se scinda, trimiţînd în matrice acele părţi ale lor care i-ar fi înnebunit pe cei de la Turing. Cunoşteam pe-un gagiu tibetan care modifica hardware pentru jochei – el zicea că-s tulpa.

Bobby clipi fără să înţeleagă.

– Tulpa e un fel de formă a gîndului. O superstiţie. Meseriaşii pot desprinde un fel de fantomă, făcută din energie negativă. Strînse din umeri. Alte căcaturi. Ca şi tipii vudu ai lui Jackie.

– În tot cazul, mie mi se pare că Lucas, Beauvoir şi ceilalţi se comportă ca şi cum totul ar fi real, şi nu doar o farsă...

– Asta aşa-i, aprobă Jammer. În plus, se descurcă frumuşel de tot, deci trebuie să fie ceva. Ridică din umeri şi căscă. Trebuie să dorm şi eu. Poţi face ce vrei, atîta vreme cît nu te atingi de deck. Şi nu-ncerca să ieşi, pentru c-o să urle zece tipuri de alarme. În frigiderul dinapoia barului, găseşti suc, brînză şi-alte rahaturi...

Acum, cînd rămăsese singur, Bobby decise că locul continua să fie înfricoşător, totuşi îndeajuns de interesant pentru ca teama să merite. Se plimbă încoace şi-ncolo înapoia tejghelei barului, atingînd mînerele robinetelor de bere şi ţevile cromate. Exista o maşină de făcut gheaţă şi o alta care oferea apă clocotită. Îşi puse o ceaşcă de cafea solubilă japoneză şi scotoci prin casetele audio ale lui Jammer. Nu auzise niciodată de vreunul dintre grupurile şi cîntăreţii aceia. Se întrebă dacă asta însemna că lui Jammer, care era în vîrstă, îi plăceau chestiile vechi, sau dacă astea erau de fapt lucruri nou-nouţe care aveau să ajungă în Barrytown, probabil prin intermediul lui Leon, abia peste vreo două săptămîni... Sub consola de credit universală, negru-argintie, de

la capătul barului, găsi o armă, un fel de mitralieră micuță și pîntecoasă, cu un încărcător ce ieșea din mîner, drept în jos. Era prinsă dedesubtul tejghelei cu o bandă de arici Velcro galben-verzui și bănui că n-ar fi fost o idee prea bună s-o atingă. După o vreme, nu se mai simți deloc înfricoșat, doar cam plictisit și țîfnos. Își luă cafeaua care se răcise și se duse printre mese. Se așeză la una dintre ele și-și imagină că era Contele Zero, cel mai marfă artist de consolă din Lăbărțare, așteptîndu-i pe niște șmecheri să vină și să discute o afacere, o rulare pe care o doreau și pe care nimeni cu excepția lui n-avea idee cum s-o facă.

– Sigur, vorbi el spre localul gol, cu pleoapele lăsate, v-o pot face... Dacă aveți mălaiul...

Păliseră cînd auziseră prețul.

Sala era izolată fonic; nu se putea auzi deloc zarva dinspre dughenele etajului paisprezece, doar zumzetul unei instalații de condiționare și ocazionalele gîlgîituri ale mașinii de apă fierbinte. Plictisindu-se de demonstrațiile de putere ale Contelui, Bobby lăsă ceașca pe masă și se îndreptă spre intrare, trecîndu-și palma peste șnurul gros și vechi din catifea atîrnat între stîlpii de bronz lustruit. Precaut să nu atingă ușile de sticlă, se așeză pe un taburet ieftin din oțel, a cărui învelitoare din imitație de piele fusese peticită cu bandă adezivă. În garderobă ardea un bec slab; se puteau distinge vreo douăzeci de umerașe din lemn atîrnînd de bare metalice, fiecare purtînd un disc galben cu un număr scris de mînă. Bănuia că Jammer stătea aici uneori ca să-și observe clientela. Nu prea înțelegea de ce un individ care fusese cowboy de vîrf timp de opt ani ar fi dorit să conducă un club de noapte, însă poate că era un soi de hobby. Probabil îți cădeau multe gagici dacă țineai un astfel de local, totuși dacă erai bogat te puteai bucura de aceleași avantaje. Iar dacă Jammer fusese un jocheu așa de tare vreme de opt ani, trebuia să fie bogat...

Bobby se gîndi la episodul din matrice, la peticele cenușii și la glasuri. Se înfioră. Tot nu putea pricepe de ce asta însemna că Lucas murise. Cum putea Lucas să moară? După aceea își aminti că și maică-sa murise și, cumva, nici asta nu părea prea real. Isuse! Îi toca nervii. Ar fi dorit să fie afară, de cealaltă parte a ușilor, privind la dughene, la cumpărători și la cei care lucrau acolo...

Se întinse și trase în lături perdeaua de velur, doar atît cît să poată trage cu ochiul prin geamul vechi și gros, să vadă mozaicul de curcubeu al standurilor și forfota caracteristică, săltată a clienților. Înrămată pentru el, drept în centrul tuturor, lîngă o masă ticsită cu surplusuri de VOM[1]-uri analoage, sonde logice și transformatoare de curent, se găsea fața cu oase masive, neaparținînd nici unei rase, a lui Leon, iar ochii hidoși, afundați, păreau să privească în ai lui Bobby cu un clinchet audibil de recunoaștere. Apoi Leon făcu ceva ce tînărul nu-și putea aminti să-l mai fi văzut vreodată făcînd. Zîmbi.

[1] Volt-ohmmetru-ampermetru.

23

Mai aproape

Stewardul JAL îi oferi să aleagă între casetele simstim: o prezentare a retrospectivei Foxton de la Tate, de anul trecut în august, un episod dintr-un serial de aventuri înregistrat în Ghana *(Ashanti!)*, o selecție din *Carmen* de Bizet văzută dintr-o lojă particulară a Operei din Tokio, sau treizeci de minute din emisiunea cu difuzare națională a lui Tally Isham, *Oameni despre care se vorbește*.

– Primul dumneavoastră zbor cu naveta, doamnă Ovschi?

Marly încuviință. Îi dăduse lui Paleologos numele de fată al mamei sale, ceea ce fusese probabil o prostie. Stewardul surîse înțelegător.

– O casetă poate în mod clar facilita decolarea. *Carmen* este foarte populară săptămîna asta. Am înțeles că au niște costume extraordinare.

Ea clătină din cap, neavînd chef de operă. Îl detesta pe Foxton și ar fi preferat să simtă forța integrală a accelerației decît să trăiască un *Ashanti!*. Implicit o alese pe Isham ca reprezentînd răul cel mai mic.

Stewardul îi verifică centurile fotoliului, îi întinse caseta și o mică diademă de unică folosință, în plastic cenușiu, apoi trecu mai departe. Femeia își puse setul de trozi din plastic, îl conectă

la brațul fotoliului, oftă și introduse caseta în fanta de lîngă jack. Interiorul navetei JAL dispăru într-o explozie de albastru egeean, și văzu cuvintele TALLY ISHAM ȘI OAMENII DESPRE CARE SE VORBEȘTE lățindu-se peste cerul senin în majuscule sans-serif elegante.

Marly își amintea că Tally Isham fusese dintotdeauna una dintre constantele industriei stim, o Fată de Aur fără vîrstă venită o dată cu primul val al noului mediu. Acum Marly se trezi întemnițată în senzorialul bronzat, zvelt și extraordinar de confortabil al lui Tally. Tally Isham strălucea, respira adînc și cu ușurință, osatura ei elegantă mișcîndu-se în îmbrățișarea unei musculaturi ce nu părea să fi cunoscut vreodată încordarea. Accesarea înregistrărilor ei stim aducea cu afundarea într-o baie de sănătate perfectă; să-i simți elasticitatea din curbura tălpilor și proeminențele sînilor întinzînd albul și mătăsosul bumbac egiptean al bluzei simple... Era rezemată de o balustradă albă, ciupită pe alocuri, deasupra portului micuț al unei așezări dintr-o insulă grecească, o cascadă de pomi înfloriți revărsîndu-se sub ea în josul unei pante construite din piatră văruită și scări înguste, răsucite. În port răsuna sirena unui vaporaș.

– Acum turiștii se grăbesc spre vasul lor de croazieră, spuse Tally și zîmbi; imediat, Marly simți netezimea dinților albi ai starului, gustă prospețimea gurii ei, asprimea plăcută a pietrei de balustradă sub antebrațele goale. Însă în după-amiaza aceasta, unul dintre vizitatorii insulei vă rămîne cu noi, cineva pe care mi-am dorit mult să-l întîlnesc, și sînt convins că veți fi încîntați și surprinși, întrucît este o persoană care de obicei evită mass-media...

Se îndreptă, se întoarse și surîse la chipul bronzat, zîmbitor al lui Josef Virek...

Marly își smulse setul de pe frunte și plasticul alb al navetei JAL păru că bufnește sec, materializîndu-se de jur împrejur.

Lumini de avertizare pîlpîiau pe consola de deasupra şi femeia simţea o vibraţie ce părea că sporeşte în intensitate...

Virek? Se uită la setul de trozi.

– Ei bine, spuse ea, bănuiesc că eşti o persoană despre care se vorbeşte...

– Îmi permiteţi? Studentul japonez de lîngă ea se legănă în chingile lui, în ciudata aproximare a unei plecăciuni. Aveţi probleme cu stim-ul?

– Nu, nu, răspunse Marly. Scuză-mă.

Îşi puse înapoi setul şi interiorul navetei se dizolvă într-un zumzet de paraziţi senzoriali, un amestec zguduitor de senzaţii ce lăsă brusc loc graţiei detaşate a lui Tally Isham, care luase mîna rece şi fermă a lui Virek şi îi zîmbea spre ochii blînzi, albaştri. Bărbatul îi răspunse la surîs, dezgolind dinţi foarte albi.

– Sînt încîntat să mă aflu aici, Tally, spuse el şi Marly se afundă în realitatea casetei, acceptînd inputul senzorial înregistrat de Tally ca fiind al ei. Stim-ul era un mediu pe care de obicei îl evita, ceva anume din personalitatea ei intrînd în conflict cu gradul necesar de pasivitate.

Virek purta o cămaşă albă, moale, pantaloni din bumbac suflecaţi deasupra genunchilor şi sandale simple din piele maro. Continuînd să-l ţină de mînă, Tally reveni lîngă balustradă.

– Sînt sigură, rosti ea, că există multe lucruri pe care spectatorii noştri...

Marea dispăruse. O cîmpie neregulată, acoperită de o vegetaţie negru-verzuie, asemănătoare lichenilor, se întindea pînă la orizont, întreruptă de siluetele neo-gotice ale Bisericii Sagrada Familia. Marginea lumii se pierdea într-o pîclă joasă şi strălucitoare, iar un sunet precum cel de clopote scufundate răsuna peste şes...

– Astăzi, spectatorii tăi sînt în număr de unu, zise Virek şi o privi pe Tally Isham prin ochelarii săi rotunzi, fără rame. Bună, Marly...

Femeia se strădui să ajungă la trozi, dar braţele îi erau împietrite. Forţa-g, naveta înălţîndu-se de pe rampa din beton... O prinsese aici...

– Înţeleg, spuse Tally, zîmbind, rezemîndu-se de balustradă, cu coatele pe piatra grosolană, caldă. Ce idee minunată! Marly a dumitale, Herr Virek, trebuie să fie cu adevărat o fată norocoasă...

Marly înţelese atunci că aceasta nu era Tally Isham de la Reţeaua Senzo, ci o parte a construcţiei lui Virek, un punct de vedere programat, prelucrat ani de zile, al *Oamenilor despre care se vorbeşte*, şi că acum nu avea de ales, nu exista ieşire, decît să-l accepte, să asculte, să fie atentă la Virek. Faptul că el o înhăţase aici, că o întemniţase în felul acesta, îi spunea că intuiţia ei fusese corectă. Maşina, structura, exista, era reală. Banii lui Virek constituiau un fel de solvent universal, dizolvînd barierele după voie...

– Îmi pare rău, vorbi el, să aflu că eşti tulburată. Paco mi-a spus că fugi de noi, însă eu prefer să-ţi consider reacţia drept imboldul unui artist spre ţelul său. Cred că ai simţit ceva din natura gestalt-ului meu şi te-a speriat. Aşa şi trebuie. Caseta asta a fost pregătită cu o oră înainte ca naveta în care te afli să decoleze de pe Orly. Îţi cunoaştem destinaţia, desigur, dar nu am de gînd să te urmăresc. Îţi faci meseria, Marly. Regret doar că n-am putut împiedica moartea prietenului tău, Alain, însă acum cunoaştem identitatea asasinilor şi a celor care i-au angajat...

Ochii lui Tally Isham deveniseră ochii lui Marly, fixîndu-i nemişcaţi pe ai lui Virek, o energie bleu arzătoare.

– Alain a fost ucis de mercenari angajaţi de Maas Biolabs, continuă Virek, şi tot Maas îi dăduse coordonatele actualei tale destinaţii, ca şi holograma pe care ai văzut-o. Relaţia mea cu Maas Biolabs a fost ambivalentă, ca să nu spun mai multe. Acum doi ani, un subsidiar al meu a încercat să-i cumpere.

Suma implicată ar fi afectat întreaga economie globală. Ei au refuzat. Paco a dedus că Alain a murit fiindcă Maas descoperise că încerca să vîndă unor terţi informaţia oferită de ei... Se încruntă. O prostie extraordinară, deoarece habar n-avea de natura produsului pe care-l oferea...

Cît de tipic pentru Alain, se gîndi femeia şi simţi un val de compătimire. Revăzîndu-l ghemuit acolo, pe mocheta hidoasă, cu spinarea conturată sub ţesătura verde a sacoului...

– Cred că ar trebui să ştii că această căutare a mea implică mai mult decît arta. Îşi scoase ochelarii şi-i lustrui cu poala cămăşii albe; omenescul calculat al gestului i se păru de-a dreptul obscen lui Marly. Am motive să cred că autorul acestor artefacte ar fi în stare să-mi ofere libertatea. Nu deţin o sănătate grozavă. Puse ochelarii înapoi, aranjîndu-le grijuliu ramele fine din aur. Ultima dată cînd am solicitat o imagine de ansamblu a cuvei din Stockholm în care locuiesc, mi s-a arătat o structură semănînd cu trei trailere, unite laolaltă printr-o plasă de linii şi conducte picurînde... Dacă aş putea pleca de acolo, Marly, sau mai degrabă dacă aş putea părăsi celulele răsculate pe care le conţin... Ei bine – îşi reafişă surîsul faimos – ce n-aş plăti? Iar ochii lui Tally-Marly se mişcară, privind întinderea de licheni întunecaţi şi turnurile îndepărtate ale nepotrivitei catedrale...

– V-aţi pierdut cunoştinţa, spunea stewardul deplasîndu-şi degetele peste gîtul ei. Nu-i ceva neobişnuit, iar computerele medicale de la bord afirmă că sînteţi perfect sănătoasă. Cu toate acestea, v-am aplicat un dermadisc pentru a contracara sindromul de adaptare pe care l-aţi putea încerca înaintea joncţiunii.

Mîna sa părăsi gîtul lui Marly.

– *Europa după ploi*, spuse ea. Max Ernst... Lichenii...

Bărbatul o privi cu atenţie acum, exprimînd o îngrijorare profesională.

– Pardon. Puteţi repeta?

– Scuză-mă, zise femeia. Un vis... Am ajuns la destinaţie?

– Mai avem o oră.

Staţia orbitală a lui Japan Air era un toroid alb, presărat cu proeminenţele domurilor şi înconjurat de ovalurile cu periferie întunecată ale deschiderilor docurilor de joncţiune. Displayul aflat deasupra plasei-g a lui Marly – deşi deasupra îşi pierduse temporar înţelesul obişnuit – afişa animaţia extrem de schematică a torului în rotaţie, în vreme ce mai multe glasuri – în şapte limbi – anunţau că pasagerii Navetei 580 JAL, dinspre Orly Terminus I, aveau să fie transportaţi spre terminal cu prima ocazie. JAL îşi cerea scuze pentru întîrzierea datorată unor reparaţii de rutină efectuate în şapte dintre cele douăsprezece docuri...

Marly se înfioră în plasa-g, văzînd acum peste tot mîna invizibilă a lui Virek. Nu, se gîndi, trebuie să existe o cale. Vreau să termin, îşi spuse, vreau cîteva ore ca agent liber, apoi am terminat cu el... La revedere, Herr Virek, mă voi reîntoarce în ţinutul celor vii, aşa cum bietul Alain n-o va mai face niciodată, Alain care a murit pentru că eu ţi-am acceptat slujba. Clipi din ochi la prima lacrimă, apoi privi, holbîndu-se ca un copil, la minuscula sferă plutitoare în care se preschimbase aceasta...

Şi cine era Maas? se întrebă. Virek afirma că îl uciseseră pe Alain, că Alain lucrase pentru ei. Îşi reamintea vag nişte istorii din mass-media, ceva în legătură cu cea mai recentă generaţie de calculatoare, un proces cu nume sinistru în care hibrizi nemuritori ai cancerului vomitau molecule transformate ce deveneau unităţi de circuite. Îşi amintea că Paco spusese că ecranul telefonului său celular era un produs Maas...

Interiorul toroidului JAL era atît de convenţional, de plat, atît de perfect asemănător cu orice alt aeroport aglomerat, încît

femeii îi veni să rîdă. Aceleaşi izuri de parfum, tensiune umană şi climatizare artificială, acelaşi zumzet de fundal al conversaţiilor. Gravitaţia de zero virgulă opt i-ar fi uşurat sarcina transportării unei valize, dar Marly nu avea decît poşeta neagră. Scoase biletele dintr-un buzunar interior închis cu fermoar şi căută numărul navetei de legătură, printre cifrele dispuse în coloane pe cel mai apropiat ecran mural.

Încă două ore pînă la plecare. Indiferent ce ar fi spus Virek, era sigură că maşinăria lui intrase deja în funcţiune, infiltrîndu-se în echipajul navetei sau printre pasageri, substituţiile fiind lubrifiate de pelicula banilor... Aveau să fie boli de ultima clipă, modificări ale planurilor, accidente...

Atîrnîndu-şi poşeta de umăr, porni peste podeaua concavă de ceramică albă ca şi cum ar fi ştiut încotro merge sau de parcă ar fi avut vreun plan, dar fiind conştientă, cu fiecare pas făcut, că nu era aşa.

Ochii cei blînzi şi albaştri o obsedau.

– Lua-te-ar dracu', rosti ea şi un afacerist rus gușat, într-un costum Şinza negru, pufni şi-şi ridică infaxul, eliminînd-o din lumea lui.

– Aşa că i-am zis curvei: ori aduci optoizolatorii ăia plus cutiile pe Sweet Jane, ori îţi lipesc bucile de batardou cu pastă d-etanşare...

Rîsete răguşite de femei şi Marly ridică ochii din tăviţa cu sushi. Cele trei stăteau cu două mese goale mai încolo, propria lor masă fiind ticsită de cutii cu bere şi maldăre de tăvi din polistiren mînjite cu sos brun de soia. Una dintre ele rîgîi sonor şi trase o duşcă zdravănă de bere.

– Şi ea ce-a ales, Rez?

Replica fu semnalul altei rafale, mai lungi, de rîs, iar femeia care atrăsese iniţial atenţia lui Marly lăsă capul pe braţe şi hohoti pînă ce i se zguduiră umerii. Marly le privea obosită, întrebîndu-se ce erau. Rîsetele se mai domoliseră şi prima femeie se ridică, ştergîndu-şi ochii de lacrimi. Erau destul de cherchelite, tinere, gălăgioase şi cu aspect dur. Prima dintre ele era micuţă şi avea un chip ascuţit, cu ochi mari şi cenuşii deasupra nasului drept, subţire. Părul îi fusese vopsit într-o nuanţă imposibilă de argintiu, tuns scurt, milităreşte; purta o vestă prea mare din prelată, sau o jachetă fără mîneci, acoperită complet de buzunare umflate, ţinte şi benzi dreptunghiulare de Velcro. Haina era deschisă, dezvăluind, din locul unde se afla Marly, un sîn mic şi rotund acoperit de ceea ce părea a fi un sutien din plasă fină roz şi negru. Celelalte două erau mai în vîrstă şi mai masive, cu muşchii braţelor goale conturaţi perfect în lumina aparent lipsită de sursă a cafenelei din terminal. Prima femeie ridică din umeri sub vesta mare.

– Nu c-ar face-o, zise ea.

A doua rîse din nou, dar nu cu aceeaşi bună dispoziţie şi consultă un cronometru nituit pe o curea lată din piele.

– Am fript-o, rosti. Am cursă pînă-n Zion şi dup-aia opt containere de alge pentru suedezi.

Îşi împinse scaunul înapoi, se sculă şi Marly citi ecusonul brodat dintre umerii vestei negre din piele:

O'GRADY – WAJIMA
EDITH S.
REMORCĂRI INTERORBITALE

Cea de alături se ridică şi ea, trăgînd în sus centura blugilor bufanţi.

– Îţi zic eu, Rez, dac-o laşi pe pizda aia să-ţi manglească cutiile, o să ţi se ducă vestea.

– Scuzaţi-mă, vorbi Marly, luptîndu-se cu tremurul din glas.

Femeia în vestă neagră se întoarse şi o privi din cap pînă-n picioare, fără să mai zîmbească.

– Da?

– Ţi-am văzut vesta cu numele ăsta... *Edith S.* e o navă, o navă spaţială?

– *O navă spaţială?* Cea de lîngă ea îşi înălţă sprîncenele groase. Ah, da, păpuşel, e o navă spaţială puternică! – E-un remorcher, replică femeia în vestă neagră şi se întoarse să plece.

– Vreau să te-angajez, spuse Marly.

– Să m-angajezi pe mine? Acum o priveau toate, cu feţe inexpresive. Ce vrei să zici?

Marly scotoci în adîncurile poşetei negre din Bruxelles şi scoase jumătatea de teanc de Yeni Noi pe care Paleologos, agentul de turism, i-o restituise după ce-şi oprise onorariul.

– Ţi-i dau pe toţi...

Fata cu păr scurt, argintiu, fluieră încetişor. Femeile se priviră între ele. Cea cu vestă neagră ridică din umeri.

– Isuse, făcu ea. Unde vrei să mergi? Pe Marte?

Marly căută din nou prin poşetă după ambalajul albastru, împăturit al pachetului de Gauloise. I-l întinse celei în negru, care-l despături şi citi coordonatele orbitale scrise de Alain cu cariocă verde.

– Mda, comentă ea, nu-i aşa departe pentru banii ăştia, dar O'Grady şi cu mine trebuie s-ajungem în Zion la 23 GMT. Aşa-i contractul. Tu ce zici, Rez?

Întinse hîrtia fetei aşezate care o citi, ridică privirea către Marly şi întrebă:

– Cînd?

– Acum, chiar acum.

Fata se împinse în tăblia mesei, ridicîndu-se, picioarele scaunului ei zdrăngăniră pe ceramică, vesta se desfăcu şi dezvălui ceea ce Marly luase drept plasa unui sutien roz şi negru; era un singur trandafir tatuat, ce-i acoperea complet sînul stîng.

– Gata, surioară, bagă mălaiu'.

– Adică dă banii acum, explică O'Grady.

– Vreau ca nimeni să nu ştie unde mergem, îi atrase atenţia Marly.

Cele trei femei izbucniră în rîs.

– Ai venit acolo unde trebuie, spuse O'Grady şi Rez rînji.

24

Rulare directă

Ploaia începu cînd vira din nou spre est, îndreptîndu-se către 'burbiile de la graniţa Lăbărţării şi către centura de sol pîrjolit a zonelor industriale. Se prăbuşea precum un perete solid, orbindu-l pînă ce găsi comutatorul ştergătoarelor de parbriz. Rudy nu le mai întreţinuse, aşa încît Turner încetini, ţiuitul turbinei transformîndu-se treptat într-un muget, şi trase pe marginea şoselei, şorţul elastic frecîndu-se de fîşiile de cauciuc rupte din anvelopele camioanelor.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu pot să văd. Lamele ştergătoarelor sînt putrede.

Apăsă butonul farurilor şi patru raze subţiri ţîşniră de pe fiecare latură a trapezului cabinei, pierzîndu-se în peretele cenuşiu de apă. El clătină din cap.

– De ce nu ne oprim?

– Sîntem prea aproape de Lăbărţare. Zona e patrulată. 'Coptere. O să ne scaneze panoul de identificare de pe acoperiş şi-o să vadă c-avem numere de Ohio şi o configuraţie stranie a şasiului. S-ar putea să dorească să ne verifice. Noi nu vrem asta.

– Şi ce ai de gînd să faci?

– S-o ţin pe dreapta pînă ies de pe autostradă şi după aia să caut o ascunzătoare, dacă reuşesc...

Menţinu perna cu mînă sigură şi o roti încet, farurile din faţă iluminînd diagonalele portocaliu-fluorescente de pe un pilon vertical ce anunţa un drum secundar. Porni într-acolo, marginea bombată a şorţului elastic unduind peste un parapet paralelipipedic din beton.

– Asta ar merge, spuse bărbatul şi trecură pe lîngă stîlp. Drumul secundar era exact atît de lat cît să poată încăpea pe el; ramurile şi tufişurile zgîriau îngustele ferestre laterale, frecîndu-se de flancurile blindate ale pernei.

– Văd nişte lumini acolo, rosti Angie, aplecîndu-se în faţă din chingi, ca să poată distinge ceva prin ploaie.

Turner desluşi o lucire galbenă spălăcită şi doi stîlpi gemeni, întunecaţi. Rîse.

– O benzinărie. Rămasă de pe timpul vechiului sistem, înainte să se construiască autostrada cea mare. Cineva trebuie să locuiască acolo. Păcat că nu merge cu benzină...

Coborî panta acoperită de grohotiş; apropiindu-se, văzu că lucirea gălbuie provenea de la două ferestruici dreptunghiulare. I se păru că întrezăreşte o formă mişcîndu-se înapoia uneia.

– Aşa-i la ţară, spuse el. S-ar putea ca băieţii d-aici să nu fie prea încîntaţi să ne vadă.

Strecură mîna în canadiană şi scoase Smith & Wesson-ul din tocul de nailon, aşezîndu-l pe scaun, între coapse. Cînd ajunseră la cinci metri de pompele ruginite, coborî perna într-o băltoacă mare şi opri turbinele. Ploaia continua să se reverse în perdele bătute de vînt şi zări o siluetă într-un poncho kaki descheiat, ieşind pe uşa din faţă a benzinăriei. Culisă fereastra în jos zece centimetri şi ridică vocea ca să se facă auzit peste zgomotul averselor.

– Scuze pentru deranj! A trebuit să ieşim de pe şosea. Ni s-au stricat ştergătoarele. N-am ştiut că-i cineva aici.

În lumina ce răzbătea dinspre ferestre, mîinile necunoscutului rămaseseră sub ponchoul din plastic, dar era evident că ţinea ceva în ele.

– Proprietate particulară, vorbi individul, cu ploaia şiroindu-i pe chipul uscăţiv.

– N-am putut rămîne pe şosea, strigă Turner. Îmi pare rău de deranj...

Bărbatul deschise gura, începu să ridice obiectul ascuns sub poncho şi capul îi explodă. Turner avu impresia că se întîmplase înainte ca linia roşie de lumină să-l atingă venind de sus – o rază de grosimea unui creion deplasîndu-se indiferentă, ca şi cum cineva s-ar fi jucat cu o lanternă. Un boboc roşu înflorind, spălat de ploaie, chiar în timp ce silueta cădea în genunchi şi se prăbuşea în faţă, de sub poncho lunecînd un Savage 410 cu pat rabatabil de metal.

Turner nu-şi dăduse seama cînd reacţionase, dar constată că ambalase turbinele, trecuse comenzile lui Angie şi se smulsese din chingi.

– Cînd îţi zic „pomeşte", treci prin clădire...

Apoi se ridică, smucind de pîrghia ce deschidea chepengul din plafon, ţinînd în mînă revolverul cel greu. Vuietul Hondei negre îi ajunse la urechi imediat ce oblonul glisă, o umbră joasă deasupra capului, de abia vizibilă prin rafalele ploii.

– Acum!

Apăsă pe trăgaci înainte ca fata să poată demara, năpustindu-i prin peretele benzinăriei, reculul izbindu-i cotul de capota pernei şi amorţindu-l. Glonţul explodă undeva deasupra cu un trosnet mulţumitor; Angie apăsă acceleraţia pînă la podea şi vehiculul se repezi prin baraca de lemn, Turner abia avînd timp să-şi retragă umerii şi capul prin chepeng. Ceva din casă detonă, probabil o canistră cu propan, şi perna derapă la stînga. Angie vră din nou, după ce ieşiră prin peretele opus al clădirii.

– Încotro? zbieră ea, căutînd să se facă auzită peste urletul turbinei.

Parcă răspunzîndu-i, Honda neagră se prăbuşi în vrie, la douăzeci de metri în faţa lor, ridicînd o perdea argintie de ploaie. Turner înhaţă comenzile şi alunecară înainte, perna înălţînd de pe sol evantaie lungi de cîte zece metri de apă; izbiră micuţul elicopter de luptă în cupola de policarbon, fuzelajul său din aliaj boţindu-se sub impact precum hîrtia. Turner se retrase şi-l lovi din nou. De data aceasta, elicopterul avariat fu proiectat în trunchiurile a doi pini suri şi rămase acolo ca o insectă cu aripi lungi.

– Ce s-a întîmplat? făcu Angie cu palmele lipite de gură. Ce s-a întîmplat?

Turner azvîrli actele pernei şi ochelarii de soare prăfuiţi din compartimentul portierei de lîngă el, găsi o lanternă şi-i verifică bateriile.

– Ce s-a întîmplat? întrebă din nou Angie, aidoma unei înregistrări. Ce s-a întîmplat?

El se strecură prin chepeng, cu arma într-o mînă şi cu lanterna în cealaltă. Ploaia se mai domolise. Sări pe capotă, apoi peste barele de protecţie, în băltoacele adînci pînă la glezne, plescăind spre rotoarele negre şi îndoite ale Hondei.

Se simţea izul carburantului care scăpa probabil pe undeva. Cupola din policarbon plesnise precum coaja unui ou. Aţinti Smith & Wesson-ul şi apăsă de două ori pe proiectorul de xenon, două explozii tăcute de lumină nemiloasă dezvăluindu-i sînge şi membre contorsionate prin plasticul spart. Aşteptă, apoi aprinse lanterna. Erau doi. Se apropie, ţinînd lanterna cît mai departe de corp, un obicei vechi. Nimic nu mişca. Mirosul combustibilului se înteţise. Trase apoi de oblonul îndoit. Se deschise. Ambii ocupanţi purtau ochelari amplificatori de imagini. Ochiul rotund şi gol al laserului privea în sus, în noapte, şi Turner se aplecă şi atinse gulerul ud din blană de oaie al jachetei de pilot a mortu-

lui. Sub lumina lanternei, sîngele ce-i năclăia barba părea foarte întunecat, aproape negru. Era Oakey. Deplasă raza spre stînga şi văzu că celălalt, pilotul, era japonez. Reveni cu lanterna asupra lui Oakey şi zări lîngă piciorul său un flacon negru, plat. Îl ridică, îl îndesă într-un buzunar al canadienei şi se năpusti spre pernă. În ciuda ploii, flăcări portocalii porniseră să răzbată prin ruinele benzinăriei. Escaladă în grabă bara de protecţie, urcă pe capotă, apoi mai sus şi coborî prin chepeng.

– Ce s-a întîmplat? zise Angie de parcă el nici n-ar fi plecat. Ce s-a întîmplat?

Bărbatul căzu în scaunul lui, fără să se mai sinchisească de chingi şi ambală turbina.

– Ăla-i un elicopter Hosaka, răspunse întorcînd perna. Probabil că ne-a urmărit. Aveau un laser. Au aşteptat pîn-am ieşit de pe autostradă. Nu voiau să ne lase acolo, ca să ne găsească poliţia. Cînd am intrat pe-aici, au hotărît să ne atace, dar probabil au crezut că amăritu' ăla era de-al nostru. Sau poate pur şi simplu scăpau de un martor...

– Capul lui, vorbi fata cu glas tremurător, capul lui...

– Ăla a fost laserul, zise Turner, suind înapoi pe drumul secundar. (Ploaia se domolise, aproape încetase.) Aburi... Creierul se vaporizează şi craniul explodează...

Angie se îndoi din mijloc şi vomită. Turner vîră cu o singură mînă, ţinînd în cealaltă flaconul lui Oakey. Desfăcu cu dinţii capacul presat şi trase o duşcă din Wild Turkey-ul bărbosului. Cînd ajunseră pe marginea autostrăzii, carburantul scurs din Honda se aprinse de la flăcările benzinăriei distruse, iar coloana răsucită de foc îi arătă din nou lui Turner promenada, lumina rachetelor ce coborau lent, cerul albindu-se în vreme ce jetul gonea spre graniţa Sonora.

Angie se îndreptă, îşi şterse gura cu dosul palmei şi începu să tremure.

– Trebuie s-o frigem de-aici, spuse el, pornind iarăşi către est.

Fata nu replică, iar Turner privi cu coada ochiului şi o văzu rigidă şi dreaptă în scaun, ochii ei arătîndu-şi albul în strălucirea slabă a bordului, cu chipul inexpresiv. O mai văzuse aşa în dormitorul lui Rudy, cînd Sally îi chemase, iar acum auzea acelaşi torent de limbaj, rafalele rapide şi totuşi blînde ale unui grai ce putea fi patois[1]. Nu avea cu ce înregistra, n-avea nici timp, trebuia să piloteze...

– Ţin-te bine, spuse şi acceleră, n-o să păţim nimic...

În mod evident nu-l auzise cîtuşi de puţin. Dinţii îi clănţăneau; îi distingea în ciuda ţiuitului turbinei. Opreşte, se gîndi, atît cît să-i bagi ceva între dinţi, portofelul sau o cîrpă. Mîinile fetei se încleştau spasmodic de chingile care o fixau de scaun.

– În casa mea este un copil bolnav. (Perna fu cît pe-aci să iasă de pe şosea, cînd Turner auzi glasul ce ieşea dintre buzele lui Angie, profund, lent şi, în mod straniu, vîscos.) Aud zarurile aruncate, pentru rochia ei însîngerată. Multe sînt mîinile care-i sapă mormîntul la noapte, ca şi pe al tău. Duşmanii se roagă pentru moartea ta, mercenarule. Ei se roagă pînă asudă. Rugăciunile lor sînt un fluviu de febră.

Urmă apoi un soi de croncănit, care putea fi un hohot de rîs.

Turner riscă o privire şi zări un firicel argintiu de salivă prelingîndu-se dintre buzele ei inerte. Muşchii de pe chipul fetei se contorsionaseră într-o mască pe care n-o cunoştea.

– Cine eşti?

– Sînt Stăpînul Drumurilor.

– Ce vrei?

– Copila aceasta drept calul meu, aşa încît să se poată mişca prin oraşele oamenilor. Este bine că mergi spre est. Poart-o în oraşul tău. O voi călări din nou. Şi Samedi călăreşte alături de

[1] Dialect francez.

tine, pistolarule. Este vîntul pe care-l ţii în mîini, dar e capricios, Stăpînul Cimitirelor, chiar dacă l-ai slujit bine...

Bărbatul se răsuci la timp ca s-o vadă pe Angie lăsîndu-se pe o parte în chingi, cu capul bălăngănindu-se şi gura deschisă.

25

Zilier/Gotik

– Acesta e robotul telefonic al Finlandezului, se auzi din difuzorul de sub ecran, iar Finlandezul nu-i acasă. Dacă vrei să descarci ceva, ştii deja codul de acces. Dacă vrei să laşi un mesaj, lasă-l.

Bobby privi imaginea de pe ecran şi clătină încet din cap. Majoritatea roboţilor telefonici erau echipaţi cu subprograme cosmetice, scrise pentru a aduce imaginea video a proprietarului în concordanţă cu paradigmele la modă asupra frumuseţii personale, ştergînd imperfecţiunile de ten şi modificînd subtil trăsăturile faciale în scopul atingerii normelor statistice ideale. Efectul unui program cosmetic asupra trăsăturilor groteşti ale Finlandezului reprezenta în mod clar lucrul cel mai straniu pe care-l văzuse Bobby vreodată, de parcă cineva reparase faţa unui popîndău mort cu o trusă de farduri a pompelor funebre şi cu injecţii de parafină.

– Nu-i ceva natural, rosti Jammer sorbind din scotch. Bobby încuviinţă din cap.

– Finlandezul, urmă Jammer, e agorafob. Îl apucă dîrdîiala cînd iese din căcăstoarea aia de prăvălie. Şi-i în gît după convorbirile telefonice, nu poate să nu răspundă la telefon dacă-i

acolo. Încep să cred că are dreptate curva. Lucas e mort şi se-ntîmplă ceva nasol de tot...

– Curva, vorbi Jackie dinapoia barului, *ştie* deja.

– Ştie, spuse Jammer, lăsînd jos paharul din plastic şi pipăindu-şi cravata îngustă, *ştie*. A vorbit c-o piază-rea în matrice, aşa că ştie...

– Ei bine, Lucas nu răspunde şi nici Beauvoir nu răspunde, aşa că poate c-are dreptate. Bobby se întinse şi închise telefonul, al cărui ton începuse să piuie.

Jammer apăruse purtînd o cămaşă cu pliseuri, sacou alb de seară şi pantaloni negri cu vipuşti de mătase; Bobby bănuia că era ţinuta lui de lucru în club.

– Nu-i nimeni aici, zise el privind de la tînăr la Jackie. Unde-s Bogue şi Sharkey? Unde-s chelneriţele?

– Cine-s Bogue şi Sharkey? întrebă Bobby.

– Barmanii. Nu-mi place chestia asta. Se sculă de pe scaun, se apropie de uşă şi privi precaut dinapoia unei perdele. Ce pizda mă-sii fac lăbarii ăia acolo? Hei, Conte, ăştia par de-ai tăi. Ia vino-ncoa...

Bobby se ridică, încercat de presentimente – nu dorise să le spună lui Jammer şi Jackie despre faptul că-l lăsase pe Leon să-l zărească, fiindcă nu dorea să pară un wilson – şi se îndreptă spre locul unde stătea proprietarul localului.

– Haide. Uită-te. Nu-i lăsa să te vadă. Se chinuie atît de tare să lase impresia că nu ne supraveghează, încît îi simţi imediat.

Tînărul mişcă perdeaua, atent să n-o desfacă mai mult de un centimetru, şi privi afară. Cumpărătorii păreau să fi fost complet înlocuiţi de Gotiki cu creste negre, purtînd piele şi ţinte şi – surprinzător – de un număr aproape egal de Zilieri blonzi, încălţaţi cu scarpeţi Shinjuku din pînză albă, cu catarame aurite, la modă în săptămîna aceea.

– Nu ştiu, făcu el, uitîndu-se spre Jammer, da' tipii ăştia n-ar trebui să fie laolaltă. Sînt Zilieri şi Gotiki, ştii? Sînt un fel de

inamici naturali, cred că-i în ADN-ul lor sau aşa ceva... Privi din nou afară: Să dea dracii, cred că-s vreo sută.

Jammer îşi afundă mîinile în buzunarele pantalonilor pensaţi.

– Cunoşti personal pe vreunul din ei?

– Dintre Gotiki mai cunosc pe cîţiva, cu care mai vorbeam. Da-s greu de deosebit. Iar Zilierii, ăştia calcă-n picioare tot ce nu-i de-al lor. Cam cu-asta se ocupă. Oricum, eu am fost atacat de Lobi, care sînt într-un fel de armistiţiu cu Gotikii, aşa că cine ştie?

– Aşadar, oftă Jammer, bănuiesc că n-ai chef să ieşi pe-afară şi să-l întrebi pe vreunul ce-au de gînd?

– Nu, răspunse Bobby cinstit, cîtuşi de puţin.

– Îhî, făcu bărbatul privindu-l într-un mod calculat, care nu-i plăcu deloc lui Bobby.

Ceva mic şi greu căzu dinspre plafonul înalt şi întunecat, clincănind sonor pe una din măsuţele negre, rotunde. Obiectul ricoşă şi sări pe mochetă, rostogolindu-se şi oprindu-se între bocancii noi ai tînărului. Cu un gest reflex, se aplecă şi-l ridică. Un şurub de tip vechi, cu cap crestat, cu filetul maroniu de rugină şi capul acoperit de vopsea latex, neagră, mată. Înălţă privirea cînd al doilea lovi masa, descoperind un Jammer agil şi speriat care sărea peste tejghea, pe lîngă consola universală de credit. Bărbatul dispăru, se auzi un pîrîit slab – Velcro – şi Bobby ştiu că Jammer luase automatul micuţ pe care îl văzuse acolo ceva mai devreme. Se uită în jur, dar Jackie dispăruse.

Un al treilea şurub pocni precum o explozie pe plasticul tăbliei mesei.

Bobby şovăi, derutat, apoi urmă exemplul femeii şi se ascunse, mişcîndu-se cît mai tăcut cu putinţă. Se piti înapoia unui paravan de lemn şi privi cum căzu un al patrulea şurub, urmat de un firicel de pulbere fină, întunecată. După aceea, se auzi un ricîit şi un grătar pătrat din oţel dispăru brusc din plafon,

retras în interiorul unei conducte. Trase cu coada ochiului spre bar, la timp ca să vadă masivul amortizor de recul al armei lui Jammer înălțîndu-se...

Din deschidere atîrnau acum o pereche de picioare arămii, slăbănoage, și falduri de piele cenușie de rechin, prăfuite.

– Stai așa, zise Bobby, e Beauvoir!

– Bineînțeles că-i Beauvoir, se auzi vocea de deasupra, bubuind cavernoasă dinspre ecourile conductei. Dă dracu' masa aia la o parte!

Tînărul se tîrî de după paravan și trase în lături masa și scaunele.

– Prinde, continuă Beauvoir și balansă de una dintre curele o raniță verde-măsliniu, burdușită, după care o lăsă să cadă. Greutatea fu cît pe-aci să-l doboare pe Bobby. Acu', dă-te la o parte...

Beauvoir ieși din conductă, se ținu atîrnat în brațe și-și dădu drumul.

– Ce s-a-ntîmplat cu sonoru' pe care-l aveam acolo? întrebă Jammer, ridicîndu-se dinapoia tejghelei cu automatul în mîini.

– Uite-l, replică negrul azvîrlind pe mochetă un paralelipiped gri mat din fenoplast, înfășurat cu o bucată de sîrmă neagră, subțire. Altfel n-aveam cum intra aici, fără ca toți lăbarii ăia să știe c-o fac. E clar că cineva le-a dat planurile locului, da' p-asta au scăpat-o.

– Cum ai suit p-acoperiș? întrebă Jackie, apărînd de după un paravan.

– N-am suit, răspunse Beauvoir, împingîndu-și în susul nasului ramele mari din plastic. Am lansat un fir de monomol din turnu' d-alături și mi-am dat drumu' p-un mosor ceramic...

Părul tuns scurt de la ceafă era plin de funingine. O privi cu gravitate pe femeie.

– Tu știi.

– Da. Legba și Papa Ogun, în matrice. M-am cuplat cu Bobby, pe deckul lui Jammer...

– L-au aruncat în aer pe Ahmed pe autostrada Jersey. Probabil c-au folosit același lansator ca și-n cazul bătrînei lui Bobby...

– Cine?

– Încă nu-s sigur, rosti Beauvoir îngenunchind lîngă raniță și deschizînd clemele din plastic de fixare rapidă, da-ncepe să se contureze... Pînă am auzit că l-au ras pe Lucas, îi căutam pe Lobii care l-au jefuit pe Conte. Probabil c-a fost un accident, o afacere ca oricare alta, totuși undeva există doi Lobi cu spărgătorul nostru de gheață... Care avea potențial, asta-i sigur, pentru că unii Lobi sînt oți și fac ceva afaceri cu Doi-Pe-Zi. De-aia, Doi-Pe-Zi și cu mine dădeam ture, căutînd să aflăm cît mai multe. Pîn' la coadă am aflat un căcat, da' pe cînd eram c-un drogo, unu' Alix, al doilea sau al treilea după căpetenia lor, tipu' a primit un telefon de la omologul lui, pe care Doi-Pe-Zi l-a identificat ca fiind un Gotik din Barrytown, unu' Raymond.

În timp ce vorbea, golea raniția, scoțînd arme, scule, muniție, colaci de sîrmă.

– Raymond voia neapărat să discute cu el, da' Alix era prea meseriaș s-o facă-n fața noastră. „Mă iertați, domnilor, dar sînt afaceri oficiale între căpetenii", ne-a aruncat lăbarul și, normal, noi ne-am cerut scuze, am făcut plecăciuni și-am trecut după colț. Am folosit celularul lui Doi-Pe-Zi, i-am sunat pe cowboy-ii noștri din Lăbărțare și le-am zis să se bage rapid pe telefonul lui Alix. Băieții au intrat în convorbirea lui cu Raymond ca-n brînză.

Scoase o pușcă de vînătoare cu țevile retezate, calibrul doisprezece, diformă și cu puțin mai lungă decît antebrațul său, alese un încărcător tambur dintre cele etalate pe mochetă și-l introduse cu un clinchet în armă.

– Ai mai văzut vreo bestie d-asta? Sud-africane, de dinainte de război... (Ceva din glasul și din încordarea maxilarelor lui îl făcu pe Bobby să-i simtă brusc furia stăpînită.) Se pare că Raymond fusese abordat de un gagiu c-o grămadă de lovele,

care voia să-i angajeze pe Gotiki, toată trupa, să intre-n Lăbărțare și să facă scandal, o scenă de masă. Omu' voia o cioacă-n toată regula, așa că-i angaja și pe Zilieri. Aici a izbucnit scandalul, pentru că Alix e-un tip mai conservator. Singuru' Zilier de treabă e ăla mort, și-asta numai după n ore de tortură etc. „Du-te-n mă-ta", i-a zis Raymond, un gentleman de modă veche. „Aici ie rost dă lovă groasă, dă corporație."

Deschise o cutie cu cartușe groase, roșii, din plastic, și începu să încarce arma, vîrîndu-le unul cîte unul în tambur.

– Poate c-o iau eu razna, da-n ultima vreme am văzut tot mereu pe video tipi de la relațiile cu publicul a lui Maas Biolabs. S-a-ntîmplat o cioacă nasoală, pe-un teren de-al lor din Arizona. Unii zic c-ar fi fost o nucleară, alții spun alte chestii. Acu' ei zic că omul lor cel mai tare-n biosofturi a murit într-un accident banal. E vorba de Mitchell, individul care practic a inventat șmecheria. Deocamdată nu există nimeni care să pretindă că poate fabrica un biocip, așa că Lucas și cu mine bănuisem de la-nceput că Maas a făcut spărgătoru' ăla... Nu știam însă de unde-l avea Finlandezul, sau de unde-l căpătaseră ei. Da' dacă pui toate astea cap la cap, se pare că Maas Biolabs vrea să ne radă pe toți. Și vor s-o facă aici, pentru că ne au pe toți în palmă.

– Nu știu, începu Jammer, avem mulți prieteni în clădire...

– Aveai. Beauvoir lăsă pușca și porni să încarce un automat Nambu. Majoritatea celor de la etaju' ăsta și de la cel de dedesubt au fost cumpărați azi dup-amiază. Bani gheață. Cu sacii. Au mai rămas cîțiva, da' nu-ndeajuns.

– Mi se pare aiurea, interveni Jackie, luînd paharul cu scotch din mîna lui Jammer și trăgînd o dușcă. Ce am deține noi pe care să și-l dorească cineva atît de mult?

– Hei, făcu Bobby, nu uita că probabil habar n-au că Lobii ăia mi-au umflat spărgătorul. Poate c-asta vor.

– Nu, replică Beauvoir introducînd încărcătorul în Nambu, pentru că n-ar fi putut ști că nu l-ai ascuns la maică-ta-n casă, este?

– Poate c-au fost acolo și l-au căutat...

– Și de unde știau că nu-l avea Lucas, în Ahmed? zise Jammer pornind spre bar.

– Finlandezul a zis și el că cineva i-a trimis pe ăia trei ninja să-l mierlească, spuse Bobby. Dar a mai zis că aveau niște chestii cu care să-l facă mai întîi să vorbească...

– Tot Maas, încuviință Beauvoir. Indiferent cine-ar fi, a căzut la pace cu Zilierii și Gotikii. Am fi aflat mai multe, da' Alix Lobul s-a dat rotund și n-a vrut să mai discute cu Raymond. El nu cooperează cu Zilierii. Din cîte s-au prins cowboy-ii noștri, tipii d-afară trebuie să vă țină pe voi înăuntru și să-i oprească pe cei ca mine să intre. Adică p-ăia cu arme și cioace. (Îi întinse Nambu-ul încărcat lui Jackie.) Știi să folosești o armă? îl întrebă pe Bobby.

– Sigur că da, minți tînărul.

– Nu, făcu Jammer, avem și-așa destule necazuri fără să-l înarmăm pe el. Isuse Hristoase...

– Mie toate astea-mi sugerează, zise Beauvoir, că ne putem aștepta să ne calce cineva. Cineva nițel mai profesionist...

– Numai dacă n-aruncă Hipermartu-n aer, pufni Jammer, și pe toți zombii ăia o dată cu el...

– Nu, clătină Bobby din cap, altfel *ar fi făcut-o deja*.

Toți întoarseră capetele spre el.

– Ia fiți atenți, făcu Jackie. S-a prins care-i cioaca.

După treizeci de minute, Jammer îl fixa posac pe Beauvoir.

– Te las pe tine. E planul cel mai tembel pe care l-am auzit de multă vreme.

– Chiar așa, rosti Bobby, de ce n-am putea s-o luăm prin conducta pe unde-ai venit tu, să traversăm acoperișul și să trecem pe clădirea vecină? Ne folosim de firul întins de tine.

– Pe acoperiș, Zilierii sînt acum ca muștele pe căcat, replică Beauvoir. Unii dintre ei s-ar putea să aibă chiar atîta creier încît

să descopere capacul prin care-am intrat. Le-am lăsat cadou vreo două mine cu schije, rînji el fără veselie. În plus, clădirea de-alături e mai înaltă. Eu m-am suit pe acoperişu' ei şi-am tras monomolul în jos, în asta. Nu poţi merge-n mîini pe-un monomol – rămîi fără degete.

– Atunci cum dracu' voiai să ieşim? izbucni Bobby.

– Termină, spuse Jackie încetişor. Beauvoir a făcut ceea ce trebuia să facă. Acum e-aici cu noi şi sîntem înarmaţi.

– Bobby, vorbi Beauvoir, de ce nu ne repeţi planul, să te asiguri că l-am înţeles cu toţii?

Tînărul avea senzaţia neplăcută că Beauvoir dorea să se asigure că el îl pricepuse, totuşi se rezemă de bar şi începu:

– Ne înarmăm şi aşteptăm, da? Jammer şi cu mine ne cuplăm la deck şi dăm o raită prin matrice, poate bunghim ce se-ntîmplă...

– Cred că mă pot descurca şi singur, mormăi Jammer.

– Căcat! sări de lîngă tejghea Bobby. Aşa a zis Beauvoir! Vreau să merg, vreau să mă cuplez! Altfel cum pot învăţa ceva?

– Lasă asta, îl întrerupse Jackie, zi mai departe...

– Bine, încuviinţă el morocănos, aşadar, mai devreme sau mai tîrziu, tipii care i-au angajat pe Gotiki şi Zilieri să ne ţină aici o să vină după noi. Cînd o s-o facă, i-am ras. Cel puţin pe unul trebuie să-l prindem viu. În acelaşi timp ieşim, iar Gotikii ş-ăilalţi n-o să se aştepte la armamentul nostru, aşa c-o să putem ajunge-n stradă şi s-o tăiem spre Proiecte...

– Cred c-asta m-a convins, făcu Jammer traversînd mocheta spre uşa încuiată şi acoperită de perdea. Cred c-ajunge. Apăsă degetul mare pe o plăcuţă de identificare şi deschise uşa pe jumătate. Hei, tu! răcni el. Nu tu! Ăla cu pălărie! Mişcă-ţi curu-ncoace. Vreau să discutăm...

Raza roşie de grosimea unui creion străpunse uşa, perdeaua şi două degete ale lui Jammer, apoi clipi deasupra barului. O sticlă explodă, conţinutul ei răbufnind sub formă de aburi şi

esteri vaporizaţi. Jammer dădu drumul uşii să se închidă, îşi privi mîna şi se lăsă să cadă pe mochetă. Clubul se umplu încetişor cu mirosul de pom de Crăciun al ginului clocotit. Beauvoir luă dinapoia tejghelei o butelie argintie sub presiune şi împroşcă perdeaua fumegîndă cu sifon pînă ce rezerva de CO_2 se termină şi jetul se opri.

– Eşti băftos, Bobby, rosti el azvîrlind recipientul peste umăr, fiindcă fratele Jammer n-o să mai tasteze niciodată pe vreun deck...

Jackie îngenunchease şi ţîţîia deasupra mîinii lui Jammer. Bobby întrezări carnea cauterizată, apoi îşi feri iute privirea.

26

Perucă

– Ştii, rosti Rez, atîrnînd cu capul în jos în faţa lui Marly, nu-i cîtuşi de puţin treaba mea, dar te-aşteaptă cineva acolo? Perfect, eu te duc, nici o problemă, iar dacă nu poţi intra te aduc înapoi în terminalul JAL. Totuşi, dacă nimeni nu vrea să te lase înăuntru, nu ştiu cît o să vreau s-aştept. Chestia-i o ladă de gunoaie şi prin pontoanele alea se aciuiază destui ciudaţi.

Rez – sau Therèse, înţelesese Marly din autorizaţia de pilot laminată în plastic care era prinsă de consola lui *Sweet Jane* – îşi scosese vesta din prelată pe durata drumului.

Amorţită de curcubeul de derme fixate de Rez pe încheietura ei, pentru a contracara spasmele de greaţă ale sindromului de adaptare spaţială, Marly se holba la tatuajul trandafirului. Fusese executat într-un stil japonez vechi de sute de ani şi, năucită, decisese că-i plăcea. De fapt îi plăcea Rez, simultan dură, copilăroasă şi grijulie faţă de pasagerul ei straniu. Rez îi admirase jacheta din piele şi poşeta, înainte de a le înghesui într-un soi de hamac îngust din plasă de nailon, deja ticsit cu casete, cărţi tipărite şi rufe murdare.

– Nu ştiu, reuşi să articuleze Marly, va trebui să-ncerc să intru...

– Ştii ce-i chestia asta, surioară? Rez îi aranja plasa-g în jurul umerilor şi subsuorilor.

– Care chestie? clipi femeia din ochi.

– Locul unde mergem. Face parte din vechile miezuri Tessier-Ashpool. Astea erau *mainframe*-uri pentru memoriile lor de corporaţie...

– Am auzit de ei, încuviinţă Marly închizînd ochii. Mi-a spus Andrea...

– Normal c-ai auzit de ei – cîndva deţineau toată Liberta. Mai exact, ei au construit-o. Dup-aia au luat-o razna şi-au vîndut. Au desprins de fus sectorul în care locuiau şi au trecut pe-altă orbită, dar mai întîi au şters miezurile, le-au tăiat şi le-au vîndut unui gunoier care n-a făcut niciodată nimic cu ele. N-am auzit ca acolo să locuiască cineva, dar pe la noi trăieşti unde apuci... Cred c-asta-i valabil pentru toţi. Aşa cum se zice despre Lady Jane, fiica lui moş Ashpool, c-ar trăi tot în vechiul lor loc, nebună de legat... (Trase cu un gest profesional de plasa-g.) Bine. Acum relaxează-te. O s-o frig tare pe *Jane* pentru vreo douăzeci de minute, da-n felul ăsta ajungem rapid şi bănuiesc că pentru asta îţi dai banii...

Iar Marly lunecă într-un peisaj clădit din casete, gigantice construcţii de lemn ale lui Cornell, unde reziduurile solide ale iubirii şi amintirilor erau expuse înapoia unor vitrine din sticlă prăfuită, brăzdate de ploaie, iar chipul misteriosului autor alerga înaintea ei pe străzi pavate cu mozaicuri de dinţi omeneşti, cizmuliţele pariziene ale femeii clincănind orbeşte peste simboluri conturate în coroane din aur mat. Creatorul casetelor, un bărbat purtînd sacoul verde al lui Alain, era în primul rînd îngrozit de ea.

– Iartă-mă, striga Marly fugind după el, iartă-mă...

– Îhî. Therèse Lorenz de pe *Sweet Jane*. Vrei numerele? Ce? Îhî, sigur că sîntem piraţi. Eu sînt căpitanul Hook, băga-mi-aş... Uite ce-i, Jack, lasă-mă să-ţi dau numerele, n-ai decît să le veri-

fici... Am zis deja! Am o pasageră. Solicit permisiunea, ş-aşa dracului mai departe... Marly Nu-Ştiu-Cum, care vorbeşte franţuzeşte în somn...

Pleoapele lui Marly tresăriră, se deschiseră. Rez se găsea în faţa ei într-o plasă-g, toţi muşchii spinării ei distingîndu-se perfect.

– Hei, zise pilotul, răsucindu-se în plasă, scuze. I-am apelat pentru tine, da' mi se par destul de duşi cu sorcova. Eşti religioasă?

– Nu, răspunse Marly derutată.

– Bine, se strîmbă Rez, poate că reuşeşti tu să-nţelegi rahatu' ăsta.

Se eliberă din plasă şi execută un salt mortal ghemuit spre înapoi, care o aduse la cîţiva centimetri de chipul pasagerei. O panglică optică îi unea braţul cu consola şi, pentru prima dată, Marly zări mufa bleu pastel inserată în încheietura mîinii. Rez îi strecură o cască-mărgea în urechea dreaptă şi reglă tubul transparent al microfonului care se curba de la aceasta.

– N-aveţi nici un drept să ne tulburaţi aici, vorbea un bărbat. Lucrarea noastră este lucrarea Domnului şi doar noi am văzut adevăratul Lui chip!

– Alo? Alo, mă poţi auzi? Mă numesc Marly Hruşciova şi trebuie să vorbesc urgent cu tine. Sau cu altcineva care domiciliază în coordonatele astea. Este vorba de o serie de casete, nişte colaje. Creatorul lor se poate afla într-un pericol teribil! Trebuie să-i vorbesc!

– Pericol? tuşi bărbatul. Numai Domnul hotărăşte soarta omului! Noi nu ne temem de nimic. Şi nici nu sîntem proşti...

– Te rog, ascultă-mă. Am fost angajată de Josef Virek ca să-l găsesc pe autorul casetelor. Acum însă am venit să te previn. Virek ştie că eşti aici şi agenţii lui mă vor urma...

Rez o privea fix.

– Lasă-mă să intru! Nu-ţi pot spune mai multe...

– Virek? Urmă o pauză lungă, în care se auzi doar zgomot de fond. Josef Virek?

– Da, încuviinţă femeia. El. I-ai văzut imaginea toată viaţa, cea cu regele Angliei... Te rog, te rog...

– Dă-mi-l pe pilot, spuse glasul, iar ţipetele şi isteria dispărură, înlocuite de ceva ce lui Marly îi plăcu şi mai puţin.

– E suplimentar, zise Rez desfăcînd casca cu vizor-oglindă de pe costumul roşu. Mi-o pot permite, mi-ai plătit suficient...

– Nu, protestă Marly, zău, nu-i nevoie... eu...

Scutură din cap. Rez desfăcea cataramele de pe talia costumului.

– Nu poţi intra într-un loc ca ăla fără costum, îi explică. Nu ştii ce atmosferă au. Nu ştii nici măcar dacă au atmosferă! Şi orice fel de bacterii, sau spori... Care-i treaba? lăsă ea casca argintie.

– Sînt claustrofobă!

– Aha, o examină Rez. Am auzit de chestia asta... Înseamnă că ţi-e frică să fii undeva înăuntru? Părea cu adevărat curioasă.

– În locuri strîmte, da.

– Aşa cum e *Sweet Jane?*

– Da, deşi... Privi cabina micuţă şi se luptă cu panica. La asta pot rezista, dar nu şi la cască.

Se înfioră.

– Ei bine, uite ce-ţi zic. Te băgăm în costum, da' nu-ţi punem casca. O să-ţi arăt numai cum se fixează. De acord? Altfel nu părăseşti nava mea...

Gura îi era o linie dreaptă şi fermă.

– Da, încuviinţă Marly, bine...

– Uite care-i mersul, spuse Rez. Sîntem cu ecluzele cuplate. Sasul nostru se deschide, tu intri şi eu îl închid. Dup-aia îl deschid

pe celălalt și ajungi în ce or avea ei drept atmosferă pe-acolo. Ești sigură că nu vrei să punem casca?

– Da, răspunse Marly, coborînd ochii spre casca ținută între mănușile roșii ale costumului, spre reflexia ei palidă din vizorul-oglindă.

Rez plescăi încetișor din limbă.

– E viața ta. Dacă vrei să pleci, roagă-i să trimită prin terminalul JAL un mesaj pentru *Sweet Jane*.

Marly bătu stîngace din picioare și se rostogoli înainte în sasul cu puțin mai mare decît un sicriu așezat vertical. Pieptul costumului roșu clincâni lovindu-se de ușa spre exterior și femeia auzi fisîitul celei interioare închizîndu-se în urma ei. O luminiță i se aprinse lîngă cap, ducînd-o cu gîndul la becul dintr-un frigider.

– La revedere, Therèse...

Nu se întîmplă nimic. Rămăsese singură cu bătăile inimii.

După aceea ecluza exterioară a lui *Sweet Jane* culisă, deschizîndu-se. Ușoara diferență de presiune fu suficientă ca s-o trimită, rostogolindu-se, într-o beznă ce mirosea trist și vechi a oameni, un iz precum cel dintr-un vestiar sportiv de mult abandonat. Aerul era dens, deținea o umezeală lipsită de curățenie și, continuînd să facă tumbe, Marly zări sasul lui *Sweet Jane* închizîndu-se înapoia ei. O rază de lumină trecu pe lîngă ea, șovăi, se întoarse și o descoperi rotindu-se.

– Lumină, răcni un glas răgușit, lumină pentru oaspetele nostru! Jones!

Era glasul pe care îl auzise în căști. Suna straniu acum, în imensitatea metalică a acestui loc, în spațiul gol prin care cădea. Fu urmat de un hîrșîit, iar un inel îndepărtat, albastru strălucitor, se aprinse, arătîndu-i în depărtare curba unui perete sau fuzelaj din oțel și rocă lunară topită. Suprafața acestuia era brăzdată și ciuruită de caneluri și adînciturі precis prelucrate, unde, cîndva, fuseseră montate echipamente. În făgașele mai adînci continuau

să adere ghemotoace zgrunțuroase de plastic brun expandat, iar altele se pierdeau în umbrele negre ca noaptea....

– Ar fi bine s-o prinzi c-un cordon, Jones, pînă nu-și sparge capul...

Ceva îi lovi umărul costumului cu un plesnet lichid și, întorcînd capul, Marly zări o movilită de plastic roz intens din care se desprindea un fir trandafiriu și subțire, ce se întinse brusc chiar în timp ce privea, smucind-o. Interiorul de catedrală abandonată se umplu cu țiuitul unui motor în sarcină și, destul de încet, o trasera spre perete.

– V-a trebuit mult, continuă vocea. Mă întrebasem cine va fi primul, și-acum e Virek... Mamon...

Acum o prinseră și o întoarseră. Aproape că pierdu casca; se îndepărta, plutind, dar unul dintre ei i-o vîrî înapoi în mîini. Poșeta, cu cizmele și jacheta împăturite înăuntru, execută propriu-i arc, pe curelușa de umăr, și o izbi în partea laterală a capului.

– Cine ești? întrebă Marly.

– Ludgate! mugi bătrînul. Wigan Ludgate, după cum prea bine știi. Pe cine altcineva te-a trimis să amăgești?

Chipul lui ridat și pătat era proaspăt ras, însă părul sur și lung plutea liber, alge pe un val de aer stătut.

– Iartă-mă, spuse Marly. Nu mă aflu aici să te amăgesc. Nu mai lucrez pentru Virek... Am venit pentru că... adică, de fapt, nu-s deloc sigură de ce am venit, dar pe drum am aflat că artistul care face casetele e-n pericol. Deoarece Virek crede că el mai deține ceva, ceva despre care Virek crede că-l va scăpa de cancer...

Cuvintele ei se transformară în tăcere, în fața nebuniei aproape palpabile ce radia dinspre Wigan Ludgate. Văzu că purta carapacea de plastic crăpat a unui vechi costum de lucru, cu crucifixuri ieftine din metal lipite cu epoxid aidoma unui colier în jurul inelului oxidat de fixare a căștii. Chipul bătrînului era foarte aproape de al ei. Putea simți mirosul dinților stricați.

– Casetele! Sfere minuscule de salivă i se ridicau de pe buze, supunîndu-se elegantelor legi ale fizicii newtoniene. Curvo! Ele sînt mîna Domnului!

– Uşurel, Lud, interveni un al doilea glas, o sperii pe doamna. Nu vă speriaţi, doamnă, moş Lud nu prea are mulţi musafiri. Îl cam agită, vedeţi, da-n esenţă e-un tip inofensiv...

Întorcînd capul, Marly întîlni privirea relaxată a unei perechi de ochi mari şi albaştri pe o faţă foarte tînără.

– Mă numesc Jones, rosti tînărul, şi locuiesc tot aici...

Wigan Ludgate dădu capul pe spate şi urlă, iar sunetele răsunară sălbatice din pereţii de oţel şi rocă.

– Ştii, spunea Jones pe cînd Marly îl urma, trăgîndu-se în lungul unei corzi cu noduri, bine întinsă printr-un coridor ce părea fără sfîrşit, în general e destul de liniştit. Ascultă glasurile. Vorbeşte de unul singur sau poate cu glasurile alea, nu ştiu, dar cîteodată îl apucă cîte-o criză din asta... (Cînd tăcu, femeia putu auzi ecouri slabe ale răcnetelor lui Ludgate.) Poate crezi că-i urît din partea mea să-l las aşa, da-i lucrul cel mai bun de făcut. O să obosească repede. O să i se facă foame. Atunci o să mă caute. Îşi vrea haleala, ştii.

– Eşti australian? întrebă Marly.

– New Melbourne, răspunse el. Adic-am fost, înainte de a ieşi din puţ...

– Te deranjează dacă te-ntreb de ce te afli aici? Adică, aici în... în... ce-i asta?

Băiatul rîse.

– De obicei, eu îi zic Locul. Lud îi zice-n multe feluri, dar cel mai des Împărăţia. Crede că l-a găsit pe Dumnezeu. Probabil c-aşa-i, dacă vrei să iei lucrurile din punctul ăsta de vedere. Din cîte-mi dau eu seama, înainte de-a ieşi din puţ era un soi de şmecher de consolă. Nu ştiu exact cum a nimerit tocmai aici, atîta doar că i se potriveşte amărîtului... Eu am ajuns cu sufletul

la gură, pricepi? Am avut nişte probleme, nu-i cazul să intru-n amănunte, şi voiau să-mi pună pielea-n băţ. Am ajuns – iar asta-i altă poveste lungă – şi l-am găsit pe nenorocitul de Ludgate aproape mort de foame. Avusese un soi d-afacere, vindea obiecte pe care le găsea prin gunoaie şi casete din cele pe care le cauţi, dar se ţăcănise prea tare ca s-o mai continue. Cumpărătorii apăreau, să zicem de vreo trei ori p-an, dar el îi expedia. Atunci mi-am zis că-i o ascunzătoare la fel de bună ca oricare alta şi-am rămas să-l ajut. Cam asta-i povestea...

– M-ai putea duce la artist, la autorul casetelor? E aici? E ceva extrem de urgent...

– O să te duc, nu-ţi face griji. Totuşi Locul ăsta n-a fost construit pentru oameni, adică nu ca să fie locuit, aşa că-i cam mult de mers... Oricum, n-are unde pleca. Nu garantez c-o să facă o casetă pentru tine. Chiar lucrezi pentru Virek? Nenorocitul ăla putred de bogat de la tele? Neamţ, nu-i aşa?

– Am lucrat cîteva zile, răspunse femeia. În privinţa naţionalităţii, aş zice că Herr Virek este unicul cetăţean al unei naţiuni alcătuite din Herr Virek...

– Înţeleg ce vrei să spui, se hlizi Jones. Bănuiesc că-i valabil pentru toţi lăbarii ăştia bogaţi, deşi e mai distractiv decît să te uiţi la un nenorocit de zaibatsu... N-o să vezi niciodată un zaibatsu ducîndu-se dracu', este? Ia-l pe moş Ashpool – era din aceeaşi ţară cu mine – care-a construit asta. Se zice că propria-i fiică i-a tăiat beregata şi-acum e la fel de dusă ca moş Lud, ascunzîndu-se nu ştiu pe-unde prin castelul familiei. Ştii, cîndva Locul a făcut parte din toate astea...

– Mi-a spus cîte ceva Rez... pilotul meu. Iar o prietenă din Paris a pomenit recent de Tessier-Ashpool... Clanul traversează o perioadă de eclipsă?

– Eclipsă? Doamne! Au luat-o rău de tot pe tobogan. Păi ia gîndeşte-te: tu şi cu mine ne tîrîm acum prin fostele miezuri de date ale corporaţiei. Un antreprenor pakistanez a cumpărat toată

afacerea. Carcasa-i perfectă şi-n circuite există destul aur, deşi nu-i chiar atît de uşor de recuperat pe cît cred unii... Aşa a rămas de-atunci, numa' cu moş Lud să le ţină companie, şi ele lui. Adică pîn-am venit eu. Cred că-ntr-o bună zi o s-apară echipele din Pakistan şi-o să-nceapă s-o facă bucăţi... Ciudat totuşi cît de multe dintre ele par încă să funcţioneze, cel puţin temporar. O poveste pe care-o auzisem, de-aia am şi venit de fapt aici, era că T-A şterseseră complet miezurile înainte să plece...

– Dar tu crezi că au rămas operante?

– Doamne, da! Cam aşa cum e şi Lud, dacă lui îi poţi spune operant. Tu cine crezi c-a făcut casetele tale?

– Ce ştii despre Maas Biolabs?

– Mas... cum?

– Maas. Produc biocipuri...

– Aha, ei. Păi cam atît ştiu...

– Ludgate vorbeşte despre ei?

– S-ar putea. N-aş zice că-l ascult foarte atent. Lud vorbeşte destul de mult...

27

Staţiile răsuflării

Şofă prin bulevarde mărginite de versanţii ruginiţi ai vehiculelor moarte, de macarale de depanare şi de turnurile negre ale topitoriilor. Pe măsură ce avansau în flancul vestic al Lăbărţării, Turner se menţinu pe străzile mărginaşe, şi, în cele din urmă, acceleră perna într-un canion din cărămidă, lateralele blindate scoţînd jerbe de scîntei, izbindu-se cu putere într-un perete de gunoaie compactate, acoperite de funingine. O avalanşă de resturi lunecă în jos aproape acoperind vehiculul, iar bărbatul lăsă comenzile şi privi zarurile din plastic bălăngănindu-se înainte şi înapoi, dintr-o parte în cealaltă. Indicatorul de petrol lampant era la zero de aproape douăsprezece intersecţii.

– Ce s-a întîmplat acolo? întrebă fata, cu pometii verzui în lumina instrumentelor de bord.

– Am doborît un elicopter. În mare parte, printr-o întîmplare. Am fost norocoşi.

– Nu, mă referam după aceea. Am fost... am avut un vis.

– Ce-ai visat?

– Chestiile acelea mari, mişcîndu-se...

– Ai avut ceva similar unui atac de apoplexie...

– Sînt bolnavă? Crezi că sînt bolnavă? De ce voia compania să mă omoare?

– Nu cred că eşti bolnavă.

Ea îşi desfăcu chingile şi se tîrî înapoi, peste scaun, ghemuindu-se în locul unde dormiseră.

– A fost un vis urît...

Începu să tremure. Turner îşi scoase chingile şi se apropie de ea, lipindu-i capul de pieptul său, mîngîindu-i părul, netezindu-l pe craniul delicat, trecîndu-l spre spate, înapoia urechilor. În lumina verzuie, chipul ei, cu pielea netedă şi subţire întinsă peste oase, părea smuls din vise şi abandonat. Fermoarul bluzei negre de trening era pe jumătate descheiat şi bărbatul urmări cu vîrful unui deget linia fragilă a claviculelor. Pielea îi era răcoroasă, umedă, acoperită cu o peliculă de transpiraţie. Se agăţă de el.

Turner închise ochii şi-şi văzu trupul într-un pat vîrstat de soare, dedesubtul unui ventilator rotindu-şi alene palele din lemn dur, cafeniu. Corpul lui opintindu-se, zvîcnind precum un membru amputat, capul lui Allison lăsat pe spate, cu gura deschisă, cu buzele întinse dezgolindu-i dinţii.

Angie îşi apăsă faţa în scobitura gîtului său.

Gemu, se încordă, se legănă înapoi.

– Mercenarule, rosti glasul.

Şi Turner se lipi de scaunul şoferului, cu ţeava Smith & Wesson-ului reflectînd o singură linie de lumină verde dinspre bord, capul luminos de pe cătarea armei eclipsînd pupila stîngă a fetei.

– Nu, spuse glasul.

Bărbatul coborî pistolul.

– Te-ai întors.

– Nu. Legba ţi-a vorbit. Eu sînt Samedi.

– Sîmbătă?

– Baronul Sîmbătă, mercenarule. M-ai întîlnit odată, pe panta unui deal. Sîngele te acoperea precum roua. În ziua aceea

am sorbit din inima ta cea plină. (Corpul fetei zvîcni violent.) Cunoşti bine oraşul acesta...

– Da.

Privea cum muşchii feţei i se încordau şi se relaxau, modelîndu-i trăsăturile într-o mască nouă...

– Perfect. Lasă vehiculul aici, aşa cum intenţionai. Dar urmează staţiile spre nord. Către New York. Diseară. Atunci te voi călăuzi cu bidiviul lui Legba şi vei ucide pentru mine...

– Pe cine să ucid?

– Pe acela pe care ţi-l doreşti atît de mult, mercenarule.

Angie gemu, se cutremură şi începu să suspine.

– E-n regulă, zise Turner. Sîntem la jumătatea drumului spre casă.

Ajutînd-o să se ridice, se gîndi că era o afirmaţie lipsită de sens; nici unul dintre ei nu avea o casă. Scoase din canadiană cutia de cartuşe şi-l înlocui pe cel tras în Honda. În trusa din torpedo găsi un brici pătat de vopsea şi tăie cu el căptuşeala canadienei, dinăuntru revărsîndu-se un vîrtej din milioane de microtuburi izolatoare de polietilenă. După ce o goli, vîrî Smith & Wesson-ul în toc şi îmbrăcă pe deasupra canadiana. Atîrna pe el precum o pelerină cu cîteva numere mai mari şi nu trăda deloc umflătura armei.

– De ce-ai făcut asta? îl întrebă ea, trecîndu-şi dosul palmei peste gură.

– Pentru c-aici e cald şi trebuie s-ascund arma. Strecură într-un buzunar portofelul plin de Yeni Noi folosiţi. Haide, îi spuse fetei, trebuie să luăm metroul...

Condensul picura monoton de pe vechiul dom Georgetown, construit acum patruzeci de ani, după ce Federalii bolnavi îşi luaseră tălpăşiţa către părţile mai joase ale lui McLean. Washingtonul era un oraş sudic, dintotdeauna fusese aşa, şi aici puteai simţi modificarea din tonul Lăbărţării, pe măsură ce treceai dintr-o

staţie în alta venind dinspre Boston. Arborii Districtului erau luxurianţi şi verzi, iar frunzele lor acopereau, una cîte una, luminile arcelor, în timp ce Turner şi Angela Mitchell înaintau pe trotuarele desfundate spre Dupont Circle şi staţie. Piaţa circulară era un talcioc şi cineva aprinsese un foc din gunoaie în pocalul de marmură al gigantului din centru. Trecură pe lîngă siluetele tăcute ce stăteau lîngă păturile întinse, acoperite cu combinaţii suprarealiste de mărfuri: copertele din carton umflat de umezeală ale discurilor audio din plastic negru alături de proteze uzate din care atîrnau jackuri neurale primitive, un acvariu de sticlă prăfuită umplut cu plăcuţe de identificare dreptunghiulare din oţel, teancuri de ilustrate decolorate prinse laolaltă cu benzi de cauciuc, trozi Indo ieftini sigilaţi în ambalajul angrosiştilor, seturi desperecheate de recipiente din ceramică pentru sare şi piper, o crosă de golf de pe mînerul căreia pielea începuse să se dezlipească, un cuţit multifuncţional militar elveţian cu lame lipsă, un coş pentru gunoi din tablă îndoită, litografiat cu faţa unui preşedinte al cărui nume Turner aproape că şi-l putea reaminti (Carter? Grosvenor?), hologramе înceţoşate ale Monumentului...

În semiîntunericul de lîngă intrarea staţiei, Turner se tîrgui în şoaptă cu un băiat chinez cu ginşi albi, schimbînd cea mai mică dintre bancnotele lui Rudy pentru nouă fise din aliaj ştanţate cu emblema înflorită AMBA Tranzit.

Două fise le asigurară intrarea în staţie. Alte trei intrară în automate pentru o cafea proastă şi plăcinte sleite. Celelalte patru îi purtară spre nord, trenul gonind silenţios pe perna magnetică. Mercenarul se aşeză, cuprinzînd-o pe Angie cu braţele şi prefăcîndu-se că închide ochii; urmărea propriile lor reflexii în fereastra de vizavi. Un bărbat înalt, scofîlcit acum şi nebărbierit, ghemuindu-se ca s-o protejeze pe fata cu ochi încercănaţi de alături. Ea nu-i mai vorbise de cînd părăsiseră fundătura unde abandonaseră perna.

Pentru a doua oară în decurs de un ceas, Turner se gîndi dacă n-ar fi cazul să-i telefoneze agentului său. Regula era că, dacă trebuia să te încrezi în cineva, atunci te duceai la agent. Conroy însă spusese că-i angajase pe Oakey şi pe ceilalţi prin intermediul acelui agent, iar legătura respectivă îl făcea acum pe bărbat să şovăie. Unde se afla Conroy în seara aceasta? Era aproape sigur că el îi ordonase lui Oakey să-i cureţe cu laserul. Oare Hosaka aranjase şi aruncătorul de bombe din Arizona, pentru a şterge orice dovezi asupra unei încercări eşuate de dezertare? Şi, dacă era aşa, de ce o instruiseră pe Webber să-i omoare şi pe medici, să le distrugă clinica şi deckul Maas-Neotek? Din nou, Maas... Îl ucisese Maas pe Mitchell? Exista vreun motiv pentru a crede că Mitchell era cu adevărat mort? Da, îşi spuse, iar fata se foi alături într-un somn agitat, exista: Angie. Mitchell se temuse că avea să fie ucisă; aranjase dezertarea pentru ca s-o poată scoate, s-o trimită la Hosaka, nefăcînd absolut nici un plan pentru propria-i evadare. Cel puţin aşa suna versiunea lui Angie.

Închise ochii, anulînd reflecţiile. Ceva se mişca, adînc în mîlul amintirilor sale înregistrate. O ruşine... Nu izbutea să ajungă acolo... Deschise brusc ochii. Ce spusese fata, la Rudy? Că tatăl ei îi introdusese lucrurile acelea în cap fiindcă nu era destul de inteligentă? Atent să n-o trezească, îşi trase braţul de sub gîtul ei şi strecură două degete în buzunăraşul de la brîu al pantalonilor, trăgînd de firul său pliculeţul din plastic negru primit de la Conroy. Îl deschise şi scutură în palma întinsă biosoftul cenuşiu, bombat şi asimetric. Visele unei maşini. *Montagne russe*. Prea rapide, prea străine pentru a putea fi înţelese. Totuşi dacă doreai ceva, ceva anume, ar fi trebuit să-l poţi găsi...

Vîrî unghia degetului mare sub apărătoarea de praf a mufei, scoţînd-o, şi o aşeză pe scaunul din plastic de alături. Trenul era aproape pustiu şi nici unul dintre ceilalţi pasageri nu păreau că-l bagă în seamă. Inspiră adînc, strînse din dinţi şi inseră biosoftul...

După douăzeci de secunde avea lucrul pe care-l căutase. Stranietatea nu-l mai atinsese de data aceasta şi bănuia că se întîmplase aşa tocmai pentru că intrase după un lucru clar definit, după exact genul de date pe care te-ai aştepta să le găseşti în dosarul unui cercetător de elită: coeficientul de inteligenţă al fiicei sale, reflectat prin seturile anuale de teste.

Angela Mitchell depăşea cu mult media. Aşa fusese de la început.

Extrase biosoftul din mufă şi-l frecă gînditor între degetul mare şi arătător. Ruşinea... Mitchell, ruşinea şi şcoala... Şcoala, se gîndi. Vreau rezultatele blestematului. Vreau notele lui.

Cuplă din nou dosarul.

Nimic. Le obţinuse, dar nu vedea nimic.

Nu. Iarăşi.

Şi iarăşi...

– Să fiu al dracu', murmură, pricepînd.

Un adolescent cu ţeasta rasă îl privi de pe scaunul de vizavi, apoi reveni cu atenţia asupra şuvoiului de vorbe al prietenei sale:

– La noapte, o să fie iarăşi concurs pă deal. Mergem şi noi, da' nu ne băgăm, stăm p-acolo şi-i lăsăm pă iei s-o ia pă cocoaşă, noi ne rîdem şi vedem care-o-ncasează, fi'n'că săptămîna trecută Susan şi-a rupt braţu', m-asculţi? Şi-a fost marfă fi'n'că a-ncercat Cal să-i ducă la spital, da' era criţă şi-a trecut cu căcatu' ăla dă Yamaha peste-un obstacol...

Turner inseră din nou biosoftul în mufă.

De data aceasta, cînd se termină, nu mai spuse absolut nimic. O cuprinse cu braţul pe Angie şi surîse, văzîndu-şi zîmbetul în geam. Era un rînjet ucigaş; aparţinea muchiei de cuţit.

Rezultatele universitare ale lui Mitchell fuseseră bune, extrem de bune. Excepţionale. Totuşi arcul nu exista. Arcul era ceva pe care Turner se învăţase să-l caute în dosarele cercetătorilor, o curbă sigură semnalînd excelenţa. Putea descoperi arcul tot aşa cum un meseriaş de clasă putea identifica

metalele observînd jerba de scîntei din timpul polizării. Iar Mitchell nu-l avusese.

Ruşinea... Dormitoarele absolvenţilor... Mitchell ştiuse, ştiuse că n-avea să reuşească. Iar apoi, cumva, reuşise. Cum? Răspunsul nu exista în dosar. Într-un fel sau altul, Mitchell ştiuse în ce fel să modifice datele pe care le dăduse securităţii Maas. Altfel, ei ar fi aflat... Cineva, ceva, îl descoperise pe Mitchell în mizeria lui de post-absolvire şi începuse să-l alimenteze. Cu indicii, direcţii. Mitchell se îndreptase spre vîrf, cu arcul strălucitor, perfect şi neabătut...

Cine? Ce?

Privi chipul adormit al lui Angie în lumina tremurătoare a metroului.

Faust.

Mitchell făcuse un tîrg. Era posibil ca Turner să nu afle niciodată detaliile înţelegerii, sau preţul, dar ştia care fusese plata. Ce i se ceruse lui Mitchell să facă la rîndul său.

Legba, Samedi, saliva prelingîndu-se dintre buzele contorsionate ale fetei.

Şi trenul goni în vechea Uniune pe o rafală neagră de aer din miez de noapte.

– Taxi, şefu'?

Ochii bărbatului se deplasau înapoia unor ochelari cu o nuanţă policrom, ce se învolbura precum petele de benzină pe suprafaţa apei. Pe dosul palmelor avea pustule argintii, plate. Turner se apropie şi-i prinse braţul, fără să se oprească din mers, izbindu-l de un perete din gresii albe zgîriate, între şiruri cenuşii de dulăpioare cu cifru pentru bagaje.

– Peşin, rosti Turner. Plătesc Yeni Noi. Vreau taxiul meu. Fără necazuri cu şoferul. Ai priceput? Nu-s ciumec. Îşi înteţi strînsoarea. Trage-mi ţeapă şi mă-ntorc aici să te omor sau să te fac să-ţi doreşti s-o fi făcut.

– M-am prins. Gata, şefu'. M-am prins. Se face, şefu', gata, şefu'. Unde vrei să mergi, şefu'?

Trăsăturile emaciate ale bărbatului se contorsionară de durere.

– Mercenarule, se auzi glasul dinspre Angie sub forma unei şoapte răguşite, urmată de o adresă.

Turner văzu ochii şoferului rotindu-se agitaţi înapoia vîrtejului de culori.

– Asta-i în Madison? croncăni el. Gata, şefu'. Te-ai făcut c-o maşină bună, c-un taxi bun de tot...

– Ce-i acolo, îl întrebă Turner pe şofer, aplecîndu-se în faţă pentru a apăsa butonul VORBIRE de lîngă grila metalică a difuzorului, ce-i la adresa pe care ţi-am dat-o? Se auzi un pîrîit de zgomot de fond.

– Hipermartu'. La ora asta din noapte, nu prea-i deschis... Căutaţi ceva anume?

– Nu, făcu Turner.

Nu cunoştea locul. Încercă să-şi amintească partea aceea din Madison. În general, era un cartier rezidenţial. Nenumărate spaţii de locuit, scobite în cochiliile clădirilor comerciale ce datau dintr-o perioadă cînd comerţul le cerea funcţionarilor să fie prezenţi fizic la o locaţie centrală. Unele construcţii erau îndeajuns de înalte ca să penetreze un dom...

– Încotro mergem? îl întrebă Angie, lăsîndu-şi mîna pe braţul lui.

– E-n regulă, răspunse el. Nu-ţi face griji.

– Dumnezeule, rosti fata rezemîndu-se de umărul său şi privind în sus spre firma de neon roz HIPERMART, care brăzda faţada din granit a vechii clădiri. Cînd eram în mesa, visam New Yorkul. Aveam un program de grafică cu care mă puteam

plimba pe toate străzile, prin muzee şi chestii de astea. Doream să ajung aici mai mult decît orice pe lume...

– Ei bine, ai făcut-o. Eşti aici.

Ea începu să plîngă, apoi îl strînse în braţe, lipindu-şi faţa de pieptul lui gol, tremurînd.

– Mi-e atît de frică, mi-e atît de frică...

– O să fie-n regulă, o domoli Turner mîngîind-o pe păr, cu ochii asupra intrării principale.

Nu exista nici un motiv să creadă că pentru ei ceva avea să mai fie vreodată în regulă. Angie părea să n-aibă habar că vorbele ce-i aduseseră aici ieşiseră dintre buzele ei. Deşi, se gîndi bărbatul, nu le rostise ea... De ambele părţi ale intrării în Hipermart se vedeau vagabonzi dormind ghemuiţi, maldăre inerte de zdrenţe avînd exact nuanţa trotuarului; lui Turner i se părea că fuseseră lent extrudaţi din betonul întunecat pentru a deveni extensii mobile ale oraşului.

– La „Jammer", rosti glasul înăbuşit în pieptul său şi simţi o repulsie îngheţată. Caută bidiviul lui Damballah.

Apoi fata reîncepu să plîngă. O apucă de mînă şi trecu pe lîngă formele adormite, pe sub volutele poleite şi lipsite de luciu şi prin uşile de sticlă. Pe un culoar, între corturi şi tarabe cu obloanele trase, zări un automat expres şi o fată cu o creastă neagră de păr, ştergînd o tejghea.

– Cafea, rosti el. Mîncare. Haide! Trebuie să mănînci.

Zîmbi către chelneriţă, în vreme ce Angie se aşeză pe un taburet.

– Ce părere ai de bani gheaţă? o întrebă. Încasezi vreodată bani gheaţă?

Ea îl privi fix şi strînse din umeri. Turner scoase o bancnotă de douăzeci din portofelul lui Rudy şi i-o arătă.

– Ce vreţi?

– Cafele. Ceva de mîncare.

– Aia-i tot ce ai? Nimic mai mic?

Bărbatul clătină din cap.

– Îmi pare rău. N-am să-ţi dau restul.

– Nici nu-mi trebuie.

– Eşti soni?

– Nu, dar vreau cafea.

– Ăsta da bacşiş, domnu'. Nu scot atît nici într-o săptămînă.

– E al tău. Brusc, faţa chelneriţei fu străbătută de mînie.

– Sînteţi cu cretinii ăia de la etaj. Păstrează-ţi banii. Am închis.

– Nu sîntem cu nimeni, replică el aplecîndu-se uşor peste tejghea, astfel încît canadiana i se deschise şi se putu zări Smith & Wesson-ul. Căutăm un local. Un club numit „Jammer".

Fata se uită de la Turner la Angie.

– E bolnavă? Drogată? Care-i treaba?

– Uite banii, spuse Turner. Dă-ne cafelele. Dacă vrei să cîştigi restul, zi-mi cum s-ajung la clubul lui Jammer. E important pentru mine. Pricepi?

Ea făcu să dispară bancnota uzată şi se apropie de expres.

– Nu cred că mai pricep ceva. Îndepărtă din cale, zăngănind, ceşti şi pahare acoperite cu o peliculă uscată de lapte. Care-i treaba cu Jammer? Eşti prieten cu el? O cunoşti pe Jackie?

– Sigur că da, încuviinţă bărbatul.

– Ea a venit dis-de-dimineaţă cu un puşti wilson din 'burbii. Cred că s-au dus sus...

– Unde?

– În „Jammer". Dup-aia a-nceput nebunia.

– Da?

– Tot felul de ciudaţi din Barrytown, bruneţi d-ăia cu părul gelat şi pantofi albi, care-au intrat aici de parcă ei erau proprietarii. Acum chiar asta sînt... la ultimele două etaje. Le-au cumpărat oamenilor tarabele. Mulţi de la etajele mai de jos şi-au strîns pur şi simplu lucrurile şi-au întins-o. Prea suspect...

– Cîţi au venit?

Din automat porniră să iasă aburi.

– Cred că vreo sută. Toată ziua mi-a fost o frică de mă căcam pe mine, da' nu l-am putut găsi pe patron. Oricum închid într-o jumătate de oră. Schimbul de zi n-a mai venit... sau a intrat, a mirosit cum stă treaba şi-a fript-o... Luă ceşcuţa aburindă şi o aşeză în faţa lui Angie: Te simţi bine, scumpo?

Angie încuviinţă din cap.

– N-ai idee ce vor indivizii? o întrebă Turner.

Fata revenise la automat şi acesta mugi din nou.

– Cred c-aşteaptă pe cineva, şopti ea şi-i aduse bărbatului un expres. Ori pe cineva care să-ncerce să iasă din „Jammer", ori pe cineva să-ncerce să intre...

Turner coborî privirea spre vîrtejurile de spumă maro ale cafelei sale.

– N-a chemat nimeni poliţia?

– Poliţia? Domnu', ăsta-i Hipermart. Cei de-aici nu cheamă poliţia...

Ceaşca lui Angie se transformă în cioburi pe tejgheaua din marmură.

– Scurt şi rapid, mercenarule, şopti glasul. Cunoşti drumul. Intră.

Gura chelneriţei rămase deschisă.

– Isuse, făcu ea, e făcută rău de tot... Îl privi cu răceală pe Turner: Tu o droghezi?

– Nu, scutură din cap bărbatul, dar e bolnavă. O să-i treacă imediat.

Bău din cafeaua neagră şi amară. I se păru, pentru o singură clipită, că putea simţi întreaga Lăbărţare răsuflînd, iar respiraţia ei era bătrînă, bolnavă şi obosită, prin toate staţiile din Boston pînă în Atlanta...

28

Jaylene Slide

– Isuse, vorbi Bobby către Jackie, nu i-o poţi înveli în ceva?

Rana lui Jammer umpluse încăperea cu un miros asemănător fripturii de porc, care îi întorcea pe dos stomacul lui Bobby.

– Arsurile nu se bandajează, răspunse ea, ajutîndu-l pe Jammer să se aşeze pe scaun. Începu să deschidă pe rînd sertarele biroului. Ai ceva analgezice? Derme? Orice?

Bărbatul scutură din cap; chipul său prelung era palid şi inexpresiv.

– Poate... Înapoia barului, e-o trusă sanitară...

– Ad-o! se răsti Jackie. Du-te!

– De ce te-oi agita atîta pentru el, făcu Bobby, rănit de tonul femeii. A-ncercat să-i lase pe Gotikii ăia înăuntru...

– Adă trusa, găoază! S-a-nmuiat pentru-o secundă, asta-i tot. S-a speriat. Adă trusa aia, dacă nu vrei s-ai tu nevoie de ea.

Tînărul se repezi în club şi-l găsi pe Beauvoir conectînd cîrnaţi roz de plastic exploziv la o cutie galbenă ce semăna perfect cu telecomanda unui camion jucărie. Cîrnaţii erau lipiţi în jurul balamalelor uşilor şi de ambele părţi ale încuietorii.

– Pentru ce-s astea? întrebă Bobby, sărind peste tejghea.

– Poate că cineva o să vrea să intre, răspunse negrul. Dacă-i aşa, o să le deschidem noi uşa.

Bobby se opri să privească dispunerea explozibilului.

– De ce nu le-ai lipit direct de geam, ca să arunce totul afară?

– Ar fi prea evident, explică Beauvoir, îndreptîndu-se din spate şi continuînd să ţină în mîini detonatorul galben. Mă bucur însă că te gîndeşti la chestii d-astea. Dacă încercăm să explodăm totul spre afară, o parte va fi absorbită înăuntru. În felul ăsta este mai... curat.

Bobby strînse din umeri şi privi sub tejghea. Rafturi din sîrmă ticsite cu pungi de plastic conţinînd pesmeţi de krill, o mulţime de umbrele abandonate, un dicţionar ediţie integrală, un pantof azuriu de damă, o cutie din plastic alb pe care fusese pictată cu ojă o cruce roşie strîmbă... Înhăţă trusa şi escaladă barul.

– Hei, Jackie... rosti el aşezînd trusa sanitară lîngă deckul lui Jammer.

– Lasă-m-acum. Deschise capacul cutiei şi începu să cotrobăie înăuntru. Jammer, aici sînt numai stimulente...

Bărbatul surîse stins.

– Ia. Astea o să te-ajute. Derulă o folie de derme roşii şi începu să le dezlipească de pe suportul steril, lipind trei pe dosul mîinii arse. Ai nevoie totuşi şi de ceva local...

– Mă gîndeam, începu Jammer privindu-l pe Bobby, că poate acum ar fi momentul să capeţi nişte ore de rulare...

– Cum anume? întrebă tînărul, cu ochii aţintiţi asupra deckului.

– E limpede că oricine i-ar fi angajat pe lăbarii ăia d-afară a pus şi telefoanele sub urmărire.

Bobby aprobă din cap. Beauvoir spusese acelaşi lucru cînd le expusese planul lui.

– Ei bine, atunci cînd Beauvoir şi cu mine am decis ca noi doi să intrăm în matrice ca să tragem cu ochiul, eu mă gîndisem de fapt la altceva. (Îşi arătă dinţii albi şi mărunţi.) Vezi tu, eu m-am băgat în chestia asta pentru că aveam o datorie faţă de

Beauvoir şi Lucas. Există însă oameni care-mi sînt îndatoraţi mie, nişte datorii destul de vechi. Nişte datorii pe care n-ar fi trebuit să le mai cer vreodată.

– Jammer, rosti Jackie, trebuie să te odihneşti. Întinde-te. Poţi intra-n şoc.

– Cum ţi-e memoria, Bobby? O să rulez o secvenţă pentru tine. Exerseaz-o pe deckul meu. Fără curent, fără să te cuplezi. De acord?

Tînărul încuviinţă.

– Deci fă-o pe uscat de cîteva ori. Este un cod de intrare. Te lasă prin uşa din spate.

– A cui e uşa? se interesă Bobby, răsucind spre el deckul negru şi rămînînd cu degetele încordate deasupra tastelor.

– A Yakuzei.

Jackie se holbă la el.

– Hei, ce vrei să...

– Ţi-am zis. E o datorie veche. Ştii însă ce se spune, că Yakuza nu uită niciodată. E cu dus şi-ntors...

Un iz de carne carbonizată ajunse la nările lui Bobby, care se strîmbă.

– Şi de ce nu i-ai spus asta lui Beauvoir? Jackie începuse să strîngă trusa de prim ajutor.

– Scumpo, făcu Jammer, o să-nveţi. Sînt lucruri pe care te străduieşti să-ţi aminteşti să le uiţi.

– Uite ce-i, zise Bobby, fixînd-o pe femeie cu ceea ce spera că era privirea lui cea mai dură, rulez cioaca asta. Aşa că n-am nevoie de loa ai tăi, da? Mă calcă pe nervi...

– Nu-i cheamă ea, interveni Beauvoir, ghemuindu-se lîngă uşa biroului, ţinînd într-o mînă detonatorul şi în cealaltă puşca sud-africană antidemonstraţii, ci pur şi simplu vin. Dacă vor să vină, sînt acolo. Oricum, pe tine te plac...

Jackie îşi aranjă trozii pe frunte.

– Bobby, spuse ea, n-o să păţeşti nimic. Nu-ţi face griji, doar cuplează-te.

Îşi scosese eşarfa de pe cap. Părul îi era astfel pieptănat încît lăsa să se vadă dungi distincte de piele cafenie, strălucitoare, şi fusese împletit pe alocuri cu rezistenţe vechi, cilindri micuţi de fenoplast brun, vîrstaţi de benzi colorate conform unui cod necunoscut.

– Cînd treci pe lîngă Baschet, vorbi Jammer către Bobby, faci la dreapta trei clic-uri şi te duci în jos. Da' drept în jos!

– Pe lîngă ce?

– Pe lîngă Baschet. Aia-i Sfera Co-prosperităţii Centurii Soarelui Dallas-Fort Worth. Tot drumul ăla-n jos o uşcheşti cît poţi de repede, şi după aia rulezi cum ţi-am zis, cam vreo douăzeci de clic-uri. Pe-acolo nu-s decît inspectori fiscali şi cimitire de maşini, da' tu te ţii de scula ta, ai priceput?

Bobby încuviinţă din cap, rînjind.

– Dacă te vede cineva pe-acolo, asta-i... au şi ei pîndari. Tipii care se cuplează pe-acolo jos sînt oricum obişnuiţi să vadă cioace ciudate rău de tot...

– Frige-o, moşule, rosti Beauvoir. Eu mă-ntorc la uşă...

Bobby se cuplă.

Urmă instrucţiunile lui Jammer, recunoscător în adîncul inimii pentru că o simţea pe Jackie alături în vreme ce plonjau în adîncimile de toate zilele ale ciberspaţiului, cu Baschetul strălucitor micşorîndu-se deasupra lor. Deckul era rapid, super-marfă, şi-l făcea să se simtă iute şi puternic. Se întrebă cum de ajunseseră Yakuza să-i fie îndatoraţi lui Jammer, o datorie la care fostul jocheu nu se deranjase niciodată să apeleze, iar o părticică a minţii sale construia preocupată scenarii cînd izbiră gheaţa.

– Isuse...

Jackie dispăruse. Ceva se interpusese între ei, ceva pe care-l simţea ca fiind rece şi tăcut şi ca o oprire a răsuflării.

– Da' nu era nimic *acolo,* fir-ar a dracului!

Era cumva încremenit, încătuşat. Putea zări în continuare matricea, dar nu-şi mai simţea mîinile.

– De ce dracu' îi cuplează pe-unii ca tine la aşa un deck? Scula ar trebui să fie la muzeu, iar tu în şcoala primară.

– Jackie!

Strigătul fusese reflex.

– Nu ştiu, nenică, urmă glasul. N-am dormit de nişte zile tare lungi, da-n nici un caz nu semeni cu ceea ce trebuia să prind... Cîţi ani ai?

– În pizda mă-tii! făcu Bobby. Fusese singurul lucru la care se putuse gîndi.

Glasul porni să rîdă.

– Ştii, Ramirez s-ar fi stricat de rîs auzindu-te. Tipu' avea un simţ deosebit al ridicolului. Ăsta-i unul dintre lucrurile care o să-mi lipsească...

– Cine-i Ramirez?

– Partenerul meu. Ex-partener. Acum e mort. Ţeapăn. Mă gîndeam că poate tu mi-ai putea explica ce i s-a întîmplat.

– N-am auzit niciodată de el, zise Bobby. Unde-i Jackie?

– Stă la păstrare-n ciberspaţiu, pînă-mi răspunzi la nişte chestii, wilsonule. Cum te cheamă?

– B... Contele Zero.

– Cum să nu! Zi cum te cheamă!

– Bobby. Bobby Newmark.

Tăcere. Apoi:

– Îhî. Mda. Atunci, ceva capătă înţeles. Casa maică-tii era aia pe care-o supravegheam cînd gagiii de la Maas i-au băgat o rachetă, nu? Deci tu nu erai înăuntru, dacă eşti aici. Stai o clipă...

Drept în faţa lui, un pătrat din ciberspaţiu se dădu peste cap ameţitor şi tînărul se trezi într-o grafică bleu-pal, ce părea să reprezinte un apartament foarte spaţios, cu siluetele joase ale mobilierului conturate în linii de neon albastru de grosimea firu-

lui de păr. În faţa lui stătea o femeie, un soi de personaj strălucitor din desenele animate, avînd în loc de faţă o pată maro.

– Eu sînt Slide, rosti personajul ţinînd mîinile în şolduri. Jaylene. Nu te joci cu mine. Nimeni din L.A. – făcu un gest şi o fereastră apăru brusc înapoia ei – nu se joacă cu mine. Ai băgat la cap?

– Da, spuse Bobby. Ce-i asta? Adică, mi-ai putea explica...

Tot nu se putea clinti. „Fereastra" arăta imaginea video albastru-cenuşie a unor palmieri şi clădiri vechi.

– Cum adică?

– Genul ăsta de desen. Şi tu. Şi tabloul ăsta vechi...

– Nenică, i-am plătit unui designer o mînă şi-un picior ca să-mi introducă toate astea. Ăsta-i spaţiul meu, construcţia mea. Aici e L.A., băiatu'. Oamenii d-aici nu fac *nimic* fără să se cupleze. Ăsta-i locul meu *de primire!*

– Aha, încuviinţă Bobby la fel de derutat.

– Acu' e rîndu' tău. Cine-i în spate, în jegu-ăla de sală de dans?

– În „Jammer"? Eu, Jackie, Beauvoir şi Jammer.

– Şi-ncotro o frigeai cînd te-am găbjit?

Bobby şovăi.

– Spre Yakuza. Jammer are-un cod...

– Pentru ce?

Femeia înaintă, un desen animat senzual.

– Să cer ajutor.

– Căcat! Probabil că spui adevărul...

– E adevărul, adevărul adevărat, mă jur pe Dumnezeu...

– Atunci nu eşti ce-mi trebuie mie, Bobby Zero. Am luat-o prin ciberspaţiu în sus şi-n jos, căutînd să aflu cine l-a mierlit pe omu' meu. Crezusem c-a fost Maas, pentru că trebuia să-l cărăbănim pe unul dintre ei la Hosaka – de-aia-am urmărit o echipă de asasini de-a lor. Întîi am văzut ce-au făcut cu apartamentul maică-tii. Dup-aia am văzut că trei dintre ei s-au dus la un tip căruia îi ziceau Finlandezul, dar ăştia nu s-au mai întors.

– Finlandezul i-a omorît, spuse Bobby. I-am văzut. Erau morţi.

– I-ai văzut? Atunci poate că mai există ceva lucruri comune despre care putem vorbi. Pe urmă i-am văzut pe ceilalţi trei folosind acelaşi lansator pe maşina unui peşte...

– Ăla a fost Lucas...

– Dar imediat dup-aia, un 'copter a trecut peste ei şi i-a prăjit pe toţi c-un laser. Despre asta ştii ceva?

– Nu.

– Crezi că-mi poţi spune povestea ta, Bobby Zero? Fii scurt!

– Ştii, voiam să fac o rulare. Am făcut rost de-un spărgător de gheaţă de la Doi-Pe-Zi, care trăieşte sus în Proiecte, şi...

Cînd termină, femeia tăcu. Personajul unduitor stătea lîngă fereastră, parcă studiind copacii desprinşi de pe ecranul unui televizor.

– Am o idee, se hazardă tînărul. Poate ne-ai putea ajuta...

– Nu.

– Dar poate că-n felul ăsta, afli ceea ce cauţi...

– Nu. Eu vreau doar să-l frig pe nenorocitu' care l-a omorît pe Ramirez.

– Dar noi sîntem încolţiţi aici şi-o să ne ucidă. E vorba de Maas, ai căror oameni i-ai urmărit prin matrice! Au angajat mai mulţi Zilieri şi Gotiki...

– Ăia nu-s Maas, răspunse ea. Ăia-s nişte euro de prin Park Avenue. Au o gheaţă groasă de-un kilometru.

– Ei sînt cei din 'copter, care au omorît restul echipei Maas?

– Nu. N-am putut focaliza pe 'copter şi-a dispărut spre sud. L-am pierdut. Am totuşi o bănuială... Oricum te trimit înapoi. Dacă vrei să mai încerci codul ăla Yak, n-ai decît.

– Dar avem nevoie de ajutor...

– Ajutorul nu-i rentabil, Bobby Zero, spuse ea şi tînărul se trezi în faţa deckului lui Jammer, cu muşchii gîtului şi spatelui

durîndu-l de atîta încordare. Ochii nu i se focalizară momente bune, aşa că trecu aproape un minut pînă văzu că în odaie apăruseră nişte străini.

Bărbatul era înalt, poate chiar mai înalt decît Lucas, dar mai musculos şi cu şoldurile mai înguste. Purta un fel de jachetă militară bufantă, cu buzunare uriaşe, ce-i atîrna în falduri, iar pieptul îi era gol, cu excepţia unei benzi orizontale, negre. Ochii îi păreau umflaţi şi febrili şi ţinea cea mai mare armă individuală pe care o văzuse Bobby vreodată, un soi de revolver supradimensionat cu un dispozitiv straniu montat sub ţeavă, aducînd cu capul unei cobre. Lîngă el, clătinîndu-se, se afla o fată ce putea fi de vîrsta lui Bobby, cu aceeaşi ochi tumefiaţi – deşi ai ei erau negri – şi păr şaten, lins, ce nu fusese spălat de mult. Purta o bluză neagră de trening, cu cîteva măsuri prea mare, şi blugi. Bărbatul întinse mîna stîngă, ajutînd-o să se ţină pe picioare.

Bobby îi privi şi căscă gura cînd amintirea îl izbi.

Glasdefată, părcastaniu, ochinegri, gheaţa mîncîndu-l, dinţii clănţănindu-i, vocea ei, forma uriaşă crescînd...

– *Viv la Vyèj*, rosti de lîngă el Jackie, transpusă, strîngîndu-l cu putere de umăr, Fecioara Miracolelor. A venit, Bobby! Damballah a trimis-o!

– Ai rămas pierdut o vreme, puştiule, vorbi bărbatul înalt. Ce s-a întîmplat?

Bobby clipi, privi disperat în jur şi întîlni ochii lui Jammer, sticlind de droguri şi durere.

– Spune-i, încuviinţă Jammer.

– N-am putut ajunge la Yak. M-a prins cineva, nu ştiu cum a făcut...

– Cine? Bărbatul înalt cuprinsese acum cu braţul umerii fetei.

– Zicea c-o cheamă Slide. Din Los Angeles.

– Jaylene, completă bărbatul.

Telefonul de pe biroul lui Jammer porni să ţîrîie.

– Răspunde, spuse necunoscutul.

Bobby se întoarse, iar Jackie se întinse şi apăsă tasta de confirmare de sub ecranul pătrat. Ecranul se aprinse, pîlpîi şi le arătă faţa unui bărbat, lătăreaţă şi foarte palidă, cu ochii acoperiţi de pleoape grele şi părînd adormiţi. Părul îi era decolorat, aproape alb, pieptănat spre spate. Avea gura cea mai rea pe care o văzuse Bobby vreodată.

– Turner, spuse individul, ar fi cazul să discutăm. Nu ţi-a mai rămas multă vreme. Pentru început, cred c-ar trebui să-i scoţi pe oamenii ăia din cameră...

29

Făuritorul de casete

Coarda cu noduri se întindea cît vedeai cu ochii. La răstimpuri, ajungeau la colţuri, răspîntii ale tunelului. Aici, coarda era înfăşurată în jurul unei traverse, ori lipită cu un bulgăre transparent de epoxid. Aerul rămînea la fel de stătut, însă mai rece. Cînd se opriră să-şi tragă sufletul într-o cameră cilindrică, unde coridorul se lărgea înaintea unei triple ramificaţii, Marly îi ceru lui Jones micul proiector plat de lucru pe care-l purta peste frunte, fixat cu bandă elastică gri. Ţinîndu-l cu una din mănuşile roşii ale costumului, îl plimbă peste peretele încăperii. Suprafaţa era gravată cu desene, linii microscopic de fine...

– Pune-ţi casca, o sfătui Jones, ai un reflector mai bun decît al meu...

Femeia se cutremură.

– Nu, răspunse ea şi-i restitui proiectorul. Mă poţi ajuta să ies din ăsta, te rog?

Lovi cu o mănuşă în pieptul dur al costumului. Casca aidoma unui dom din oglinzi era prinsă la talie printr-o carabină cromată.

– Mai bine păstrează-l, spuse tînărul. E singurul din Loc. Eu am unul, acolo unde dorm, da' n-am aer pentru el. Buteliile lui Perucă nu se potrivesc la ştuţurile mele, iar costumul lui e numai găuri...

Ridică din umeri.

– Nu, te rog, insistă Marly, luptîndu-se cu clema de la mijlocul costumului, acolo unde o văzuse pe Rez răsucind ceva. Nu-l suport...

Jones se trase pe jumătate peste cordă şi făcu ceva invizibil pentru femeie. Se auzi un clic.

– Ridică braţele deasupra capului, rosti el.

Era dificil, dar în cele din urmă Marly pluti liberă, în pantalonii negri şi bluza de mătase albă pe care o purtase la ultima întîlnire cu Alain. Jones fixă de coardă costumul roşu, gol acum, cu unul din rulmenţii pe care-i purta în jurul brîului, apoi scoase poşeta ticsită.

– O vrei? Adică, o iei cu tine? O putem lăsa aici şi s-o iei la-ntoarcere.

– Nu, răspunse Marly. O s-o iau. Dă-mi-o.

Trecu braţul peste coardă, ancorîndu-se, şi scotoci în poşetă. Jacheta ieşi dinăuntru, dar trase după ea şi una dintre cizme. Femeia izbuti să vîre cizma înapoi, apoi se răsuci şi îmbrăcă jacheta.

– Frumoasă piele, comentă Jones.

– Te rog, spuse Marly, să ne grăbim...

– Nu mai e mult, adăugă tînărul, în timp ce raza proiectorului se legăna şi arătîndu-i lui Marly coarda ce dispărea printr-una dintre cele trei deschideri dispuse în colţurile unui triunghi echilateral.

– Capătul drumului, spuse el. Firul nu merge mai departe.

Atinse şurubul cu ureche de care coarda era legată cu nod marinăresc. Vocea i se reflectă şi ecoul răsună de undeva din faţa lor, pînă ce lui Marly i se păru că aude alte glasuri însoţindu-l cu şoapte.

– O s-avem nevoie de puţină lumină, continuă Jones, împingîndu-se cu picioarele pentru a traversa tunelul şi apucîndu-se

de o formă paralelipipedică, cenuşie, din metal, care ieşea din perete. O deschise. Femeia îi privi mîinile mişcîndu-se în cercul strălucitor al proiectorului de lucru; avea degetele subţiri şi delicate, cu unghii mici şi scurte, conturate de negreala infiltrată şi compactată acolo. Pe dosul mîinii drepte se zăreau literele „CJ", tatuate grosolan cu albastru. Genul de tatuaj pe care ţi-l faci singur, în închisoare... Tînărul pescuise o bucată de cablu izolat gros. Miji ochii, examinînd interiorul cutiei, apoi strecură sîrma înapoia unui racord de cupru pentru curent continuu.

Bezna dispăru într-o revărsare albă de lumină.

– Avem mai multă energie decît ne trebuie de fapt, comentă el, cu ceva foarte asemănător mîndriei unui proprietar. Panourile solare continuă să funcţioneze toate şi au fost concepute să alimenteze mainframe-urile... Haide, doamnă, să ne-ntîlnim cu artistul pentru care-ai bătut atîta cale...

Se propulsă iarăşi cu ajutorul picioarelor, lunecînd lin prin deschidere, aidoma unui înotător, în lumină. Printre mii de obiecte plutitoare. Marly văzu că tălpile din plastic roşu ale încălţărilor sale uzate fuseseră cîrpite cu petice de cauciuc siliconic alb.

Apoi îl urmă, uitîndu-şi temerile, uitînd greaţa şi ameţeala permanentă, şi ajunse acolo. Şi înţelese.

– Doamne, rosti ea.

– Nu chiar, strigă Jones. Mai degrabă, Dumnezeul lui moş Perucă. Păcat însă că nu le face acum. E-un spectacol şi mai tare.

Ceva trecu pe lîngă ei, la zece centimetri de faţa femeii. O lingură din argint, bogat ornată, retezată longitudinal, cu precizie, de la vîrf pînă la coadă.

Marly habar nu avea de cît timp se afla acolo, cînd ecranul se aprinse şi porni să pîlpîie. Ore, minute... Învăţase deja să se deplaseze prin încăpere, într-un fel aparte, propulsîndu-se din concavitatea domului, precum Jones. Ca şi tînărul, se prindea de

braţele pliate, poliarticulate ale maşinăriei, pivota şi rămînea locului, privind vîrtejul de rămăşiţe. Existau zeci de braţe, manipulatoare terminate prin cleşti, chei pentru locaşuri hexagonale, bisturie, un ferăstrău circular miniatural, o freză de dentist... Braţele ieşeau ca nişte ghimpi din toracele de aliaj a ceea ce trebuie să fi fost cîndva un robot telecomandat, genul de aparat semiautonom pe care femeia îl cunoştea din videourile despre frontierele spaţiale văzute în copilărie. Acesta însă era sudat în apexul domului, părţile sale laterale contopindu-se cu pereţii Locului, iar sute de cabluri şi fibre optice şerpuiau peste geodezice pentru a pătrunde în el. Două braţe prevăzute cu delicate mecanisme feedback de forţă erau întinse; suporţii capitonaţi adăposteau o casetă neterminată.

Cu ochii larg deschişi, Marly privea nenumăratele obiecte rotindu-se în jur.

O mănuşă îngălbenită de copil, dopul din cristal multifaţetat al unui flacon de parfum de mult evaporat, o păpuşă fără braţe cu chipul din porţelan franţuzesc, un stilou negru masiv cu peniţă de aur, bucăţi dreptunghiulare de plăci perforate, şarpele roşu-verde boţit al unei cravate din mătase... La nesfîrşit, vîrtejul lent, lucrurile răsucindu-se...

Jones se rostogoli prin furtuna tăcută, rîzînd, prinzîndu-se de un braţ terminat printr-un pistol de lipit.

– Întotdeauna cînd le văd, îmi vine să rîd. Pe de altă parte, casetele mă-ntristează mereu...

– Da, încuviinţă femeia, şi pe mine mă întristează. Există însă tristeţi şi tristeţi...

– Aşa-i, rînji el larg. N-am cum să-l pomesc. Cred că spiritul trebuie să-l pună în mişcare, cel puţin aşa zice moş Perucă. Obişnuia să vină des aici. Cred c-aici glasurile sînt mai puternice pentru el. Deşi se pare că-n ultima vreme îi vorbesc oriunde s-ar afla...

Marly îl privi prin desişul de manipulatoare. Era foarte murdar, foarte tînăr, cu ochii lui mari şi albaştri sub ciuful de cîrlionţi castanii. Purta un costum gri, pătat, închis printr-un fermoar; gulerul îi strălucea de jeg.

– Trebuie să fii nebun, spuse ea şi în glas se simţi ceva ce aducea cu admiraţia, trebuie să fii complet nebun să stai aici...

– Wigan e mai ţăcănit decît o colivie de sticleţi, rîse el. Nu şi eu.

– Ba nu, surîse Marly, eşti nebun. Şi eu sînt nebună...

– Bine-ai venit, atunci, replică Jones privind înapoia ei. Ce-i asta? Se pare că-i o predică de-a lui Perucă şi n-avem cum o opri decît dacă tai curentul...

Femeia întoarse capul şi văzu diagonale colorate pulsînd pe faţa dreptunghiulară a unui ecran mare lipit strîmb de curbura domului. Pentru o secundă, ecranul fu eclipsat de trecerea unui manechin de croitorie, apoi îl umplu chipul lui Josef Virek, ochii săi albaştri, blînzi, sclipind îndărătul lentilelor rotunde.

– Bună, Marly, rosti el. Nu te pot vedea, dar sînt sigur că ştiu unde te afli...

– Ăsta-i unul dintre ecranele de predică ale lui Perucă, explică Jones frecîndu-şi obrazul. Le-a pus prin tot Locul, fiindcă s-a gîndit că-ntr-o bună zi aici vor trăi oameni cărora să le ţină predici. Cred că gagiul a intrat prin sistemul de comunicaţii al lui Perucă. Cine-i?

– Virek, răspunse ea.

– Crezusem că-i mai bătrîn...

– Este o imagine generată. Calculul drumului... cartarea texturilor...

Privi faţa care-i zîmbea dinspre curba domului, dincolo de uraganul lent de obiecte pierdute, artefacte minore a nenumărate vieţi, unelte, jucării şi nasturi auriţi.

– Doresc să ştii, spuse imaginea, că ţi-ai îndeplinit misiunea. Psihoprofilul lui Marly Hruşciova ţi-a prevăzut răspunsul faţă

de gestalt-ul meu. Scenarii mai extinse au indicat că prezența ta în Paris va obliga Maas să acționeze. În curînd, Marly, voi afla cu exactitate ce anume ai descoperit. Timp de patru ani am știut ceva ce Maas nu cunoștea. Am știut că Mitchell, omul pe care Maas și lumea întreagă îl consideră inventatorul noului tip de biocipuri, primea din exterior conceptele care au dus la descoperirile sale. Te-am adăugat unei serii complexe de factori, Marly, și lucrurile au ajuns la un final extrem de satisfăcător. Fără să înțeleagă ce face, Maas a dezvăluit locația sursei conceptuale. Iar tu ai ajuns la ea. Paco va sosi în scurt timp...

– Spuneai că n-o să mă urmărești, vorbi femeia. Știam că minți...

– Iar acum, Marly, cred că în sfîrșit voi fi liber. Eliberat de cele patru sute de kilograme de celule răzvrătite pe care ei le zidesc înapoia oțelurilor chirurgicale de pe o platformă industrială din Stockholm. Liber, în sfîrșit, pentru a sălășlui în oricîte trupuri reale. Pentru totdeauna!

– Căcat, murmură Jones, și ăsta-i la fel de nebun ca Perucă. Despre ce naiba vorbește?

– Despre saltul lui, răspunse ea amintindu-și discuția cu Andrea și mirosul crevetelor gătite în chicineta strîmtă. Următoarea etapă a evoluției sale...

– Tu o înțelegi?

– Nu, dar știu că va fi rău, foarte rău... Clătină din cap.

– Convinge-i pe locuitorii miezurilor să-i primească pe Paco și echipa lui, Marly, spuse Virek. Am achiziționat miezurile cu o oră înaintea plecării tale de pe Orly, de la un antreprenor pakistanez. Un fleac, Marly, pur și simplu un fleac. Paco îmi va reprezenta interesele, ca de obicei.

Apoi ecranul se întunecă.

– Ei și, făcu tînărul pivotînd în jurul unui manipulator pliat și prinzînd mîna femeii, ce-i așa de rău în chestia asta? Acum el e proprietarul și a zis că ți-ai făcut treaba... Nu știu la ce altceva

se pricepe moș Perucă decît s-asculte vocile, da' nu cred c-o să mai facă purici pe-aici. Iar pentru mine, e tot aia...

– Nu pricepi, spuse ea. N-ai cum. Virek a găsit calea spre ceva, ceva ce căuta de ani de zile. Însă nimic din ce dorește el nu poate fi bun. Pentru nimeni... L-am văzut, l-am simțit....

Atunci, brațul de oțel de care se ținea porni să vibreze și începu să se miște, întregul cap-revolver rotindu-se în zumzetul mut al servomecanismelor.

30

Mercenarul

Turner privi fix chipul lui Conroy de pe ecranul telefonului din birou.

– Dă-i drumul, vorbi el către Angie. Pleacă şi tu.

Negresa cea înaltă, cu rezistenţe împletite în păr, înaintă şi puse cu blîndeţe braţul în jurul fiicei lui Mitchell, murmurînd ceva în acelaşi jargon creol presărat cu clicuri. Puştiul în tricou continua s-o privească, cu gura căscată.

– Haide, Bobby, spuse negresa.

Turner se uită peste masă, către individul cu mîna rănită, care purta un sacou alb de seară şi papion cu şireturi din piele neagră împletită la vîrfuri. Jammer, decise el, proprietarul localului. Ţinea mîna în poală, pe un prosop cu dungi albastre de la bar. Avea un chip prelung, genul de barbă care trebuia permanent rasă şi ochii duri şi înguşti ai unui profesionist de piatră. Cînd privirile li se întîlniră, Turner îşi dădu seama că bărbatul se afla cu mult în afara cîmpului vizual al telefonului, retrăgîndu-şi într-un colţ scaunul rotativ.

Tînărul în tricou, Bobby, îşi tîrşîi picioarele înapoia lui Angie şi a negresei, cu gura tot căscată.

– Ai fi putut evita multe probleme pentru amîndoi, Turner, zise Conroy. Puteai să mă fi sunat. Puteai să-ţi fi sunat agentul din Geneva.

– Dar pe Hosaka, replică Turner, pe ei i-aş fi putut suna?

Conroy clătină încet din cap.

– De fapt pentru cine lucrezi? În acţiunea asta ai trădat, nu?

– Dar nu te-am trădat pe tine, Turner. Dacă totul ar fi mers aşa cum plănuisem, ai fi fost în Bogotá, cu Mitchell. Aruncătorul de bombe nu putea trage pînă nu pleca jetul şi, dacă am fi făcut-o bine, Hosaka ar fi crezut că Maas a distrus toată zona încercînd să-l oprească pe Mitchell. Dar Mitchell n-a apărut, aşa-i?

– Nici nu intenţionase s-o facă.

– Mda, încuviinţă Conroy. În plus, securitatea din mesa a văzut-o pe fată plecînd. Este fiica lui Mitchell, nu-i aşa...

Turner tăcu.

– Sigur că da, continuă Conroy, se leagă...

– L-am omorît pe Lynch, vorbi Turner pentru a abate subiectul de la Angie. Dar înainte să înceapă atacul, Webber mi-a spus că lucra pentru tine...

– Amîndoi lucrau, dar nu ştiau unul de celălalt.

– De ce?

Conroy zîmbi.

– Pentru că le-ai fi simţit lipsa dacă n-ar fi fost acolo, aşa-i? Pentru că tu-mi cunoşti stilul şi, dacă n-aş fi procedat în felul meu obişnuit, ai fi început să-ţi pui întrebări. Şi mai ştiam că tu n-ai trăda niciodată. Domnul Loialitate Instantanee, aşa-i? Domnul Bushido. Erai solvabil, Turner. Hosaka ştia asta. De aceea au insistat să te iau...

– Nu mi-ai răspuns la prima întrebare, Conroy. Pentru cine ai trădat?

– Un individ pe nume Virek. Bogătaşul. Exact, el. Încerca de ani de zile să-l cumpere pe Mitchell. A încercat să cumpere şi Maas. Nici vorbă. Se îmbogăţiseră în asemenea măsură, încît

nu se putea atinge de ei. În lumea noastră circula o ofertă permanentă pentru Mitchell. Un cec în alb. Cînd Hosaka a primit propunerea lui Mitchell şi m-a chemat, am decis să-l încasez. Pur şi simplu din curiozitate. Pînă s-o fac, m-a contactat echipa lui Virek. N-a fost deloc greu să închei tîrgul, crede-mă.

– Te cred.

– Numai că Mitchell ne-a tras ţeapă la toţi, aşa-i? O ţeapă mare şi solidă.

– De-aia l-au ucis.

– Conform agenţilor lui Virek din mesa, s-a sinucis, răspunse Conroy. Imediat ce-a văzut-o pe puştoaică plecînd în superuşoară. Şi-a tăiat gîtul cu un bisturiu.

– Destui morţi, rosti Turner. Oakey e mort şi el, ca şi japonezul care pilota 'copterul pentru tine.

– M-am gîndit c-asta s-a întîmplat cînd nu s-au mai întors, ridică din umeri Conroy.

– Încercau să ne ucidă.

– Nu, omule, voiau doar să discute... Oricum pe atunci nu ştiam de fată. Ştiam doar că plecaseraţi şi că blestematul de jet nu ajunsese pe aeroportul din Bogotá. N-am început să ne gîndim la fată pînă ce n-am examinat ferma fratelui tău, unde am găsit jetul. Fratele tău n-a vrut să-i spună nimic lui Oakey. Era şucărit pentru că Oakey îi arsese cîinii. Oakey zicea că se părea c-acolo locuise şi o femeie, dar n-a dat de ea...

– Ce s-a-ntîmplat cu Rudy?

Chipul lui Conroy rămase perfect inexpresiv. Apoi vorbi:

– Din monitoare, Oakey a obţinut tot ce-i trebuia. Atunci am aflat de fată.

Pe Turner îl durea spatele. Hamul tocului îi tăia pieptul. Nu simt nimic, se gîndi, nu simt absolut nimic...

– Am o întrebare pentru tine, Turner. De fapt, două. Dar principala este: ce dracu' faci acolo?

– Am auzit că-i un local marfă.

– Da. De-a dreptul exclusiv. Atît de exclusiv încît a trebuit să-mi razi doi paznici ca să intri. Ei ştiau că vii, Turner, ciorile şi jegul ăla. Altfel de ce te-ar fi lăsat să intri?

– Asta trebuie s-o deduci singur, Connie. Se pare că-n ultima vreme accesezi într-o mulţime de locuri...

Conroy se aplecă, apropiindu-se mai mult de obiectivul telefonului.

– Normal. Virek şi-a băgat oameni în Lăbărţare de mai multe luni, investigînd un zvon, o bîrfă de cowboy referitoare la un biosoft experimental care se află pe-acolo. În cele din urmă, echipa lui s-a concentrat asupra Finlandezului, dar au apărut alţii, o trupă Maas care urmărea exact acelaşi lucru. Aşa încît echipa lui Virek s-a retras şi i-a privit pe băieţii Maas, care au început s-omoare în stînga şi-n dreapta. Apoi echipa lui Virek le-a descoperit pe ciori, pe Bobby şi toată chestia. Mi-au povestit totul cînd le-am spus că bănuiesc că de la Rudy ai pornit încoace. Cînd am văzut încotro mergeau, am angajat nişte muşchi să-i ţină acolo, pînă puteam trimite după ei pe cineva în care aveam încredere...

– Poponarii ăia de-afară? zîmbi Turner. Ai luat-o-n mînă, Connie. Nu poţi apela la meseriaşi, este? Cineva s-a prins că tu ai trădat şi din cauza asta au murit o grămadă de profesionişti. De-aia angajezi rahaţi tunşi caraghios. Meseriaşii au auzit că Hosaka e-n gît după tine, aşa-i, Connie? Şi ei ştiu ce-ai făcut.

Turner rînjea acum; cu coada ochiului, vedea că şi bărbatul în sacou surîdea, un zîmbet subţire dezvelind o mulţime de dinţi egali şi mărunţi, precum boabe albe de porumb...

– Căţeaua aia de Slide, mîrîi Conroy. Puteam să-i fi făcut felul pe platformă... A izbutit să intre cumva pe fir şi-a început să pună întrebări. Cred că nici măcar nu se bunghieşte despre ce-i vorba, da' face valuri în anumite cercuri... Oricum, aşa-i, te-ai prins care-i treaba. În tot cazu' nu te-ajută cu nimic, cel puţin nu acum. Virek vrea fata. Şi-a retras oamenii din partea

cealaltă şi-acum eu îi conduc operaţiile. Bani, Turner, bani ca la zaibatsu...

Turner privi chipul de pe ecran, amintindu-şi de Conroy în barul unui hotel din junglă. Amintindu-şi de el mai tîrziu, în Los Angeles, cînd îi făcuse oferta, explicîndu-i avantajele invizibile ale unui trădător de corporaţie.

– Salut, Connie, rosti el, parcă te recunosc acum, nu-i aşa?

– Da, moşule, zîmbi Conroy.

– Şi-ţi cunosc şi oferta. Deja! Vrei fata.

– Corect.

– Şi-mpărţeala, Connie? Tu ştii că eu lucrez numai juma'-juma', este?

– Hei, exclamă Conroy, doar asta-i lovitura cea mare. Nici nu m-aş fi gîndit altfel.

Turner îi privi imaginea de pe ecran.

– Ei bine, zise Conroy continuînd să surîdă, care-i răspunsul?

Jammer se întinse şi smulse firul telefonului din priză.

– Sincronizare, rosti el. Sincronizarea-i întotdeauna importantă. Lăsă firul să-i cadă dintre degete. Dacă i-ai fi spus, ar fi acţionat imediat. În felul ăsta, am cîştigat timp. O să-ncerce să restabilească legătura, să priceapă ce s-a întîmplat.

– De unde ştii ce i-aş fi spus?

– Pentru c-am văzut oameni. Am văzut mulţi, al dracului de mulţi. Mai ales, am văzut mulţi ca tine. Îţi scrie pe faţă, şefule – voiai să-l bagi în pizda mă-sii.

Jammer se îndreptă în scaun, strîmbîndu-se cînd mîna i se mişcă în prosop.

– Cine-i Slide asta despre care vorbea? Un jocheu?

– Jaylene Slide din Los Angeles. Meseriaşă.

– Ea l-a înhăţat pe Bobby, spuse Jammer. Deci e-al dracu' de aproape de amicul tău de la telefon...

– Probabil că ea nu ştie.

– Să vedem ce putem face. Adu băiatu' înapoi.

31

Glasuri

– Ar fi mai bine să-l caut pe moş Perucă, spuse tînărul.

Marly privea manipulatoarele, hipnotizată de felul cum se mişcau; alegînd din vîrtejul de obiecte, pe care-l provocaseră tot ele, prinzînd şi respingînd, lucrurile abandonate rostogolindu-se, ciocnindu-se, plutind pe alte orbite. Procesul de selecţie le rotea lin, lent, veşnic.

– Ar fi mai bine.

– Ce?

– Să mă duc să-l caut pe Perucă. Să nu facă vreo prostie, dac-apar oamenii şefului tău. Ştii, nu vreau să păţească ceva.

O privi sfios, vag stînjenit.

– Perfect, zise ea. Eu mă simt perfect, stau şi mă uit.

Îşi aminti ochii demenţi ai lui Perucă, nebunia pe care-o simţise emanînd în valuri dinspre el; îşi aminti viclenia rea pe care i-o simţise în glas, răsunînd din radioul lui *Sweet Jane*. De ce oare era Jones atît de îngrijorat de soarta lui? Apoi se gîndi cum ar fi fost să trăiască în Loc, în miezurile moarte ale lui Tessier-Ashpool. Aici, orice lucru omenesc, orice lucru viu putea părea extrem de preţios...

– Ai dreptate, încuviinţă. Du-te şi caută-l.

Băiatul zîmbi nervos şi se propulsă, rostogolindu-se spre deschiderea unde era ancorată coarda.

– Mă-ntorc după tine, îi spuse. Nu uita unde ţi-ai lăsat costumul...

Capul-revolver se rotea înainte şi înapoi, bîzîind, manipulatoarele ţîşnind, terminînd noul poem...

După aceea, n-a fost niciodată sigură dacă glasurile fuseseră reale, totuşi în cele din urmă a ajuns să simtă că ele erau parte integrantă a acelor situaţii în care real nu este decît un simplu concept.

Îşi scosese jacheta, fiindcă aerul din dom părea că se încălzise, de parcă mişcarea neîncetată a braţelor genera căldură. Şi-o ancorase, împreună cu poşeta, de o traversă aflată lîngă ecranul de predici. Avea senzaţia că acum caseta era pe terminate, deşi se mişca atît de rapid între menghinele capitonate încît era greu de distins... Brusc, se desprinsese şi plutise liberă, învîrtindu-se în imponderabilitate, iar femeia sărise instinctiv după ea, o prinsese şi se rotise pe lîngă braţele sclipitoare, ţinîndu-şi comoara la piept. Nereuşind să încetinească, se izbise de peretele opus al domului, învineţindu-şi umărul şi sfîşiindu-şi bluza. Plutind, ameţită, înălţase caseta şi privise prin dreptunghiul de geam la aranjamentul de hărţi vechi brune şi oglinzi metalizate. Oceanele cartografilor fuseseră tăiate, lăsînd să se întrevadă oglinzile exfoliate, platforme continentale în derivă pe argint murdar... Ridicase ochii la timp pentru a vedea un braţ scînteietor înhăţîndu-i mîneca jachetei. Următoarea fusese poşeta, rostogolindu-se graţioasă la o jumătate de metru înapoia ei, agăţată de un manipulator terminat printr-un senzor optic şi o gheară simplă.

Marly se uitase cum lucrurile ei pătrundeau tot mai adînc în dansul neîncetat al braţelor. După cîteva minute, jacheta reapăruse, răsucindu-se din nou. Din ea păreau că fuseseră tăiate

pătrate şi dreptunghiuri regulate şi femeia se pomenise rîzînd. Lăsase caseta.

– Dă-i drumul, spusese ea, mă simt onorată.

Braţele sclipiseră, se rotiseră şi se auzise ţiuitul unui ferăstrău minuscul.

Mă simt onorată Mă simt onorată Mă simt onorată... Ecoul vocii ei în dom declanşase o pădure mişcătoare de sunete mai slabe, parţiale, iar înapoia lor, foarte slab... Glasuri...

– Eşti aici, nu-i aşa? strigase ea, adăugînd inelului sonor undele şi reflecţiile vocii ei fragmentate.

– Da, sînt aici.

– Wigan ar zice c-ai fost dintotdeauna aici, nu-i aşa?

– Da, însă nu-i adevărat. Aici am devenit. Cîndva nu eram. Cîndva, pentru un timp strălucitor, un timp fără durată, eram simultan peste tot... Dar timpul strălucitor s-a fărîmat. Oglinda era imperfectă. Acum sînt numai unul... Am totuşi cîntecul meu, iar tu l-ai auzit. Cînt alături de obiectele acestea care plutesc în jurul meu, fragmente ale familiei care mi-a asigurat naşterea. Există şi alţii, dar nu vor să-mi vorbească. Sînt trufaşi, propriile-mi fragmente risipite, precum copiii. Precum oamenii. Ei îmi trimit obiecte noi, totuşi eu le prefer pe cele vechi. Poate că le fac jocul. Ei conspiră cu oamenii, aceste alte eu-ri ale mele, iar oamenii îi cred zei...

– Tu eşti ceea ce caută Virek, nu-i aşa?

– Nu. El îşi imaginează că se poate translata, că-şi poate codifica personalitatea în structura mea. Tînjeşte să ajungă ceea ce am fost eu cîndva. Însă nu poate deveni mai mult decît cel mai jalnic dintre eu-rile mele independente...

– Eşti... eşti trist?

– Nu.

– Dar... cîntecele tale sînt triste.

– Cîntecele mele sînt despre timp şi distanţă. Tristeţea există în tine. Priveşte-mi braţele. Nu există decît dansul. Lucrurile preţuite de tine sînt simple învelişuri.

– Ştiam... ştiam asta. Odată.

Acum însă sunetele nu erau altceva decît sunete, îndărătul lor nu mai exista o pădure de glasuri vorbind ca un singur glas, şi femeia privise globurile perfecte ale lacrimilor ei rostogolindu-se pentru a se alătura uitatelor amintiri omeneşti din domul făuritorului de casete.

– Înţeleg, spuse ea mai tîrziu, ştiind că vorbea doar pentru liniştea ce i-o aducea auzul propriei voci. (Vorbea încet, nedorind să trezească unduirile şi ricoşeurile sonore.) Tu eşti colajul altcuiva. Creatorul tău este adevăratul artist. Cine a fost – fiica nebună? Nu contează. Cineva a adus maşina aici, a sudat-o de dom şi a cablat-o la urmele amintirilor. A deşertat, cumva, tristele şi uzatele mărturii ale omenescului unei familii şi a lăsat ca totul să fie pus în mişcare, sortat de un poet. Să fie sigilat în casete. Nu cunosc o operă mai extraordinară decît asta. Nu cunosc nici un act mai complex...

Un pieptene de baga cu montură de argint şi dinţi ştirbiţi trecu pe lîngă ea. Îl prinse ca pe un peşte şi-l trecu prin păr.

De cealaltă parte a domului, ecranul se aprinse, pîlpîi şi se acoperi cu chipul lui Paco.

– Bătrînul refuză să ne primească, Marly, rosti spaniolul. Celălalt, vagabondul, l-a ascuns. Señor este extrem de nerăbdător să intrăm în miezuri şi să-i protejăm bunurile. Dacă nu-l poţi convinge pe Ludgate şi pe celălalt să deschidă ecluza, vom fi siliţi s-o facem noi înşine, depresurizînd interiorul. Privi într-o parte, consultînd parcă un instrument, ori un membru al echipajului: Ai la dispoziţie o oră.

32

Contele Zero

Bobby le urmă afară din birou pe Jackie şi pe fata cu păr castaniu. Avea impresia că stătea de o lună în local şi că n-avea să poată uita niciodată detaliile acestuia. Nişe mici şi idioate, holbîndu-se la el din plafonul negru, banchete largi capitonate cu piele sintetică, mese rotunde, negre, paravane din lemn sculptat... Beauvoir stătea la bar cu detonatorul alături şi puşca sud-africană în poala veşmîntului din piele gri de rechin.

– Cum de i-ai lăsat să intre? întrebă Bobby, în timp ce Jackie o duse pe fată la o masă.

– Cînd ai fost îngheţat, Jackie a intrat în transă. Legba ne-a spus că Fecioara suia cu tipul ăsta.

– El cine-i?

– Pare mercenar, strînse din umeri Beauvoir. Soldat zaibatsu. Samurai de stradă amplificat. Ce ţi s-a întîmplat cît ai fost îngheţat?

Îi povesti despre Jaylene Slide.

– L.A., rosti Beauvoir. Ar sfredeli şi prin diamant ca să-l găsească pe ăla de i-a fript gagiul, dar un frate are nevoie de ajutor, las-o moartă.

– Eu nu sînt un frate.

– Asta-i adevărat.

– Atunci nu mai încerc s-ajung la Yakuza?

– Jammer ce zice?

– Pula! Stă-năuntru şi se uită la mercenarul tău cum vorbeşte la telefon.

– La telefon? Cu cine?

– Un alb cu păr oxigenat. C-o privire nasoală.

Beauvoir se uită de la Bobby la uşă, apoi îndărăt.

– Legba a zis să stăm pe loc şi să privim. Situaţia a devenit deja destul de aleatorie şi fără Fiii Crizantemei de Neon.

– Beauvoir, spuse Bobby pe un ton coborît, fata aia, ea e... ea e cea din matrice, cînd am încercat să rulez...

Negrul încuviinţă din cap, ramele din plastic lunecîndu-i în jos pe nas.

– Fecioara.

– Dar ce se-ntîmplă? Vreau să zic...

– Bobby, sfatul meu este să iei lucrurile ca atare. Ea reprezintă ceva pentru mine, poate ceva cu totul diferit pentru Jackie. Pentru tine nu-i decît o puştoaică speriată. Ia-o-ncet. N-o tulbura. E departe de casă, iar noi mai avem mult pînă să scăpăm de-aici.

– Bine... Bobby privi în podea. Îmi pare rău de Lucas, moşule. Era... era un gagiu.

– Du-te şi stai de vorbă cu Jackie şi cu fata. Eu păzesc uşa.

– Bine.

Traversă mocheta localului spre locul unde stăteau Jackie şi fata. Chipul acesteia nu se zărea prea bine şi doar o părticică a tînărului îi spunea că într-adevăr ea era cea cu pricina. Nu ridică ochii, dar el îşi dădu seama că plînsese.

– M-a prins, îi spuse lui Jackie. Tu dispăruseşi...

– La fel şi tu, răspunse dansatoarea. După aceea, Legba a venit la mine...

– Newmark, vorbi din uşa biroului bărbatul numit Turner, vrem să stăm de vorbă cu tine.

– Trebuie să plec, zise el, dorindu-şi ca fata să-l privească, să-l vadă pe baştan solicitîndu-l. Au nevoie de mine.

Jackie îi strînse încheietura mîinii.

– Uită de Yakuza, zise Jammer. Chestia asta-i mai complicată. Trebuie să intri în grila L.A. şi să te bagi în deckul unui jocheu de clasă. Cînd Slide te-a înhăţat, n-a ştiut că deckul meu i-a citit numărul.

– Ea zicea că deckul tău ar trebui să stea la muzeu.

– Rahat cu perje... Eu ştiu unde locuieşte, da? Trase o doză din inhalator, apoi îl puse pe deck: Problema ta este că te-a şutat. Nu mai vrea s-audă de tine. Trebuie să te bagi peste ea şi să-i spui ceea ce vrea să afle.

– Ce anume?

– Că un tip pe nume Conroy l-a mierlit pe prietenul ei, spuse bărbatul cel înalt, răşchirat într-unul din scaunele biroului, cu pistolul uriaş în poală. Conroy. Spune-i c-a fost Conroy. El i-a angajat şi pe coafaţii ăia d-afară.

– Mai bine-aş încerca la Yak, mormăi Bobby.

– Nu, clătină din cap Jammer, tipa asta, Slide, o să-i sară imediat de gît. Yakii o să-mi măsoare datoria şi-o să verifice mai întîi totul. În plus, crezusem că de-abia aştepţi să te sui pe deckuri.

– O să merg cu el, vorbi Jackie din prag.

Se cuplară.

Ea muri aproape imediat, în primele opt secunde.

Bobby l-a simţit, l-a călărit pînă la margine şi aproape că a priceput ce era. Urla, rotindu-se, absorbit prin pîlnia alb-glacială care-i aşteptase...

Mărimea lucrului era imposibilă, prea vastă, de parcă tipul de megastructură ce reprezenta întregul unei multinaţionale îşi lăsase toată greutatea pe Bobby Newmark şi pe o dansatoare, Jackie. Imposibilă...

Totuşi undeva, la graniţa conştienţei, chiar în momentul cînd şi-o pierdu, exista ceva... Ceva care-l trăgea de mînecă...

Zăcea cu faţa în jos pe un material aspru. Deschise ochii. O alee alcătuită din pietre rotunde, umezite de ploaie. Se sculă cu greu, clătinîndu-se, şi zări panorama înceţoşată a unui oraş ciudat, dincolo de care se întindea oceanul. Vedea turle, un soi de biserică, nervuri demente şi spirale cu ornamente din piatră... Se întoarse şi văzu o şopîrlă uriaşă lunecînd spre el pe o pantă, cu fălcile deschise. Tînărul clipi din ochi. Dinţii şopîrlei erau ceramică coclită şi un firicel lent de apă se revărsa peste buza din porţelan mozaic azuriu. Reptila era o fîntînă arteziană, avînd flancurile acoperite cu mii de cioburi de porţelan spart. Se răsuci, înnebunit de intimitatea morţii fetei. Gheaţă, gheaţă, iar o părticică din el ştiu atunci cu exactitate cît de aproape fusese, în sufrageria maică-sii.

Bănci straniu curbate, acoperite cu aceleaşi petice ameţitoare de fragmente de porţelan, şi copaci, iarbă... Un parc.

– Extraordinar, vorbi cineva.

Un bărbat se ridică de la locul lui, de pe una dintre băncile sinusoidale. Avea păr grizonat, perfect pieptănat, chip bronzat şi ochelari rotunzi, fără rame, care-i măreau ochii albaştri.

– Ai venit direct, nu-i aşa?

– Ce-i asta? Unde sînt?

– Parcul Güell, dacă-ţi spune ceva. Barcelona, dacă vrei.

– Tu ai ucis-o pe Jackie.

– Înţeleg, se încruntă bărbatul. Cred că înţeleg. Cu toate astea, n-ar trebui să fii aici. Un accident...

– Accident? Ai ucis-o pe Jackie!

– Sistemele mele sînt suprasolicitate azi, zise bărbatul, cu mîinile în buzunarele raglanului larg, cafeniu. Asta-i într-adevăr o chestie extraordinară...

– Nu poţi face aşa ceva, continuă Bobby cu vederea înceţoşată de lacrimi. Nu poţi! Nu poţi s-omori pur şi simplu pe cineva care era pe-acolo...

– Unde, mai exact? Bărbatul îşi scoase ochelarii şi începu să-i lustruiască cu o batistă albă imaculată, luată din buzunarul hainei.

– Care era vie, replică tînărul, înaintînd spre el.

Necunoscutul îşi puse ochelarii înapoi pe nas.

– Asta nu s-a mai întîmplat niciodată.

– Nu poţi!

Mai aproape acum.

– Începe să mă plictisească, Paco!

– Señor.

Auzind glasul de copil, Bobby se răsuci şi văzu un băieţel într-un costumaş ciudat de ţeapăn, cu cizme din piele neagră ce se încheiau cu nasturi.

– Îndepărtează-l.

– Señor, repetă băiatul şi făcu o reverenţă rigidă, scoţînd din buzunarul hainei întunecate un pistolet Browning albăstrui. Bobby privi în ochii negri de sub cîrlionţul gelat şi zări o privire pe care nici un copil n-o putuse avea vreodată. Băiatul întinse arma, ţintind spre el.

– Cine eşti tu? Ignoră pistolul, totuşi nu mai încercă să se apropie de bărbatul în raglan.

– Virek, răspunse acesta examinîndu-l atent. Josef Virek. Înţeleg că majoritatea oamenilor sînt familiari cu faţa mea.

– Eşti din *Oameni importanţi* sau aşa ceva?

Bărbatul clipi şi se încruntă.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Paco, ce caută persoana asta aici?

– O deversare accidentală, răspunse copilul, cu o voce frumoasă şi nepăsătoare. Am cuplat majoritatea sistemului nostru prin New York, căutînd să oprim evadarea Angelei Mitchell. El

a încercat să intre în matrice, împreună cu alt operator, şi a dat peste sistemul nostru. Ne străduim în continuare să determinăm cum anume ne-a străpuns protecţiile. Nu vă găsiţi în nici un pericol.

Ţeava micuţului Browning rămînea absolut neclintită.

Apoi, senzaţia că ceva îl trăgea de mînecă. Mai exact, nu de mînecă, ci de o parte a minţii...

– Señor, rosti copilul, în matrice se manifestă fenomene anormale, posibil datorate suprasolicitărilor noastre curente. Vă sugerăm cu insistenţă să ne permiteţi întreruperea legăturilor cu această simulare, pînă ce vom putea determina natura anomaliilor.

Senzaţia sporise acum. O mîncărime, în fundul minţii...

– Ce? făcu Virek. Şi să mă-ntorc în cuve? În nici un caz nu pare că se justifică...

– Există posibilitatea unui pericol real, spuse băiatul, iar glasul lui suna mai încordat acum. Deplasă puţin ţeava pistolului. Tu, se adresă lui Bobby, întinde-te pe jos şi desfă braţele şi picioarele...

Tînărul privea însă pe lîngă el, spre un răzor de flori, uitîndu-se cum acestea se vestejeau şi mureau, iarba devenind cenuşie şi sfărîmîndu-se sub ochii lui, aerul de deasupra răzorului învolburîndu-se şi rotindu-se. Senzaţia de mîncărime din craniu era tot mai puternică, mai insistentă.

Virek se întoarse şi se holbă la florile muribunde.

– Ce-i asta?

Bobby închise ochii şi se gîndi la Jackie. Se auzi un sunet şi ştiu că se afla pe calea cea bună. Coborî mai afund, prin sine, sunetul continuînd să se audă şi atinse deckul lui Jammer. Haide! răcni el mut, fără să ştie şi fără să-i pese cui se adresa. Hai odată! Simţi ceva cedînd, un soi de barieră, şi mîncărimea dispăru.

Cînd deschise ochii, în răzorul de flori se zărea un obiect. Clipi de cîteva ori. Părea o cruce din lemn simplu vopsită în alb;

cineva îi îmbrăcase braţele orizontale în mînecile unei vechi tunici marinăreşti, un soi de frac pătat de mucegai, avînd epoleţi masivi cu fireturi al căror auriu îşi pierduse luciul, nasturi ruginiţi şi alte fireturi la manşete... De piciorul crucii se rezema o sabie ruginită, cu mînerul în sus, alături de care se găsea o sticlă pe jumătate plină cu un lichid incolor.

Copilul se răsuci, pistoletul lui transformîndu-se în ceaţă... Apoi se nărui, se prăbuşi în sine precum un balon care se dezumflă, un balon ce dispare cu totul, Browning-ul zăngănind precum o jucărie abandonată pe aleea din dale de piatră.

– Numele meu, răsună un glas şi lui Bobby îi veni să urle cînd îşi dădu seama că vorbise chiar el, este Samedi, iar tu ai ucis bidiviul vărului meu...

Iar Virek fugea, cu raglanul mare fluturînd înapoia lui, în josul serpentinei cu băncile ei curbe şi Bobby văzu că o altă cruce albă aştepta acolo, în locul unde aleea cotea şi dispărea. Apoi pesemne că Virek o văzu şi el; urlă, iar Baronul Samedi, Stăpînul Cimitirelor, loa al cărui regat era moartea, se pogorî peste Barcelona aidoma unei ploi reci, întunecate.

– Ce dracu' vrei? Cine eşti?

Vocea era familiară, a unei femei. Nu a lui Jackie.

– Bobby, spuse el, în timp ce valuri de beznă îi pulsau prin minte. Bobby...

– Cum ai ajuns aici?

– Jammer... El a ştiut. Deckul lui te-a citit, cînd m-ai îngheţat mai devreme. (Tocmai văzuse ceva, ceva uriaş... Nu-şi putea reaminti...) Turner m-a trimis. Conroy... Mi-a spus să-ţi zic că Conroy a făcut-o. Pe Conroy ţi-l doreşti...

Îşi auzea propriul glas de parcă aparţinea altcuiva. Fusese undeva şi se reîntorsese, iar acum se afla aici, în improvizaţia scheletică din neon a lui Slide. Pe drumul de întoarcere, văzuse lucrul cel gigantic, cel care-i absorbise, începînd să se mişte şi

să se modifice, uriaşele lui blocuri rotindu-se şi contopindu-se, adoptînd noi aliniamente, întregul său contur transformîndu-se...

– Conroy, repetă femeia.

Silueta sexy se rezemă de fereastra video, ceva din conturul ei exprimînd un soi de epuizare, chiar scîrbă.

– Mă gîndisem eu... (Imaginea video păli, apoi se reformă prezentînd o veche clădire din piatră.) Park Avenue. Este acolo, cu toţi europenii ăia, clincănind altă ţeapă. Suspină: Crede că-i în siguranţă, vezi? L-a ras pe Ramirez ca pe-un gîndac, m-a mințit în faţă, a şters-o în New York la noua lui slujbă şi-acum crede că-i în siguranţă...

Se mişcă şi imaginea se modifică din nou. Ecranul fu acoperit de chipul bărbatului cu păr alb pe care Bobby îl văzuse discutînd cu tipul cel barosan la telefonul lui Jammer. A intrat pe firul lui, gîndi tînărul...

– ...sau nu, rosti Conroy în clipa cînd se stabili legătura audio. În ambele situaţii, am pus mîna pe ea. Nici o problemă.

Individul părea epuizat, totuşi stăpîn pe situaţie. Un tip dur. Ca şi Turner.

– Te-am urmărit, Conroy, vorbi încetişor Slide. Bunul meu prieten, Iepuraşul, te-a urmărit pentru mine. Nu eşti singurul treaz în noaptea asta pe Park Avenue...

– Nu, spunea Conroy, ţi-o putem aduce mîine în Stockholm. Absolut. Surîse spre obiectivul telefonului.

– Rade-l, Iepuraşule, zise femeia. Rade-i pe toţi. Frige tot etajul şi pe cel de dedesubt. Acum!

– Exact, încuviinţă Conroy, apoi se petrecu ceva, ceva ce zgîlţîi obiectivul, înceţoşîndu-i imaginea. Ce-i asta? întrebă el cu o voce foarte schimbată, după care ecranul deveni alb.

– Arzi, pui de lele, spuse ea.

Iar Bobby fu smucit înapoi în beznă...

33

Spulberare şi învîrtejire

Marly petrecu o oră în derivă prin furtuna lentă, privind dansul făuritorului de casete. Ameninţarea lui Paco n-o speria, deşi nu se îndoia că spaniolul era decis s-o ducă la îndeplinire. De fapt, era sigură de asta. Nu ştia ce s-ar fi întîmplat dacă ecluza ar fi fost străpunsă. Probabil aveau să moară. Ea, Jones şi Wigan Ludgate. Poate că tot conţinutul domului urma să se reverse în spaţiu, înflorind ca un nor de dantelă şi argint mătuit, pietricele şi crîmpeie de sfoară, file brune din cărţi vechi, pentru a se roti de-a pururi pe orbite în jurul miezurilor. Cumva, ăsta părea cel mai potrivit final; artistul care pornise făuritorul de casete ar fi fost încîntat...

Noua casetă trecea printr-o serie de menghine capitonate cu polistiren. Fragmente de lemn şi sticlă se rostogoleau, îndepărtîndu-se de locul creaţiei, pentru a se alătura miilor de obiecte, iar femeia era pierdută, vrăjită, cînd Jones, cu ochii alarmaţi, chipul acoperit de sudoare şi murdărie, pătrunse în dom, remorcînd cu o saulă costumul roşu.

– Nu-l pot duce pe Perucă într-un loc pe care să-l pot etanşa, rosti el, aşa că ţi-am adus asta înapoi...

Costumul se roti sub el şi-l înhăţă cu disperare.

– Nu-l vreau, replică ea urmărind dansul.

– Îmbracă-l! Imediat! N-avem timp!

Închise şi deschise gura, fără să se audă vreun sunet. Încercă s-o apuce de braţ.

– Nu, refuză Marly evitîndu-l. Tu ce faci?

– Pune dracu' costumu' pe tine! urlă tînărul, deşteptînd cele mai îndepărtate ecouri.

– Nu.

Înapoia capului său, văzu ecranul pîlpîind la viaţă, acoperit de trăsăturile lui Paco.

– Señor e mort, rosti Paco, fără să trădeze vreo expresie pe faţa lui netedă, iar componentele sale cunosc o reorganizare. Pe durata interimatului, sînt solicitat în Stockholm. Sînt autorizat s-o informez pe Marly Hruşciova că nu se mai află în slujba răposatului Josef Virek şi nici a patrimoniului acestuia. Salariul ei pe durata contractului este disponibil la oricare filială a Băncii Franţei, în urma prezentării unor documente de identificare valabile. Declaraţiile corespunzătoare privind impozitele se găsesc în fişierele autorităţilor fiscale din Franţa şi Belgia. Liniile de credit pentru decontarea cheltuielilor de serviciu au fost anulate. Fostele miezuri de corporaţie ale lui Tessier-Ashpool S.A. reprezintă proprietatea unei entităţi subsidiare a răposatului Herr Virek şi orice persoană găsită acolo va fi acuzată de încălcarea unei proprietăţi particulare.

Jones rămăsese încremenit, cu braţul ridicat, mîna încordată pentru a întări muchia palmei.

Paco dispăru.

– Vrei să mă loveşti? întrebă femeia.

El coborî braţul.

– Cam aşa ceva. Te-aş fi ameţit ca să te bag în nenorocitul ăsta de costum... Începu să rîdă. Mă bucur că acum nu mai e nevoie... Ia uite, a făcut una nouă.

Noua casetă se apropie, rostogolindu-se din vîrtejul mereu în mişcare al braţelor. O prinse cu dexteritate.

Înapoia dreptunghiului de geam, interiorul era căptuşit cu fragmente de piele decupate din jacheta ei. Şapte holofişe numerotate se ridicau din podeaua de piele neagră a casetei, aidoma unor miniaturale monumente funerare. Ambalajul mototolit al unui pachet de Gauloise era fixat în celălalt capăt al cutiei, iar înapoia lui se afla un plic de chibrituri gri cu dungulişe negre, de la o braserie din Napoleon Court.

Asta era totul.

Mai tîrziu, pe cînd îl ajuta pe Jones să-l caute pe Wigan Ludgate prin labirintul de coridoare din capătul îndepărtat al miezurilor, tînărul se opri, se prinse de un mîner sudat de perete şi rosti:

– Ştii care-i chestia cea mai ciudată la casetele alea...

– Care?

– Faptul că Perucă obţinea un preţ al naibii de bun pe ele, undeva prin New York. Bani, vreau să zic. Uneori însă şi alte chestii care ne-au venit aici...

– Ce fel de chestii?

– Cred că soft. E dat dracu' de secretos cînd vine vorba despre ce crede el că-i zic glasurile să facă... Odată, a fost ceva despre care s-a jurat că-i biosoft, cioaca aia nouă...

– Ce-a făcut cu el?

– A descărcat totu-n miezuri, strînse din umeri tînărul.

– Deci l-a păstrat?

– Nu, l-a aruncat pe-undeva prin cine ştie ce maldăr pe care-l adunasem pentru următorul transport spre exterior. L-a cuplat la miezuri, apoi l-a revîndut pentru orice putea obţine pe el.

– Ştii de ce ? Despre ce era vorba?

– Nu, răspunse Jones pierzîndu-şi interesul pentru subiect, a zis doar: „Căile Domnului sînt ascunse"... Ridică din umeri: Şi-a mai zis că „lui Dumnezeu îi place să-Şi vorbească singur"...

34

Un lanț de vreo cincisprezece mile

Îl ajută pe Beauvoir s-o ducă pe Jackie pe scenă, unde o așezară în fața setului de tobe acustice de culoarea vișinei putrede și o acoperiră cu un pardesiu negru și vechi găsit la garderobă, cu guler din catifea și ani de praf depuși pe umeri, de cînd atîrna acolo.

– *Map fè jubile mnan,* rosti Beauvoir, atingînd fruntea moartei cu degetul său mare. Se uită spre Turner: Este o jertfire de sine, traduse el, apoi ridică cu blîndețe haina neagră, acoperindu-i fața.

– A fost repede, spuse Turner.

Nu se putea gîndi la nici un alt comentariu.

Beauvoir scoase un pachet de țigări mentolate dintr-un buzunar al mantiei din piele de rechin și-și aprinse una cu o Dunhill de aur. Întinse pachetul spre Turner, însă acesta scutură din cap.

– E o vorbă în creolă, zise negrul.

– Care anume?

– „Răul există."

– Hei, vorbi fără vlagă Bobby Newmark din locul unde stătea ghemuit lîngă ușile din sticlă, cu ochiul la marginea perdelei. Trebuie c-a mers, într-un fel sau altul... Gotikii încep să plece și se pare că majoritatea Zilierilor au șters-o...

– Asta-i bine, încuviință încetișor Beauvoir. Asta ți se datorează ție, Conte. Te-ai descurcat. Îți meriți porecla.

Turner privi către tînăr. Hotărî că încă nu-și revenise din amețeala provocată de moartea lui Jackie. Ieșise din trozi urlînd și Beauvoir trebuise să-l pălmuiască de trei ori cu putere peste față, ca să-l oprească. Tot ce le spusese însă despre rularea lui, rularea care o costase viața pe Jackie, fusese că-i transmisese lui Jaylene Slide mesajul lui Turner. Mercenarul îl urmări ridicîndu-se țeapăn și îndreptîndu-se către bar; îi zări grija de a nu privi spre scenă. Oare cei doi fuseseră amanți? Parteneri? Nici una dintre ipoteze nu părea probabilă.

Se sculă de la locul lui de pe marginea scenei și reveni în biroul lui Jammer, oprindu-se să arunce un ochi spre Angie, care dormea ghemuită în canadiana lui sfîșiată, pe mochetă, sub o masă. Jammer aținise și el, în scaun, ținîndu-și mîna arsă în poală, învelită cu prosopul dungat. Dat dracului, se gîndi Turner, un jocheu bătrîn și dur. Restabilise legătura telefonică imediat ce Bobby ieșise din rulare, dar Conroy nu-i mai sunase. N-o făcuse nici mai tîrziu și Turner știa că Jammer avusese dreptate despre viteza cu care avea să acționeze Jaylene, răzbunîndu-l pe Ramirez. Conroy era cu siguranță mort, iar acum armata lui improvizată din găștile suburbiilor se retrăgea, după cum afirmase Bobby...

Se apropie de telefon și tastă recapitularea știrilor, apoi se instală într-un scaun ca să le urmărească. Un bac cu aripi portante se ciocnise de un submarin miniatural în Macao; vestele de salvare de pe bac se dovediseră defecte și se presupunea că cel puțin cincisprezece persoane muriseră înecate, în vreme ce submarinul, o ambarcațiune de croazieră înmatriculată în Dublin, nu fusese încă localizat... Persoane necunoscute, folosind probabil o armă fără recul, lansaseră un atac susținut cu proiectile incendiare asupra a două etaje ale unei clădiri corporație de pe Park Avenue. Echipele de pompieri și antitero nu părăsiseră încă

scena atentatului; numele locatarilor nu fuseseră făcute publice şi deocamdată nimeni nu revendicase acţiunea... (Turner solicită subiectul de două ori...) Echipele de cercetare ale Comitetului pentru Fisiune, aflate pe locul presupusei explozii nucleare din Arizona, insistau că nivelurile minore de radioactivitate detectate acolo erau prea scăzute pentru a fi cauzate de vreun focos tactic cunoscut... În Stockholm se anunţase moartea lui Josef Virek, supermagnatul protector al artelor. Anunţul apăruse înconjurat de o mulţime de zvonuri bizare potrivit cărora Virek era bolnav de mai multe decenii, iar decesul său se datora unor avarii catastrofale a sistemelor de întreţinere a vieţii din clinica particulară extrem de bine păzită, aflată într-o suburbie a Stockholmului... (Turner reluă subiectul, apoi îl privi şi a treia oară, se încruntă şi strînse din umeri.) Ca subiect de interes uman, poliţia dintr-un cartier mărginaş din New Jersey declarase că...

– Turner...

Închise aparatul şi se întoarse, zărind-o pe Angie în prag.

– Cum te simţi?

– Bine. N-am mai visat. Îşi strînse cu coatele bluza neagră de trening şi-l privi pe sub cîrlionţii castanii ce atîrnau umezi. Bobby mi-a arătat unde-i duşul. Un fel de vestiar... O să mă duc să mă spăl. Părul îmi stă oribil.

El se apropie de fată şi-şi lăsă mîinile pe umerii ei.

– Te-ai descurcat destul de bine. În curînd o să pleci de-aici.

Angie se feri de atingerea lui.

– Să plec de-aici? Încotro? Spre Japonia?

– Poate că n-o să fie Japonia. Poate că n-o să fie Hosaka...

– O să vină cu noi, vorbi Beauvoir dinapoia ei.

– De ce aş face-o?

– Pentru că noi ştim cine eşti. Visele tale sînt reale. Într-unul dintre ele l-ai întîlnit pe Bobby şi i-ai salvat viaţa, eliberîndu-l de gheaţa neagră. Ai spus: „De ce-ţi fac asta?"...

Ochii fetei se lărgiră şi fugiră de la Turner la Beauvoir.

– Este o poveste lungă, urmă negrul, şi e deschisă interpretărilor. Dar dacă vii cu mine, vino în Proiecte, ai noştri îţi pot arăta multe. Îţi putem arăta lucruri pe care noi nu le înţelegem, dar poate tu le pricepi...

– De ce?

– Din cauza chestiilor pe care le ai în cap. Beauvoir încuviinţă solemn, apoi împinse în sus pe nas ramele de plastic ale ochelarilor: Dacă nu vrei, nu trebuie să stai cu noi. De fapt, noi existăm numai ca să te slujim...

– Ca să mă slujiţi?

– Cum ţi-am spus, este o poveste lungă... Ce părere ai, domnule Turner?

Bărbatul strînse din umeri. Habar nu avea în ce alt loc ar fi putut merge fata, iar Maas şi Hosaka ar fi fost gata să plătească pentru a pune mîna pe ea sau ca s-o omoare.

– Ar putea fi varianta cea mai bună, zise el.

– Eu vreau să rămîn cu tine, spuse Angie. Îmi place şi Jackie, dar ea...

– Nu contează, o întrerupse Turner, ştiu... (Nu ştiu nimic, urlă el în tăcere.) O să ţinem legătura... (N-o să te mai văd niciodată.) Există însă ceva ce ar fi mai bine să-ţi spun acum. Tatăl tău a murit. (S-a sinucis.) L-a omorît securitatea Maas... s-a luptat cu ei să-i oprească pînă ce decolai din mesa.

– Este adevărat? Că s-a luptat cu ei? Cum să zic, am simţit-o, am simţit că-i mort, totuşi...

– Da, încuviinţă Turner. Scoase din buzunar portofelul negru al lui Conroy şi-i trecu şnurul după gîtul fetei. Înăuntru este un dosar biosoft. Pentru cînd o să fii mai mare. Aici nu-i chiar toată povestea. Ţine minte chestia asta. Niciodată, nimic nu spune absolut totul...

Bobby stătea la bar cînd tipul cel voinic ieşi din biroul lui Jammer. Se îndreptă spre locul unde dormise fata, luă jacheta militară sfîşiată, o îmbrăcă, apoi veni la marginea scenei, unde

zăcea Jackie – părînd atît de micuță – sub pardesiul negru. Bărbatul scotoci prin canadiană și scoase arma, uriașul Smith & Wesson Tactical. Desfăcu butoiașul și extrase cartușele, le vîrî în buzunar și așeză revolverul lîngă corpul lui Jackie, lin, fără un sunet.

– Te-ai descurcat bine, Conte, rosti el întorcîndu-se spre Bobby, cu mîinile înfundate în buzunarele hainei.

– Mulțumesc, moșule.

În ciuda amorțelii, tînărul simțea un val de mîndrie.

– Adio, Bobby.

Se apropie de ușă și începu să încerce diversele încuietori.

– Vrei să ieși? Se grăbi spre el. Uite, Jammer mi-a arătat. Pleci, baștane? Un'te duci? Apoi ușa se deschise și Turner porni printre tarabele pustii.

– Nu știu, vorbi el peste umăr. Mai întîi trebuie să cumpăr optzeci de litri de petrol lampant, dup-aia o să mă gîndesc...

Tînărul îl privi cum dispare, aparent coborînd pe scara rulantă ce nu funcționa, după care închise ușa și o încuie. Evitînd să privească spre scenă, se apropie de biroul lui Jammer și trase cu ochiul înăuntru. Angie plîngea, cu fața la pieptul lui Beauvoir, și Bobby simți un fior de gelozie care-l surprinse. În spatele negrului, telefonul funcționa; începea recapitularea știrilor.

– Bobby, spuse Beauvoir, Angela vine să locuiască o vreme cu noi, sus, în Proiecte. Vrei să vii și tu?

Îndărătul său, pe monitorul telefonului apăru chipul Marshei Newmark, mămica Marsha, maică-sa.

– Ca subiect de interes uman, poliția dintr-un cartier mărginaș din New Jersey anunță că o localnică, al cărei apartament a fost ținta unui recent atentat, a rămas stupefiată cînd s-a înapoiat noaptea trecută și a desco...

– Da, făcu repede Bobby, vreau, moșule.

35

Tally Isham

– E bună, spuse după doi ani directorul de producție, întinzînd o bucată de coajă de pîine neagră, făcută în sat, prin uleiul castronului său cu salată. Vorbesc serios, e foarte bună. Și-a învățat ușor rolul. Trebuie să recunoști asta, nu?

Starul rîse și ridică paharul de retsina frapată.

– O urăști, nu-i așa, Roberts? E prea norocoasă pentru tine, așa-i? N-a făcut încă nici o mișcare greșită...

Se rezemau de parapetul din piatră grosolană, urmărind vaporașul de seară pornind spre Atena. Cu două terase mai jos, către port, fata stătea întinsă pe o saltea hidraulică încălzită de soare, goală, cu brațele desfăcute, parcă îmbrățișînd ceea ce mai rămăsese din astrul zilei.

Bărbatul azvîrli coaja de pîine în gură și-și linse buzele subțiri.

– Cîtuși de puțin, zise el. N-o urăsc. Nu te gîndi nici o clipă la așa ceva.

– Prietenul ei, spuse Tally cînd o a doua siluetă, bărbătească, apăru pe terasa de jos.

Tînărul avea păr negru și purta cu neglijență haine sport franțuzești, largi și scumpe. În timp ce priveau, el se apropie de saltea și se lăsă pe vine lîngă fată, întinzînd mîna s-o atingă.

– E frumoasă, Roberts, nu-i aşa?

– Deh, comentă directorul de producţie. Am văzut „anterioarele" ei... E vorba de chirurgie.

Ridică din umeri, fără să-şi desprindă ochii de la băiat.

– Dacă ai văzut şi „anterioarele" mele, rosti femeia, vor cădea nişte capete. Totuşi, are ceva. Osatură bună... Sorbi din vin. Ea va fi aleasa? „Noua Tally Isham?"

El strînse iarăşi din umeri.

– Uite la puţoiul ăla. Ştii că acum are un salariu exact cît al meu? Şi ce face ca să-l cîştige? Bodyguard... Buzele i se strînseră, subţiri şi acre.

– Îi menţine fericirea, surîse Tally. I-am primit cuplaţi. El este o clauză contractuală. Ştii doar.

– Mi-e silă de nemernicul ăsta. A sosit direct de pe stradă, o ştie şi nu-i pasă. E un gunoi. Ştii ce poartă-n geantă? Un deck ciberspaţiu! Ieri vameşii turci ne-au ţinut trei ore cînd au descoperit porcăria aia...

Clătină din cap.

Tînărul se sculă, se întoarse şi se apropie de marginea terasei. Fata se ridică în capul oaselor, privindu-l, îndepărtîndu-şi părul din ochi. El rămase locului multă vreme, uitîndu-se la siajele ambarcaţiunilor ateniene, nici Tally Isham, nici directorul de producţie, nici Angie neştiind că vedea întinderea cenuşie a apartamentelor din Barrytown, înălţîndu-se către turnurile negre ale Proiectelor.

Fata traversă terasa, veni lîngă el şi-l apucă de mînă.

– Ce avem mîine? întrebă în cele din urmă Tally.

– Paris, răspunse directorul luîndu-şi clipboardul Hermes de pe balustrada din piatră şi răsfoind automat teancul subţire de imprimate galbene. O femeie – Hruşciova.

– O cunosc?

– Nu. Este un clip de artă. Tipa conduce una dintre primele lor două galerii artistice. Nu există prea multe detalii secundare, deşi avem o aluzie interesantă referitoare la un scandal în primii ei ani de carieră.

Tally Isham încuviinţă din cap, ignorîndu-l, şi-şi privi dublura cuprinzîndu-l cu braţul pe tînărul cu păr negru.

36

Pădurea veveriţelor

Cînd băieţelul împlini şapte ani, Turner luă vechiul Winchester cu pat din plastic al lui Rudy şi merseră împreună pe şoseaua veche, pînă în poiană.

Poiana reprezenta deja un loc special, întrucît mama băieţelului îl dusese acolo cu un an înainte şi-i arătase un avion, un avion adevărat, pitit printre copaci. Se afundase puţin în mîl, dar puteai să te sui în carlingă şi să te prefaci că-l pilotezi. Era un secret, îi spusese mama, şi n-avea voie să pomenească despre el decît lui tata, nimănui altcuiva. Dacă puneai palma pe învelişul din plastic al avionului, acesta îşi schimba în cele din urmă culoarea, lăsînd o urmă de aceeaşi nuanţă cu a mîinii. Apoi însă mama se comportase ciudat, izbucnise în plîns şi dorise să-i povestească despre unchiul Rudy, pe care el nu şi-l amintea. Unchiul Rudy era unul dintre lucrurile pe care nu le înţelegea, alături de unele glume ale tatei. Odată îl întrebase de ce avea părul roşu, de unde-l căpătase, dar tata rîsese şi-i spusese că i-l făcuse cadou Olandezul. Apoi mama azvîrlise cu o pernă în tata şi el nu mai aflase cine era Olandezul.

În poiană, tata îl învăţă să tragă, rezemînd scîndurele de pin de tulpina unui copac. Cînd băiatul se plictisi, se întinseră amîndoi pe spate şi priviră veveriţele.

– I-am promis lui Sally că n-o să omorîm nimic, zise bărbatul, apoi îi explică principiile de bază ale vînătorii veveriţelor.

Băiatul ascultă, dar o parte din el visa cu ochii deschişi la avion. Era zăpuşeală şi puteai auzi albinele bîzîind undeva în apropiere şi apa clipocind peste pietre. Cînd mama plînsese, spusese că Rudy fusese un om bun, că-i salvase viaţa, o salvase cîndva, cînd era tînără şi proastă, iar altă dată o salvase de un om rău de tot...

– Este adevărat? îl întrebă el pe tata, cînd acesta termină cu explicaţiile despre veverite. Sînt atît de proaste încît se întorc, iarăşi şi iarăşi, şi sînt împuşcate?

– Da, încuviinţă Turner, aşa-i. Apoi zîmbi: Ei, nu întotdeauna...